

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК ПОД КОЖАТА МИ

Част 1 от „Под съмнение“

Превод от английски: Ивайла Божанова, 2014

chitanka.info

*На Джон и нашите деца и внуци от семействата
Кларк и Конhini с любов*

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Ето, поредната история е разказана. Снощи написах последните думи, а после спях непробудно дванайсет часа.

Сутринта се събудих с радостното усещане, че всички срещи с приятели, които досега отлагах, могат да се осъществят.

Но същевременно удовлетворението да разкажа още една история, да споделя поредното пътуване с героите, които съм създавала (някои от които ми допадат, а други не одобрявам), е огромно.

Както винаги през последните четиресет години редакторът ми Майкъл В. Корда е капитанът на моя кораб. Изпращах му по двайсет — двайсет и пет страници от ръкописа. Думите му по телефона: „Написаното е чудесно“, бяха музика за ушите ми. Нека най-сърдечно да повторя: Майкъл, страхотно е да се работи с теб.

Мерисю Ричи, новият главен редактор в издателство „Саймън и Шустър“ е великолепен приятел и ментор. Наслада е да се работи с нея.

В екипа от домашни помощници са дясната ми ръка Надин Петри, дъщеря ми Пати и синът ми Дейв, Агнес Нютън и Айрин Кларк; разбира се, и Джон Конхини — невероятният ми съпруг, и всички останали от семейството ми.

Благодарности и на коректорката Джипси да Силва и художничката Джаки Соу. На подбраната от нея снимка за корицата винаги изглеждам великолепно. Също така благодарности и на Елизабет Брийдън.

Време е да помисля за следващата книга. Но за малко ще го отложам. В края на краищата, утре е нов ден...

ПРОЛОГ

Доктор Грег Моран люлееше тригодишния Тими на люлката на детската площадка на Източна петнайsetsa улици и Манхатън, недалеч от дома им.

— След две минути спираме — предупреди той засмян и отново тласна люлката силно напред, за да удовлетвори жадния си за приключения син, но не достатъчно силно, та седалката да се превърти през напречния лост.

Преди време бе станал свидетел на подобна гледка. За щастие никой не пострада, защото люлката се оказа обезопасена. Въпреки това Грег подхождаше изключително внимателно, когато люлееше Тими с дългите си ръце, съвсем съразмерни на ръста му от метър и деветдесет. Като лекар в Спешното отделение отлично познаваше всевъзможните травми — следствие от моментна небрежност.

Беше шест и половина. Вечерното слънце вече оформяше дълги сенки на детската площадка. Във въздуха се долавяше лек хлад и напомняше, че септември приближава.

— Остава ти една минута — обяви Грег решително.

Преди да доведе Тими на площадката, той изкара дванайсетчасово дежурство и във вечно претъпканото с пациенти отделение този път беше истински хаос. При устроена по Първо авеню надпревара две пълни с тийнейджъри коли се бяха сблъскали. Макар и невероятно, нямаше загинали, но три деца бяха получили сериозни наранявания.

Грег отмести ръце от люлката. Време беше люлеенето да спре. Тими не започна да протестира енергично — знак, че той също е готов да се прибират. И без това бяха останали последни на площадката.

— Докторе?

Грег се извърна и се озова срещу среден на ръст набит мъж с лице, покрито с шал. Пистолетът в ръката му сочеше към главата на Грег. Той инстинктивно направи широка крачка, за да се отдалечи максимално от Тими.

— Портфейлът ми е в джоба — промълви тихо. — Вземи го.

В последния си миг на белия свят Грег Моран — трийсет и четири годишен, изключителен лекар, обичан съпруг и баща — се опита да се хвърли върху нападателя, но не успя да избегне фаталния изстрел, който попадна право в средата на челото му.

— ТАТКООО! — изпищя Тими.

Убиецът хукна към улицата, ала спря и се обърна.

— Тими, кажи на майка си, че тя е следващата — извика той. — После е твоят ред.

Изстрела и изречената заплаха чу възрастната Марджи Блес. Тъкмо се прибираше от почасовата си работа в местната пекарна и в продължение на няколко дълги секунди ѝ се наложи да попива кошмарна гледка: зад ъгъла изчезва бягаща фигура с пистолет в ръка, на люлката пици дете, на земята се срива мъж.

Ръцете ѝ се разтрепериха силно; чак след третия опит набра 911.

Едва успя да каже на телефонистката:

— Побързайте! Елате! Нищо чудно да се върне! Застреля човек и заплаши дете!

Гласът ѝ секна и се чу отчаяният вопъл на Тими:

— Сини очи застреля татко... Сини очи застреля татко...

1.

Лори Моран погледна през прозореца на офиса си, разположен на двайсет и петия етаж на „Рокфелер Сентър“ номер 15. Оттам се откриваше изглед към ледената пързалка по средата на прочутия манхатънски комплекс. Този слънчев, макар и студен мартенски ден тя виждаше от „наблюдателницата“ си как начинаещи кънкьори се придвижват несигурно с кънките, а далеч по-уверените се плъзгат по леда с грацията на балетисти.

Осемгодишният ѝ син Тими обожаваше хокея и възнамеряваше да стане достатъчно добър, за да играе в отбора на „Ню Йорк Рейнджърс“, навърши ли двайсет и една. Лори се усмихна, представяйки си лицето на Тими и искрящите му от удоволствие кафяви очи, докато се вижда като бъдещ вратар на „Рейнджърс“. Дотогава съвсем ще заприлича на Грег, помисли си тя, но бързо се отърси от тази мисъл и се съсредоточи върху материала на бюрото си.

На трийсет и шест години, с дълги до раменете меденозлатисти коси, по-скоро със зеленикави, отколкото кафяви лешникови очи, стройна и с класически черти, неподчертавани от грим, Лори бе от жените, след които хората се обръщат. „Стилна и привлекателна“ — обикновено така я описваха наум.

Носител на няколко награди и продуцент в студио „Фишър Блейк“, тя бе на път да осъществи нова поредица за кабелна телевизия. Обмисляше я още от времето преди да убият Грег, после я замрази, за да избегне подозрения, че идеята ѝ е хрумнала заради неразгаданото убийство на съпруга ѝ.

По замисъл щяха да правят възстановки на неразкрити престъпления, ала без участието на актьори. Щяха да събират роднини и приятели на жертвите, за да се чуе тяхната версия какво се е случило при престъплението. При възможност възнамеряваше да използва автентичното място на престъплението. Това определено представляваше рисковано начинание: носеше голям потенциал за успех, но същевременно и възможността да се стигне до хаос.

Току-що се бе върнала от съвещание при началника си Брет Йънг, който не пропусна да ѝ напомни, че се е заклела никога вече да не прави риалити предавания.

— Последните две бяха не пълен, но скъп провал, Лори. Не можем да си позволим още един. — И добави натъртено: — Няма да е в твоя полза.

Сега тя отпиваше от кафето, донесено от съвещанието в два часа, и си припомни до какви страстни аргументи прибягна, за да го убеди.

— Брет, преди за пореден път да повториш колко са ти втръснали тези предавания, ти обещавам това да е различно. Ще го наречем „Под съмнение“. На втора страница в папката, която ти дадох, има дълъг списък на неразрешени случаи и други уж решени, но с голяма вероятност невинен човек да е попаднал в затвора.

Лори огледа офиса си. Интериорът само засили решимостта ѝ да не се разделя с него. Достатъчно голямото помещение позволяваше да се сложи диван под прозорците и подходящ шкаф за книги, в който бе поставила разни предмети, спечелените досега награди и снимки, предимно на Тими и баща ѝ. Отдавна бе преценила, че е редно снимките ѝ заедно с Грег да са в спалнята в дома ѝ, а не тук, където неизменно щяха да напомнят на всички не само за положението ѝ на вдовица, но и за неразкритото убийство на съпруга ѝ.

— Първи в списъка е случаят с отвличането на Линдберг. Станало е преди около осемдесет години. Не възнамеряваш да правиш възстановка и на него, нали? — попита Брет.

Лори му обясни, че то е пример за престъпление, предмет на коментари вече поколения наред не само заради съпътстващия го ужас, но и заради изобилието от въпроси без отговор. Човекът, сглобил стълбата, с която да се стигне до детската спалня, почти със сигурност е бил Бруно Хауптман, германски имигрант, езекутиран за отвличането на бебето на семейство Линдберг. Но откъде е знаел, че всяка вечер бавачката слиза на вечеря в един и същи час и през това време оставя детето само за около четиресет и пет минути? Кой му го е казал?

После разказа на Брет за неразрешеното убийство на една от дъщерите близначки на сенатор Чарлс Х. Пърси. Случило се по време на първата му кампания за Сената през 1966 година. Избрали го, но престъплението така и никога не било разгадано. Въпросите

продължават да стоят: убитата сестра ли е била наистина набеязаната жертва? Защо кучето не е лаело, ако непознат е проникнал в къщата?

Лори се облегна на стола. Беше обърнала внимание на Брет, че започнеш ли да споменаваш подобни случаи, всеки, оказва се, има своя теория.

— Ще направим риалити шоу за случаи отпреди двайсет-трийсет години, за да чуем мнението на хора, близки до жертвата. Разполагам с идеалния случай за първото шоу: „Абсолвентската галавечер“ — увери го тя.

Именно тогава Брет прояви истински интерес, припомни си Лори. Самият той живееше в окръг Уестчестър и знаеше случая: преди двайсет години четири момичета, израснали заедно в богатия Сейлъм Ридж, бяха завършили различни колежи. Пастроктът на едната — Робърт Никълъс Пауъл — дал тъй наречената абсолвентска галавечер в чест на четирите. Присъствали триста поканени в официално облекло, имало шампанско и хайвер, фойерверки и какво ли не. След събитието доведената му дъщеря и другите три момичета останали да преспят в имението. На сутринта съпругата на Пауъл — Бетси Бонър Пауъл — популярна и открояваща се четиресет и две годишна светска дама, била намерена удушена в леглото си. Убиецът така и не бил разкрит. Роб, както почти всички наричали Пауъл, вече навършил седемдесет и осем, продължаваше да е в отлична физическа и психическа форма и още живееше в същата къща.

Той така и не се оженил повече, отбеляза си мислено Лори. Наскоро в интервю за „Факторът О’Раили“ Пауъл обяви, че е готов да даде всичко, за да разгадае мистерията около смъртта на съпругата си. Споменаваше, че същото искат доведената му дъщеря и нейните приятелки. Всичките се опасявали, че докато истината не се разкрие, хората ще се питат дали някой *от тях* не е убиецът, отнел живота на Бетси.

„Именно тогава Брет ми даде «зелена улица» да се свържа с Пауъл и четирите абсолвентки, за да проверя дали са склонни да участват“, припомни си Лори в приповдигнато настроение.

Време беше да сподели добрата новина с Грейс и Джери. Вдигна телефона и извика двамата си асистенти. Само след минути вратата на офиса ѝ се отвори със замах.

Грейс Гарсия, двајсет и пет годишната ѝ административна помощничка, носеше кјса червена вълнена туника над памучен клин и високи ботуши. Дългата ѝ до кръста черна коса беше захваната на тила с шнола. Няколко измъкнали се кичура обрамчваха сърцевидното ѝ лице. Тежък, но съвършено положен грим подчертаваше живите ѝ тъмни очи.

Джери Клайн следваше Грейс по петите. Висок и слаб, той се настани на стол пред бюрото на Лори. Беше облечен в обичайното поло и лека вълнена жилетка. Твърдеше, че ще направи всичко по силите си, та единственият му официален тъмносин костюм и смокинг да му служат вярно поне двајсет години. Лори не се съмняваше в успеха му. Сега беше на двајсет и шест. Преди три години постъпи в студиото за летен стаж. Оказа се незаменим помощник-продуцент.

— Няма да ви държа в напрежение — обяви Лори. — Брет одобри проекта ни.

— Знаех си! — възкликна Грейс.

— Разбрах го по изражението на лицето ти, когато слезе от асансьора — не остана по-назад Джери.

— Изключено. Лицето ми беше непроницаемо — отсече Лори, преди да продължи: — За начало ще се свържа с Робърт Пауъл. Надявам се да приеме, а съдейки от интервюто, много е вероятно доведената му дъщеря и трите ѝ приятелки също да се съгласят.

— Особено след като научат, че ще им платим добре, за да ни сътрудничат. Никоя от тях не разполага с пари — вметна Джери замислено, докато прехвърляше наум какви проучвания вече са направили за бъдещия сериал.

— Дъщерята на Бетси — Клеър Бонър — е социален работник в Чикаго. Никога не се е омъжвала. Нина Крейг, разведена, живее в Холивуд и си вади хляба като статист във филми. Алисън Шефър е фармацевт, държи малка аптека в Кливланд. Съпругът ѝ се придвижва с патерици. Преди двајсет години станал жертва на автомобилна катастрофа. Виновникът е избягал. Реджина Калари се е преселила в Сейнт Огъстин, Флорида. Държи малка брокерска кантора. Разведена, с едно дете в колеж.

— Залогът е доста голям — предупреди ги Лори. — Брет не пропусна да ми напомни за провала на последните две шоута.

— А спомена ли, че първите две още се въртят? — попита Грейс възмутено.

— Не, и няма да го направи. Но усещам, че този път имаме потенциален трепач. Ако Робърт Пауъл се съгласи, готова съм да се обзаложа, че и другите ще го последват — заяви Лори и добави пламенно: — Или поне се надявам и моля да стане.

2.

Спрягаха първия заместник-комисар Лио Фарли от Нюйоркското полицейско управление като евентуалния следващ главен комисар. И тогава той най-неочаквано подаде документи за пенсиониране в деня непосредствено след погребението на зет си. Сега, пет години по-късно, Лио нито за миг не изпитваше разочарование от това решение. Вече на шейсет и три, той продължаваше да е ченге до мозъка на костите си. Беше възнамерявал да остане такъв, докато настъпи моментът за задължителното му пенсиониране, но нещо по-важно промени плановете му.

Шокиращото и хладнокръвно убийство на Грег и дочутата от възрастната жена неприкрита заплаха: „Тими, кажи на майка си, че тя е следващата. После е твоят ред“, представляваха основателна причина за решението му да посвети живота си в защита на дъщеря си и внука си. С изправена стойка, среден на ръст, със сребристосиви гъсти коси и жилаво тяло, Лио Фарли прекарваше будните си часове винаги нащрек.

Съзнаваше, че поне това може да направи за Лори. Тя имаше работа — нуждаеше се от нея и я обичаше; ползваше градския транспорт; ходеше да тича в Сентръл Парк; през топлите дни често се хранеше в някоя от малките градски градини близо до офиса.

С Тими нещата стояха по друг начин. В съзнанието на Лио нямаше причина убиецът на Грег да не промени намерението си и да не реши първо да се справи с Тими. Затова се самоназначи за негов охранител. Именно Лио съпровождаше Тими до училището „Сейнт Дейвид“ всяка сутрин и го чакаше да го прибере след часовете. Ако Тими имаше извънкласни занимания, Лио неизменно стоеше на пост до ледената пързалка или детската площадка.

За Лио Грег Моран олицетворяваше мечтания син. Срещнаха се за пръв път в Спешното отделение на болница „Ленъкс Хил“ преди десет години. С Айлийн хукнаха трескаво натам след съобщението, че такси на Парк авеню е блъснало двацет и шест годишната им дъщеря Лори и тя е в безсъзнание.

Грег, висок и впечатляващ дори в зелената болнична престилка, ги увери още при появата им:

— Дойде в съзнание и ще се оправи. Има счупен глезен и мозъчно сътресение. Ще я наблюдаваме, но всичко ще бъде наред.

При тези думи Айлийн, притеснена за единственото си дете, припадна и Грег изневиделица се сдоба с още един пациент. Успя да хване Айлийн, преди тя да се строполи на пода. „И повече не напусна живота ни — помисли си Лио. — С Лори се стодиха три месеца по-късно. Оказа се нашата опора, когато Айлийн почина след година.“

Как е възможно някой да го застреля? Проведоха сериозно разследване, за да открият човек, евентуално изпитващ неприязън към Грег, колкото и невъзможно да се струваше това на всеки, който го познаваше. Бързо елиминираха приятелите и съучениците му от списъка със заподозрени и внимателно проучиха медицинските картони на пациентите му в двете болници, където беше работил, за да установят дали някой бивш пациент или негов роднина не е обвинявал Грег за поставяне на грешна диагноза или лечение, довело до преждевременна смърт или осакатяване. Не откриха нищо подобно.

В прокуратурата случаят се водеше като „Убийството на Синеокия“. Понякога тревожно изражение пробягваше по лицето на Тими, ако се извърнеше внезапно и погледнеше Лио право в очите. Очите на дядо му бяха ярко светлосини. Лори, Лио и психологът бяха единодушни, че убиецът на Грег е имал открояващи се сини очи.

Лори бе обсъждала с баща си концепцията си за новия сериал и по-специално да започне с убийството след абсолвентската галавечер. Лио остана смаян, но не го показва. Тревожеше го, естествено, фактът дъщеря му да събере не просто група хора, а хора, един от които вероятно е убиец. Някой бе мразил Бетси Бонър Пауъл достатъчно, за да притисне възглавница към лицето ѝ, докато не я напусне и сетният ѝ дъх. Същият човек вероятно имаше и силно развит инстинкт за самосъхранение. Лио знаеше, че преди двайсет години най-добрите детективи в отдел „Убийства“ бяха разпитвали четирите млади жени и съпруга на Бетси. Ако престъплението не е дело на външен човек, промъкнал се незабелязано в къщата, а сега бъде дадена зелена улица на сериала, убиецът и заподозрените отново ще се съберат заедно. Доста опасна ситуация.

Всичко това се въртеше в ума на Лио, докато заедно с Тими вървяха от „Сейнт Дейвид“ на Осемдесет и девета улица към апартамента на Лексингтън авеню и Деветдесет и четвърта на осем преки оттам. След смъртта на съпруга си Лори незабавно се премести, защото не издържаше да гледа детската площадка, където бяха застреляли Грег.

Преминаваща полицейска патрулна кола намали до тях. Мъжът до шофьора поздрави Лио.

— Приятно ми е, когато правят така, дядо — сподели Тими. — Чувствам се в безопасност — добави той делово.

Внимавай, предупреди се Лио. Все повтаряше на Тими, ако не е наоколо, а той или приятелите му се нуждаят от помощ, да се обърнат към полицейски служител. Несъзнателно стисна по-силно ръката на детето.

— Е, нямаш проблеми, които да не мога да разреша вместо теб — добави предпазливо. — Поне доколкото ми е известно.

Вървяха на север по Лексингтън авеню. Вятърът се беше обърнал и сега духаше насреща им. Лио спря и още по-ниско нахлузи вълнената шапка на Тими върху челото и ушите.

— Един осмокласник вървял към училището днес и някакъв тип на колело се опитал да измъкне мобилния от ръката му. Видял го полицаи и го дръпнал настрана — сподели Тими.

Не е било инцидент, в който е участвал човек със сини очи. Лио се засрами заради облекчението, което изпита от този факт. Докато не бъде заловен убиецът на Грег, искаше да е сигурен, че Тими и Лори са в безопасност.

Един ден справедливостта ще възтържествува, закле се мислено той.

Сутринта, секунди след като той пристигна, тръгвайки на работа, Лори подхвърли, че днес ще чуе решението за предложеното от нея риалити шоу. Лио отново се разтревожи. Щеше да научи новината едва вечерта. Докато пият втора чаша кафе, а Тими, удобно настанен в голямото кресло, разглежда книжка, тя ще обсъди с него случилото се през деня. После той ще поеме към своя апартамент на една пряка от тях. Държеше в края на деня Лори и Тими да разполагат с време един за друг, а за него оставаше удовлетворението, че никой не може да

мине край портиера в сградата им, без преди това да звънне на този, при когото отива.

Ако одобрят проекта ѝ за сериала, това ще е лоша новина, помисли си Лио.

Мъж със суичър и качулка, тъмни очила и брезентова торба в ръка изникна изневиделица, профуча край тях на ролери, почти събори Тими и блъсна млада жена в доста напреднала бременност на пет метра от тях.

— Слез от тротоара! — изкрещя Лио след кънкьора, който зави зад ъгъла и изчезна.

Зад тъмните очила засияха яркосини очи и мъжът се изсмя.

Подобни срещи подхранваха усещането му за мощ, когато буквално докосваше Тими и знаеше, че в даден ден ще изпълни закана си.

3.

Робърт Никълъс Пауъл, вече на седемдесет и осем, изглеждаше и се движеше като мъж поне с десетина години по-млад. Гъста бяла коса обрамчваше привлекателното му лице. Стойката му продължаваше да е изправена, макар да не беше по-висок от метър и осемдесет. Имаше авторитетен вид — присъстващите веднага го забелязваха. Продължаваше да прекарва по цял работен ден — без петък — в офиса си на Уолстрийт, докъдето го караше отдавнашният му шофьор Джош Дамяно.

Днес, вторник, 16 март, Роб реши да се срещне с телевизионния продуцент Лори Моран в дома си в Сейлъм Ридж, а не в офиса си. Към съобщението за причината да го посети тя бе прибавила интригуващо предложение.

— Господин Пауъл, според мен, ако вие, доведената ви дъщеря и приятелките ѝ приемете да се направи възстановка на абсолвентската галавечер, широката публика ще разбере, че е невъзможно някой от вас да е виновен за смъртта на съпругата ви. Бракът ви е бил щастлив. Всичките ви познати го знаят. Доведената ви дъщеря и съпругата ви са били изключително близки. Другите абсолвентки са влизали и излизали от дома на Бетси още от гимназията, а после — след брака ви с нея — винаги сте ги предразполагали да се чувстват добре дошли. Къщата ви е огромна и при толкова гости на събирането е напълно възможно някой натрапник да е останал незабелязан. За никого не са били тайна красивите и скъпи бижута на съпругата ви. Във въпросната вечер е била с изумрудени обици, огърлица и пръстен.

— Таблоидите превърнаха трагедията в скандал — бе отвърнал с горчивина Робърт Пауъл на Лори Моран.

„Е, тя скоро ще пристигне — каза си той. — Така да бъде.“

Седеше зад бюрото в обширния си кабинет на първия етаж. Големи прозорци гледаха към задните градини на имението. Красиви са през пролетта, лятото и началото на есента, помисли си Роб. Когато валеше сняг, голата пуста гледка донякъде се смекчаваше и дори

понякога изглеждаше вълшебна, но в мрачен мартенски ден, когато короните на дърветата са оголени, басейнът е покрит, а павилионът в съседство е със спуснати кепенци, дори старателно обгрижваната скъпа екзотична растителност не смекчаваше пустеещия зимен пейзаж.

Роб, потънал в изключително удобния си тапициран стол, се усмихна на себе си — припомни си своя ревниво пазена тайна: беше убеден, че столът и това внушително антично махагоново писалище, покрито от всички страни със сложна дърворезба, придават още по-голям престиж на старателно култивирания от него образ. Започна в деня, когато седемнайсетгодишен напусна Детройт и отиде да следва в „Харвард“ със стипендия. Там разправяше, че майка му е колежански професор, а баща му — инженер. В действителност тя беше кухненска работничка в Мичиганския университет, а той — механик в заводите „Форд“.

Роб пак се усмихна. Този път си припомни как в последния курс си купи книга за маниерите на масата и кутия поизкривени посребрени прибори. Постави си за задача да се научи да използва непознати за него прибори — например ножа за риба — и не миряса, докато не овладя напълно употребата им. Кариерата му в света на финансите започна в „Мерил Линч“ по време на стаж след завършването му. Сега, независимо от някои по-тежки години по пътя, на фондация „Р. Н. Пауъл“ се гледеше като на една от най-добрите и безопасни за инвестиции на Уолстрийт.

Точно в единайсет часа позвъняване на входната врата оповести пристигането на Лори Моран. Роб изправи рамене. Щеше да стане, естествено, когато я въведат в кабинета му, но преди това тя щеше да го види седнал зад писалището. Даде си сметка, че е доста любопитен да се запознаят. Докато говореха по телефона, се затрудни да определи по гласа възрастта ѝ. Тонът ѝ — стегнат и делови при представянето — стана съчувствен, щом заговори за смъртта на Бетси.

След разговора той направи справка за нея в Гугъл. Оказа се вдовица на лекар, застрелян на детска площадка; имаше впечатляваща биография като продуцент. От снимките го гледаше много, много привлекателна жена. Не съм прекалено стар, за да не мога да го оценя, помисли си той заинтригуван.

На вратата се почука и Джейн — неговата икономка от времето, когато се ожени за Бетси — отвори и пристъпи вътре, следвана от Лори

Моран.

— Благодаря, Джейн — обади се Роб и преди да се надигне, изчака прислужничката да излезе и да затвори вратата след себе си. — Госпожо Моран — поздрави той.

Протегна ръка към Лори, а после ѝ посочи стол от другата страна на писалището.

Робърт Пауъл нямаше откъде да знае, че Лори си мисли: „Е, стигнах дотук“. По устните ѝ играеше топла усмивка, докато се настаняваше на стола. При влизането ѝ икономката взе палтото ѝ. Лори носеше тъмносин костюм с панталон с деликатни райета, перленобяла блуза и тъмносини кожени ботуши. Единствените ѝ бижута бяха чифт малки перлени обици и златната ѝ сватбена халка. С прическата си — прибрана във френски кок коса — се чувстваше уверено.

След пет минути беше сигурна, че Робърт Пауъл е готов да даде съгласието си предаването да се осъществи, но трябваше да мине поне четвърт час, преди той да го потвърди.

— Господин Пауъл, очарована съм от позволенията ви да пресъздадем абсолювентската галавечер. От тук нататък, разбира се, ни е необходима готовността за сътрудничество на доведената ви дъщеря и нейните приятелки. Ще ми помогнете ли да ги убедя да участват?

— С удоволствие, но не мога да говоря от тяхно име.

— Останахте ли близки с доведената си дъщеря след смъртта на вашата съпруга?

— Не, независимо от желанието ми. Бях и още съм силно привързан към Клеър. Живя тук от тринайсетата до двацет и първата си година. Смъртта на майка ѝ беше ужасен шок за нея. Не знам доколко сте я проучвали, но майка ѝ и баща ѝ така и никога не са сключили брак. Изоставил ги, когато Бетси забременяла с Клеър. Бетси изпълнявала малки роли на Бродуей, а когато не била ангажирана със спектакъл, работела като разпоредителка по театрите там. До моята поява са живели бедно. — И добави: — Бетси беше красива. Едва ли е било трудно да се омъжи за някого, но след преживяното с бащата на Клеър съзнавам, че се е страхувала.

— Разбирам я — кимна Лори.

— И аз. Понеже нямах деца, винаги съм гледал на Клеър като на собствена дъщеря. Огорчих се, когато се изнесе толкова скоро след смъртта на Бетси. Но у нас двамата се натрупа прекалено много тъга, за да я държим под един покрив, и тя го долавяше. Сигурно знаете, че живее в Чикаго и е социален работник там. Така и не се омъжи.

— А никога ли не е идвала отново тук?

— Не. Нещо повече — не приемаше предложенията ми за щедра финансова помощ. Връщаше писмата ми разкъсани.

— Защо, мислите, го е правила? — поинтересува се Лори.

— Силно ревнуваше заради взаимоотношенията ми с майка ѝ. Не забравяйте — в продължение на тринайсет години са живели сами.

— Как мислите: ще откаже ли да участва в предаването?

— Не, няма. Доста често ентусиазирани репортери пишат за случая. Някои цитират Клеър или момичетата. Звучат, сякаш са се наговорили: и четирите изпитват чувството, че хората ги гледат с любопитство и имат куп въпроси към тях. Ще искат да сложат край на това.

— Възнамеряваме да предложим на всяка по петдесет хиляди долара за участие в предаването — сподели Лори.

— Наясно съм с положението им. Всичките се нуждаят от пари. За да сте сигурна, че ще приемат, ви упълномощавам да им съобщите готовността ми да им дам по четвърт милион долара, за да ви сътрудничат.

— Наистина ли бихте го направили?! — смая се Лори.

— Да, и ми кажете кого друго бихте искали да интервюирате за предаването си.

— Вашата икономка, естествено — добави Лори веднага.

— Дайте ѝ петдесет хиляди, както и на останалите, а аз ще добавя още толкова. Непременно ще я убедя да участва. Не е необходимо да ѝ се плаща колкото на другите. На седемдесет и осем съм, имам три байпаса. Съзнавам, че подобно на момичетата, съм заподозрян, или казано с други думи — „заинтересовано лице“. Преди да умра, искам да седна в съдебна зала и да чуя, че убиецът на Бетси ще лежи в затвора.

— Никакъв ли шум не чухте откъм стаята ѝ онази нощ?

— Не. Вероятно знаете, че използвахме отделни помещения. Общата ни всекидневна беше по средата, а спалните ни — от двете

страни. Признавам: спя дълбоко и хъркам силно. След като си пожелахме лека нощ, се оттеглих в спалнята си.

Вечерта Лори изчака Тими да потъне дълбоко в книгата си за Хари Потър и едва тогава разказа на баща си за срещата с Пауъл.

— Рано е да се съди, но долових искрени нотки в тона на Пауъл — сподели Лори. — Предложението му да плати на момичетата по четвърт милион долара е чудесно.

— По четвърт милион долара плюс вашия хонорар — напомни Лио. — А Пауъл смята, че парите ще са добре дошли и на четирите жени, така ли?

— Да. — Лори долови отбранителните нотки в гласа си.

— Пауъл помагал ли е на някоя от тях през годините? Не изключвам доведената му дъщеря.

— Даде да се разбере, че не го е правил.

— Според мен трябва да проучиш нещата по-дълбоко. Кой знае какъв е истинският му мотив, за да предлага толкова много пари.

Неизменна черта на Лио бе да се интересува от мотивите на хората: у него говореше ченгето. И бащата и дядото.

След тези думи реши да допие кафето си и да се прибира. „Нервите ми са прекалено изопнати — помисли си той, — а това не е от полза нито за Лори, нито за Тими. И не се провикнах особено красиво след онзи с ролерите. Имах право: можеше да нарани някого, но всъщност ме изплаши начинът, по който мина край Тими. Ако държеше пистолет или нож, нямаше да съумея да защита детето от атаката достатъчно бързо, независимо че ръката на Тими беше в моята.“

Лио беше наясно с мрачната действителност: щом убиец набележи някого, никаква закрила или бдителност не са в състояние да попречат на намерението му да се добере до мишената.

4.

Клеър Бонър се настани на маса в бара, който предлагаше морски дарове, на хотел „Брейкърс“ в Палм Бийч. С очи, вперени в океана, наблюдаваше разсеяно как вълните се разбиват в подпорната стена точно под бара. Слънцето грееше, но вятърът беше по-силен от очакваното за Флорида в началото на пролетта.

Беше облякла новозакупено светлосиньо яке с цип. Взе го, когато забеляза, че на джобчето отпред е изписано „Брейкърс“. Представляваше част от бляна ѝ да прекара един дълъг уикенд тук. Късите ѝ пепеляворуси коси обрамчваха лице, почти изцяло скрито от огромни слънчеви очила. Рядко ги сваляше, но тогава се откриваше красивото ѝ и спокойно изражение. Отне ѝ години да го постигне. Всъщност по-задълбочен наблюдател вероятно щеше да се досети, че изражението е резултат от приемането на действителността, а не от постигнато душевно равновесие. Слабото ѝ тяло изглеждаше толкова крехко — все едно наскоро бе преболедувала тежко. Същият наблюдател щеше да предположи, че е около трийсет и пет годишна. Щеше да сгреша. Беше на четиресет и една.

През последните четири дни попадеше на един и същ възпитан млад сервитьор, който сега я поздрави по име, когато приближи масата.

— Чакайте да отгатна, госпожо Бонър — подхвана той. — Ще искате рибена чорба и два рака.

— Точно така. — За кратко в крайчетата на устните ѝ се появи усмивка.

— И обичайната чаша шардоне ли? — попита той, докато записваше поръчката.

Поръчваш си нещо няколко пъти подред и то се превръща в „обичайното“, помисли си тя кисело.

Почти веднага на масата ѝ се появи чашата шардоне. Клеър я взе и огледа помещението, докато отпиваше.

Всички присъстващи бяха облечени в дизайнерски, привидно небрежни дрехи. „Брейкърс“ беше скъп хотел, за заможни клиенти. Течаха великденските празници и в цялата страна училищата бяха затворени. На закуска в трапезарията забеляза, че семействата с деца обикновено са придружени от бавачки, които умело отдалечаваха детето, та родителите да се насладят спокойно на отрупаната с вкуснотии шведска маса.

По обяд в бара се хранеха предимно възрастни. Докато се разхождаше, установи предпочитанията на по-младите семейства: ресторантите край басейна, където имаше по-голям избор от по-лека храна.

Какво ли е да прекарваш тук всяка ваканция от детството си, запита се Клеър. След това се постара да прогони спомена как заспиваше вечер в полупразния театър, където майка ѝ работеше като разпоредителка. Така беше, преди да срещнат Робърт Пауъл, разбира се. Но тогава детството на Клеър беше почти приключило.

Докато из ума ѝ се въртяха подобни мисли, две двойки, още несменили дрехите за пътуване, се настаниха на масата до нейната. Чу едната жена да възкликва:

— Толкова е хубаво отново да сме тук.

„И аз ще се преструвам, че съм тук за пореден път — реши Клеър, — все едно всяка година ангажирам стая с изглед към океана и с нетърпение очаквам дългите разходки по брега преди закуска.“

Сервитьорът пристигна с рибената чорба.

— Гореща е, както я обичате, госпожо Бонър — обяви той.

Първия ден помоли чорбата да е гореща, а раците да ѝ се сервират като основно блюдо. Сервитьорът бе запомнил изискването ѝ.

Първата лъжица почти изгори небцето ѝ и тя разбърка останалата супа в купата, направена от издълбан крайшник хляб, за да я охлади. Посегна към чашата и отпи голяма глътка шардоне. Както очакваше, беше свежо и тръпчиво. Такова го помнеше от последните няколко дни.

Отвън засилващият се вятър преобръщаше вълните и те се устремяваха към брега, увенчани с пяна по гребените.

Клеър си даде сметка, че се чувства като една от тези вълни: стремеше се да стигне брега, но бе изложена на съпротивата на вятъра. Изборът беше неин. Все още можеше да каже „не“. От години

отказваше да се върне в дома на пастрока си. Никак не ѝ се ходеше и сега. Никой не може да я застави да участва в риалити шоу, възстановка на събирането отпреди двацет години, когато те, четирите най-добри приятелки, празнуваха завършването си на колеж. И всичко това ще се излъчва по националните кабелни телевизии.

Но ако участва в шоуто, телевизионната компания ще ѝ даде петдесет хиляди долара, а Роб — двеста и петдесет хиляди.

Триста хиляди. Това откриваше възможност да си вземе дълга отпусака от социалната служба в Чикаго, поела грижата за млади хора и семейства с проблеми. Прекараната само преди два месеца пневмония едва не я уби и тя съзнаваше, че организмът ѝ все още е слаб и уморен. Никога не прие предложените от Пауъл пари, не взе нито цент. Разкъсваше писмата и му ги връщаше, особено след онова, което той стори...

Нарекоха го абсолвентската галавечер. Получи се много изискано и стилно събиране, припомни си Клеър. После Алисън, Реджина и Нина останаха да преспят в къщата. И по някое време през онази нощ майка ѝ беше убита. Бетси Бонър Пауъл — красивата, жизнената, щедрата, забавната, обичаната Бетси.

„Презирах я дълбоко — помисли си Клеър. — Мразех майка си и ненавиждам обичния ѝ съпруг, независимо от постоянните му опити да ми прати пари.“

5.

Реджина Калари съжали, задето отиде до пощата и взе препоръчаното писмо от Лори Моран, продуцент в студио „Фишър Блейк“. Да участва в риалити шоу, което ще е възстановка на абсолвентската галавечер, помисли си тя смаяна и същевременно шокирана.

Писмото я разстрои толкова дълбоко, че пропусна възможността да осъществи продажба. Налагаше се да поглежда бележките си за предимствата на предлаганата къща и по средата на огледа потенциалният клиент решително обяви:

— Достатъчно. Определено не търся такъв имот.

Наложи се да се обади от офиса си на собственичката — шейсет и осем годишната Бриджит Уайтинг — за да я осведоми за развоя на събитията.

— Бях сигурна, че ще сключим сделка, но не стана — извини се тя.

Бриджит изрази безкрайното си разочарование.

— Не знам докога ще пазят за мен апартамента в комплекса за пенсионери, а *точно* такъв ми трябва. О, боже! Реджина, вероятно възлагах прекалено големи надежди, но не си виновна ти.

Но виновна бях аз, признаваше си вътрешно Реджина, стараяйки се гневът ѝ да не се долавя в тона ѝ, докато се кълнеше на Бриджит, че бързо ще ѝ намери купувач, а после — с пълното съзнание колко трудно ще бъде това при състоянието на пазара — се сбогува.

Офисът ѝ представляваше преустроен гараж на някогашна фамилна къща. Намираще се на главната улица на Сейнт Огъстин, Флорида. Затлачилият се пазар на недвижими имоти се бе раздвижил, но не достатъчно и Реджина едва успяваше да свързва двата края. Отпусна лакти върху бюрото и с върховете на пръстите разтърка слепоочията си. Буйните къдрици ѝ напомниха, че гарвановочерните ѝ коси растат както винаги прекалено бързо. Явно се налагаше да се

подстриже. Но непрестанното бърбене на фризьорката я възпираше да си запише час; и цената на услугата, разбира се.

Този глупав факт накара Реджина да изпита раздразнение и към себе си, и към вечното си нетърпение. „Е, какво толкова, ако в продължение на двацет минути устата на Лена не престане да мели? Само тя успява да придаде приличен вид на непокорната ми коса.“

Тъмнокъфявите очи на Реджина се плъзнаха към снимката върху бюрото. Зак, деветнайсетгодишният ѝ син, се усмихваше насреща ѝ. Караше първата си година в Университета на Пенсилвания. Баща му, нейният бивш съпруг, бе поел изцяло образованието му. Снощи Зак ѝ звънна. Колебливо попита дали ще му разреши да обикаля с раница из Европа и Близкия изток през лятото. Първоначално възнамеряваше да се върне вкъщи и да започне работа, но такава трудно се намираще в Сейнт Огъстин. Освен това пътуването нямало да струва много скъпо, а и баща му щял да го финансира.

— Ще се върна навреме, за да прекараме десет дни заедно, преди да започне семестърът, мамо — увери я той с умолителен тон.

Реджина обяви възможността за чудесна и го увери, че е редно той да се възползва. Не допусна в тона ѝ да се долови огромното ѝ разочарование. Зак ѝ липсваше. Липсваше ѝ малкото сладко момче, което, след като слезе от училищния автобус, нахлуваше в офиса ѝ, защото нямаше търпение да сподели всеки миг от случилото се през деня с нея. Липсваше ѝ високият плах юноша, който я чакаше с приготвена вечеря, ако се забавеше до късно с клиент.

След развода Ърл прибягваше до всевъзможни прийоми, за да я раздели със сина ѝ. Започна се, когато изпрати десетгодишния Зак на лагер да кара лодки на Кейп Код през лятото. Последваха общи ваканции с Ърл и новата му съпруга на ски в Швейцария или в Южна Франция.

Знаеше, че Зак я обича, но малката къща и ограниченият бюджет не издържаха в съревнованието с живота на неимоверно богатия му баща. Сега щеше да отсъства почти цялото лято.

Реджина бавно посегна към писмото на Моран и го препрочете.

— Ще плати петдесет хиляди долара, а могъщият Робърт Никълъс Пауъл ще даде на всяка от нас по двеста и петдесет хиляди — промърмори тя. — Олицетворение на Господин Доброжелателство.

Замисли се за приятелките си, в чиято чест бе организирана абсолвентската галавечер. „Клеър Бонър — красавица, но тиха и бледо подобие на майка си. Алисън Шефър — толкова умна; на нас, останалите три, не ни идваше на ум да се мерим с нея. Все си я представях като следващата мадам Кюри. Омъжи се през октомври в годината, когато Бетси умря, а после Род, нейният съпруг, претърпя катастрофа. Доколкото подразбрах, оттогава ходи с патерици. Нина Крейг — наричахме я Огнената червеноекоска. Още от първи курс помня, че ако ти се ядоса, трябва да си нащрек. Влизаше в пререкания дори с преподавателите, сметнеше ли, че оценката ѝ е незаслужено ниска.

И аз — заключи Реджина. — На петнайсет отворих вратата на гаража, за да прибера колелото си, и заварих баща си увиснал на въжето. Очите му бяха изскочили, а езикът се бе провесил до брадичката. Ако е искал да се обеси, защо не го стори в офиса си? Бил е наясно, че именно аз ще го открия в гаража. Толкова много го обичах! Защо ми причини това?!“

Кошмарите ѝ така и не секнаха. Всичките започваха с това как слиза от колелото.

Преди да звънне в полицията и в къщата на съседите, където майка ѝ играеше бридж, тя взе предсмъртното писмо, оставено от баща ѝ; беше го забол с карфица към ризата и прикрил със сакото. Пристигналите полицаи обясниха за навика на повечето самоубийци да оставят предсмъртно писмо за близките си. Без да престава да плаче, майка ѝ претърси къщата, а Реджина се преструваше, че ѝ помага.

След това момичетата се превърнаха в моя спасителен пояс — бродеше из спомените си Реджина. — Бяхме толкова близки приятелки. Клеър, Нина и аз станахме шаферки на Алисън след галавечерта и смъртта на Бетси. Доста глупава постъпка — беше прекалено скоро след кончината на Бетси. Таблоидите превърнаха сватбата в посмешище, във всички заглавия неизменно се споменаваха убийството след абсолвентската галавечер. Именно тогава си дадохме сметка, че вероятно до края на живота си и четирите ще продължим да сме заподозрени.

Така и повече не се събрахме — натъжи се Реджина. — След сватбата всяка пое по своя път, избягвахме да контактуваме помежду

си, преселихме се в различни градове.

Какво ли ще е отново да ги видя, да сме под един покрив? Бяхме толкова млади. Толкова шокирани и изплашени, когато откриха тялото на Бетси. А и как само ни разпитваше полицията, първо — всички заедно, а после поотделно. Като помня безмилостния разпит, цяло чудо е, дето никоя от нас не се сринна и не призна, че я е удушила. *Направил го е някой, който е бил в къщата! Коя от вас го е извършила? Ако не си ти, може да е някоя от приятелките ти. Защити се. Кажу какво знаеш.*

Реджина се сети за подозренията на полицаите дали изумрудите на Бетси не са послужили за мотив. Преди да си легне, ги оставила на стъклен поднос върху тоалетката. Допускаха възможността да се е събудила, докато са я ограбвали, и крадецът да се е паникьосал. Една от обиците била на пода. Дали Бетси я е изпуснала при свалянето, или някой с ръкавици се е сепнал, когато тя се е събудила?

Реджина бавно се изправи и се огледа. Опита се да си представи какво ли ще е да има триста хиляди долара в банката. Почти половината ще бъдат погълнати от дължимите данъци, предупреди се тя, но независимо от това щеше да е невероятно голям принос към финансовото ѝ състояние. Или щяха да ѝ напомнят за времето, когато баща ѝ преуспяваше и те — подобно на Робърт и Бетси — разполагаха с огромна къща в Сейлъм Ридж с всички екстри: икономка, готвач, градинар, шофьор, първокласна фирма за кетъринг от Ню Йорк за честите събирания, които организираха...

Реджина огледа офиса. Дори със светлосините стени, облицовани с имитация на копринени тапети, за да кореспондират на бялото ѝ бюро и фотьойли със сини възглавнички за потенциалните клиенти, помещението приличаше на онова, което си беше: отчаян опит да прикрие един доста скромнен бюджет. Гаражът си е гараж и винаги ще остане гараж, помисли си тя. Изключение правеше единственият лукс, който си позволи, когато закупи имота след развода.

Той беше в края на коридора, след тоалетната. Без обозначителен знак и с винаги заключена врата, представляваше лична баня с джакузи, парен душ, хубава мивка и вграден дрешник. Именно тук понякога в края на деня тя взимаше душ, преобличаше се и излизаше на среща с приятели или отиваше да вечеря сама, след което гледаше препоръчан филм.

Ърл я напусна преди десет години, когато Зак беше деветгодишен. Не можа да се примири с пристъпите ѝ на депресия.

— Потърси помощ, Реджина. Писна ми от настроенята ти, от кошмарите ти. Не се отразяват добре на сина ни, ако не си забелязала.

След развода Ърл, по онова време продавач на компютри, чието хоби бе да пише песни, най-после успя да ги продаде на голяма звукозаписна компания. Следващата му стъпка бе да се ожени за изгряващата рок певица Соня Майлс. Соня попадна начело на класациите с албума, написан ѝ от Ърл, а Ърл се превърна в знаменитост в света, за който копнееше. Потопи се в новия си живот, а той му прилегна както водата приляга на патицата, помисли си Реджина, докато се насочваше към кантонерката в далечния край на помещението.

Отвори я. Под различните рекламни материали за недвижими имоти в картонена кутия се намираха всички вестникарски писания във връзка с убийството след абсолвентската галавечер.

Не съм ги поглеждала от години, помисли си Реджина, докато отнасяше кутията към бюрото си, където я отвори. Краищата на някои от изрезките се ронеха, но тя откри каквото търсеше. Снимка как Бетси и Робърт Пауъл вдигат тост за четирите абсолвентки — за Клеър, Алисън, Нина и за нея.

„Всичките бяхме толкова красиви — поклати глава Реджина. — Заедно отидохме да си купим рокли. Бяхме се справили добре в колежа, имахме планове и надежди за бъдещето; и всичко беше унищожено през онази нощ.“

Върна всичко в кутията, отнесе я до кантонерката и я постави в най-долното отделение, където я прикри с рекламни материали. „Ще взема проклетите му пари — мина ѝ през ума — и тези от продуцентката. Дано тогава успея да продължа напред с живота си. Ще използвам част от парите да заведа Зак на интересна ваканция, преди отново да започнат лекциите му.“

Затръшна вратичката, сложи надпис „Затворено“ на прозореца на офиса, изгаси осветлението, заключи вратата и отиде в банята. Там, докато пълнеше джакузито, се съблече и се огледа в окаченото на вратата огледало. „Разполагам с два месеца до шоуто и трябва да отслабна десетина килограма — прецени тя. — Искам да изглеждам

добре, когато се появя и им заявя, че не съм забравила. Искам Зак да се гордее с мен.“

Неприятна мисъл се прокрадна в ума ѝ. „Знам, че Ърл винаги се е питал дали аз не съм убила Бетси. Дали е посял това съмнение и у Зак?“

Реджина не обичаше вече Ърл, не го желаше, но най-силно от всичко жадуваше да се избави от кошмарите си.

Джакузито беше пълно с вода. Тя стъпи вътре, изтегна се и затвори очи.

Докато краищата на навлажнените ѝ черни къдрици се изправяха, тя си помисли: това е шансът ми да убедя всички, че не аз съм убила онази гадна никаквица.

6.

Род Кимбъл се подписа за препоръчаното писмо и го отвори, докато съпругата му Алисън изпълняваше поредната рецепта. Когато клиентът си тръгна, тя пристигна бързо, за да вземе писмото.

— Кой праща препоръчано писмо? — попита с угрижен тон.

Взе го, обърна се и се върна във външната част на аптеката им, без да му даде възможност да я предупреди за съдържанието на писмото. Смаян, той наблюдаваше как лицето ѝ пламва, а после пребледнява, докато четеше двете изписани страници. Остави листата на плота.

— Не мога отново да мина през такова изпитание — простена тя с разтреперан глас. — Господи, за луда ли ме мислят?!

— Спокойно, любов моя — обади се предпазливо Род.

Като се стараше да не прави гримаси заради болките, които изпитваше, той се измъкна иззад касата и се пресегна за патериците си. Двайсет години след инцидента, когато го блъсна кола и го остави сакат, а шофьорът избяга, болката бе станала неизменна част от живота му. В някои дни като този — студен и влажен в края на март в Кливланд, Охайо — я усещаше още по-осезаемо. Болката бе изписана в бръчиците около очите и здраво стиснатите му устни. Тъмнокафявата му коса сега бе почти изцяло сива. Съзнаваше, че изглежда по-възрастен от своите четиресет и две години. Изкуцука към Алисън. Снагата му от метър и осемдесет се извисяваше над крехката ѝ фигура. Изпитваше огромна необходимост да я защити.

— Не се налага да правиш каквото и да било, ако не искаш — отсече той. — Скъсай писмото.

— Не — поклати глава тя. Отвори чекмедже под плота и го пхна вътре. — Не мога да говоря за това сега, Род.

В този момент иззвъняването на звънчето над вратата оповести влизането на клиент. Род се върна зад касата.

Когато се венчаха с Алисън, беше надежден нападател на нюйоркския „Джайънтс“. Отгледа го самотна майка, която се грижеше

за инвалид, за да издържа сина си. Баща му, безнадежден алкохолик, почина, преди Род да навърши две години. Спортните коментатори единодушно му предричаха бляскава кариера. Тогава подписа и първия си голям договор. По онова време двамата с Алисън бяха по на двайсет и две, а той беше луд по нея още от детската градина. Дори беше обявил на групата си, че един ден ще се ожени за нея.

Семейството на Алисън никога не бе разполагало с излишни пари. Баща ѝ работеше като управител на супермаркет. Алисън завърши колеж благодарение на студентски заеми и работа през свободното си време. Живееха в скромна част на Сейлъм Ридж, недалеч от дома на Род Кимбъл. Тя се размина със стипендия да продължи образованието си.

Той ѝ предложи официално брак, след като подписа договора за много пари с „Джайънтс“. Това стана два месеца след убийството на Бетси Пауъл. Важна част, съпътстваща предложението му, бе, че знаеше за желанието на Алисън да следва медицина и да се посвети на изследователска работа. Обеща да плати образованието ѝ, да ходи на пръсти из дома им, докато тя учи, и да изчакат с раждането на деца, докато не вземе така силно желаната диплома.

Вместо всичко това три седмици след сватбата той претърпя злополуката и през следващите четири години Алисън прекара почти цялото си време до болничното му легло, помагайки му да се възстанови. Парите, спестени след единствения му сезон в „Джайънтс“, свършиха бързо.

Тогава Алисън склучи нови заеми и записа фармацевтика. Първата си работа намери, когато неин възрастен бездетен братовчед я покани на работа в аптеката си в Кливланд.

— Род, и за теб имам работа — подметна той. — Ще се грижиш за снабдяването и ще седиш на касата.

Алисън и Род бяха склонни да напуснат Ню Йорк, който постоянно им напомняше за смъртта на Бетси Пауъл. Няколко години след като се преместиха в Кливланд, братовчед ѝ се пенсионира и те поеха аптеката. Сега имаха широк кръг от приятели и никой никога не ги питаше за убийството след абсолвентската галавечер.

Съпругът ѝ Томас Кимбъл си бе спечелил прякора Род — ще рече светкавица — на терена: един спортен коментатор обяви, че се придвижва невероятно бързо. След злополуката Томас се постара

прякорът да не се превърне в нещо, което постоянно да му навява горчивина.

Сутрин работата им беше относително спокойна, но следобед се увеличаваше. Разполагаха с двама асистенти, наети почасово. Именно те зареждаха полиците и поемаха касата, но днес дори с тяхна помощ денят се оказа доста тежък и докато затворят в осем, и той, и Алисън бяха смъртно уморени.

Беше започнал да вали студен бръснещ дъжд. Алисън настоя Род да използва инвалидния стол, за да стигне до колата.

— И двамата ще подгизнем, ако си с патериците — настоя тя леко раздражено.

Много пъти през годините той се опитваше да събере кураж и да ѝ предложи да го остави, да си намери някого и да води нормален живот; ала така и никога не събра смелост да изрече думите. Не си представяше живота без нея, както не си го бе представял и през всичките тези години.

Понякога си припомняше думи на баба си, изречени преди много години.

„При повечето двойки един от двамата е много по-влюбен от другия и е най-добре, ако това е мъжът. Така бракът има по-голям шанс да просъществува докрай.“

Род нямаше нужда да му казват, че в случая с Алисън той е по-влюбеният. Беше почти сигурен, че тя не би приела предложението му за брак, ако не беше включил и готовността си да я прати в медицински университет. После, след злополуката, нейната почтеност не ѝ позволяваше да го напусне.

Обикновено Род избягваше да мисли в тази посока, но днес, след получаването на писмото, го връхлетяха толкова много отминали неща: абсолвентската галавечер, снимките на четирите момичета по първите страници на вестниците, циркът, в който пресата превърна сватбата им.

Стигнаха до колата и Алисън предложи:

— Род, нека аз да карам. Знам, че изпитваш болка.

Тя държеше чадъра над главата му и когато отвори вратата, той се настани на мястото до шофьора без възражения. За нея беше непосилно едновременно да затвори чадъра и да сгъне инвалидния

стол. Наблюдаваше я съчувствено, докато дъждът се стичаше по лицето и косите ѝ. Най-после тя седна зад волана и се обърна към него.

— Ще го направя. — Обяви го с решителен тон, сякаш очакваше Род да се противопостави. Той не отвърна нищо. Тя изчака доста, преди да запали двигателя. — Няма ли да има коментар?

Едва тогава той долови известен трепет в гласа ѝ.

Не възнамеряваше да сподели какво мисли. С дългата си кестенява коса — в момента мокра и увиснала под раменете — Алисън изглеждаше така млада и уязвима. Изглеждаше доста изплашена. Не, поправи се той — направо ужасена.

— Ако другите приемат да участват в програмата, а ти откажеш, ще изглежда лошо — промълви той тихо. — Мисля, че е редно да отидеш. *Ние* да отидем — поправи се той бързо.

— Миналия път извадих късмет. Този път може и да не стане така...

До края на пътуването не продумаха повече. Къщата им, изградена като ранчо, за да е подходяща за неговия недъг, се намиреше на двайсет минути път с кола от аптеката. Дъжд повече не ги валя, защото в гаража имаше врата, която водеше направо към кухнята. Вече вътре, след като свали мокрия си шлифер, Алисън се отпусна на фотьойл и зарови лице в ръце.

— Род, толкова съм изплашена. Никога не съм споменавала, но вечерта, когато си легнахме след галавечерта, аз лежах и си мислех колко силно мразя Бетси и Роб Пауъл. — Поколеба се за миг, но продължи: — Не е изключено да съм се разхождала насън през онази нощ и да съм влязла в стаята на Бетси.

— Мислиш, че си била в стаята на Бетси през онази нощ?! — Роб пусна патериците и придърпа стола си по-близо до Алисън. — Има ли вероятност някой да те е видял?

— Не знам.

Алисън се отдръпна от прегръдката му и го погледна. Големите ѝ кафяви изразителни очи бяха нейната отличителна черта. Сега от тях се стичаха сълзи и тя изглеждаше беззащитна и безпомощна. Последва въпрос, който Род никога не бе очаквал да чуе от съпругата си:

— Род, не е ли истина, че винаги си ме смятал за убийцата на Бетси Пауъл?

— Ти луда ли си?! — възнегодува той. — Абсолютно луда?!

Но дори в неговите уши думите прозвучаха кухо и неубедително.

7.

— Е, реши ли дали ще ходим?

Този въпрос чу Нина Крейг, когато отвори вратата на апартамента си в Западен Холивуд. О, боже, пак е в едно от онези състояния, помисли си тя и прехапа устни, за да не отговори грубо на шейсет и две годишната си майка. Наближаваше пет и половина. Значи Мюриъл Крейг, макар и все още по нощница и роба, вече бе изпила или няколко мартинита с ябълка, или бутилка вино.

По което и време да беше станала, явно се бе събудила с една от обичайните си депресии. Очертава се дълга вечер, помисли си Нина мрачно.

— Претендентката за наградата на Академията няма ли да ми отговори? — изстреля майка ѝ саркастично, докато изливаше остатъка от бутилката в чашата си.

Преди десетина години Нина спря да таи надежди един ден да стане преуспяваща актриса и се включи и гилдията на статистите и участниците в масовки, наемани спорадично. Работният ѝ ден, започнал в пет сутринта, премина изцяло на снимачната площадка — снимаха филм за някаква революция. Тя бе една от стотиците статисти, които развяваха знамена. Снимаха и пустинята близо до Палм Спрингс. Беше безмилостно горещо.

— Не знам как ще постъпя, мамо — отвърна Нина, като се постара да запази безизразен тон.

— Защо да не отидеш? Триста хиляди долара не са малко пари. И аз ще дойда с теб. Нямам нищо против отново да се видя с милия стар Робърт Никълъс Пауъл.

Нина погледна майка си. Косата ѝ, някога естествено наситеночервена подобно на нейната, сега бе боядисана в ярък риж нюанс, неособено подходящ за лицето на Мюриъл. В резултат на дългите години пушене около устните и очите имаше дълбоки бръчки, а кафеникави петна покриваха кожата ѝ. С отпуснати рамене се наведе напред и взе чашата с две ръце.

Трудно беше човек да си представи някогашната красива жена, която по едно време дори имаше рядкото щастие да е от актрисите с постоянни ангажименти. Тя притежава талант, не аз, помисли си Нина с горчивина. А виж я само как изглежда сега!

„Не поемай в тази посока — предупреди се отново. — Краят на деня е, горещо ти е и ти е писнало от всичко.“

— Мамо, ще взема душ и ще облека нещо удобно — подхвърли тя, — а после ще ти направя компания за чаша вино.

— Вземи тристата хиляди — просъска майка ѝ. — Ще ги използваш да ми купиш апартамент. И ти като мен нямаш никакво желание да живея при теб.

Преди време Мюриъл започна да получава все по-рядко и по-рядко предложения за роли в Ню Йорк. Тогавя последва Нина в Калифорния. Небрежно изпуснатата цигара подпали килима в наетия ѝ апартамент в Лос Анджелис и тя едва не изгоря. Отстраниха щетите, но собствениците отказаха да я приемат отново.

— Какво пречи същото да се повтори посред нощ? — попита с неприкрит гняв собственикът. — Няма да се изложи на подобен риск.

Майка ѝ живееше при нея вече близо от година. Сега и тя работеше като статист, но по-често не намираще сили да се нагърби с конкретен ангажимент.

Няма да издържа още дълго, каза си Нина и заключи вратата на спалнята си. Нямаше да се учуди, ако в това си състояние майка ѝ последва, за да продължат разговора за писмото от продуцентката.

Уют на хладната стая придаваха белите стени, лъснатият под, белите килимчета от двете страни на леглото и светлозелените пердета на прозорците. Релефът на бялата кувертюра се подчертаваше от нахвърляните отгоре ѝ светлозелени и бели възглавници. Леглото с балдахин и шкафът в същия стил бяха останали след десетгодишния ѝ брак с умерено преуспяващ актьор, настроен безогледно да изневерява при всяка възможност.

Разведоха се преди три години. „Готова съм да си намеря някого — помисли си Нина, — но едва ли ще успея, докато съжителствам с майка. Но кой знае? Все още съм привлекателна. Участието ми в предаването може да ме върне отново към истинска роля или в риалити шоу. Подобна непретенциозна роля не е толкова трудна за изпълнение.“

Какво ли ще е отново да види Клеър, Реджина и Алисън? „Бяхме още деца и толкова изплашени. Ченгетата изопачаваха думите ни; мама изнесе представлението на годината, когато я попитаха дали е вярно, че са имали сериозни намерения с Пауъл, преди той да срещне Бетси.“

— Излизах поне с трима по онова време — бе отвърнала Мюриъл. — Той беше един от тях.

„Не такива ги разправяше пред мен — помисли си Нина мрачно. — Майка ми ме обвиняваше, че аз съм запознала Бетси с Пауъл; не спираше да ме обвинява. Само това чувах от нея — припомни си тя, — била съм съсипала живота ѝ.“

Мюриъл бе отказала ролята, която щеше да я превърне в звезда, защото Пауъл не искал да е обвързана с договор, когато се оженият. Точно това бяха думите ѝ: „Когато се оженим“.

През годините достатъчно често ги бе повтаряла на Нина.

Нина усети как я обзема гнева, който тези спомени неизменно предизвикваха. Замисли се за абсолвентската галавечер. Майка ѝ отказа да дойде на празненството.

— Аз трябваше да живея в онази къща! — изсумтя тогава тя.

Бетси си бе дала труда да издири Нина на събирането.

— Къде е майка ти? Още ли не може да преглътне, че изпусна Роб?

„Радвам се, че никой не чу въпроса ѝ тогава — помисли си Нина. — Щеше да е злепоставящо на другата сутрин, когато Робърт Пауъл откри трупа на съпругата си. Но в момента, докато стоеше пред мен, ако имах възглавница подръка, с радост щях да я притисна към лицето ѝ.“

През онази нощ прекалих с пиенето. Дори не си спомням как съм си легнала. Вероятно обаче не ми е личало, защото никой не го спомена; включително и любопитната икономка, която подхвърли, че според нея Алисън е била пиана.“

Когато Нина и приятелките ѝ се появиха, Пауъл се бе строполил на пода, а икономката отместваше възглавницата от лицето на Бетси.

Майка ѝ натискаше дръжката на вратата.

— Искам да говоря с теб! — крещеше тя. — Настоявам да участваш в шоуто.

С върховно усилие Нина успя да скрие гнева си и да отвърне:

— Мамо, влизам под душа. Всичко е наред. Ще приема предложението. Така ще успея да ти купя апартамент.

Преди да те убия, добави тя наум. После отново се замисли какво ли друго не помни от нощта, в която Бетси Пауъл бе удушена.

8.

Едно по едно в офиса на Лори започнаха да пристигат съгласията за участие във възстановката на събитията от абсолвентската галавечер. Последното дойде чак след две седмици; беше от Нина Крейг. В писмо уточняваше, че се е консултирала с адвокат и имала допълнителни условия: Робърт Пауъл да изплати чрез трета страна по още двеста и петдесет хиляди долара на всяка от четирите абсолвентки. Студио „Фишър Блейк“ също да изплати по още петдесет хиляди на всяка. „И господин Пауъл, и «Фишър Блейк» могат да си позволят да ни компенсират подобаващо — бе писала Нина. — Сега, когато се свързах с приятелките си от детинство, си давам сметка, че всяка от нас е понесла емоционални травми, след като е прекарала в дома на семейство Пауъл нощта, когато Бетси Бонър Пауъл загуби живота си. По мое убеждение, ако отново застанем под прожектора на засиления обществен интерес, това означава да се откажем от и без това трудно съхранената си анонимност и затова е редно да получим подобаваща компенсация.“

Смаяна, Лори препрочете писмото.

— Да им изплатим толкова пари означава да удвоим хонорара! — възкликна тя.

— Не вярвам Брет да се съгласи.

Привидно безизразният тон на Джери Клайн не съответстваше на изписаното по лицето му разочарование. Именно той се бе подписал за препоръчаното писмо от Нина Крейг и го донесе в офиса на Лори.

— Трябва да се съгласи — отсече Лори. — И мисля, че ще стане. Запали се по сериала и едва ли ще се настрои да го изоставим.

— Дори да е така, няма да е доволен от развоя — обяви Джери и придоби още по-угрижено изражение. — Лори, надявам се да не се лъжеш по отношение на „Под съмнение“.

— Аз също...

Лори се загледа през прозореца към пързалката на „Рокфелер Сентър“. Беше топъл ден за началото на април и върху леда не се

виждаха много кънкъори. Скоро щяха да демонтират пързалката и на нейно място да се появят маси и столове, та човек да похапне на въздух.

Понякога с Грег вечеряхме там, сети се тя и я обзе копнеж по него. Знаеше защо се появи в този момент. С шоуто целеше да доведе нещо докрай. Нямаше никакво намерение да споделя грижите си нито с Джери, нито с Грейс, но съзнаваше колко прав е Джери. От друга страна, Брет Йънг доста открито се ентусиазира за проекта, затова беше по-вероятно да удвои цената, която се съгласи да плати на участниците, отколкото да откаже.

— А Робърт Пауъл? — не спираше Джери. — Очакваш ли да се бръкне, за да бъдат платени съответните данъци и всяка да получи чисто по двеста и петдесет хиляди?

— Трябва да го попитам — отвърна Лори. — Според мен е най-добре да го направя лично. Ще звънна да проверя дали ще ме приеме днес.

— Не е ли по-разумно първо да се разбереш с Брет? — удиви се Джери.

— Не. Какъв смисъл има да говоря с него, ако каузата е изгубена? Ако Пауъл откаже да плати, следващият ми ход ще е да отлетя за Лос Анджелис, за да се опитам да убедя Нина Крейг да приеме сегашното предложение. Другите три се съгласиха, но очевидно тя е разбунила духовете.

— Какво ще й кажеш? — любопитства Джери.

— Истината. Ако се наложи, няма да я ангажираме в шоуто, а това донякъде ще я zlepостави. Не забравяй, че Бетси Бонър Пауъл е била на четиресет и две, когато е починала. Сега щеше да е на шейсет и две или и три. Мнозина доживяват до осемдесет. Отнели са половината живот на Бетси, на който е могла да се наслаждава, ако някой не бе притиснал възглавница към лицето ѝ през онази нощ. Оттогава злосторникът се събужда всяка сутрин и се радва на настъпилия нов ден, докато нейното тяло лежи в гроба.

Лори съзнаваше, че говори все по-разгорещено и разгневено. Не ставаше въпрос обаче само за Бетси Бонър Пауъл. Ставаше въпрос и за Грег: неговият убиец продължаваше да е свободен човек; не само свободен, но и жива, дишаща заплаха за нея и Тими. Вече малко по-спокойно добави:

— Извинявай, Джери. Трябва да внимавам всичко това да не звучи като личен кръстоносен поход. Знам. — Вдигна телефона. —
Време е отново да си уговоря среща с Робърт Никълъс Пауъл.

9.

Топлият априлски ден предразположи Роб Пауъл да излезе на малкото си игрище за голф в задната част на имението. Извади стиковете и се зае да тренира замаха си, преди да се присъедини към постоянната четворка, с която играеше в клуба „Уингд Фут“. Не съм зле, помисли си той, когато топката влезе в поредната дупка.

Съсредоточавайки се върху ударите, загърбваше временно факта, че лекарят още не му се бе обадил. Химиотерапията преди три години сякаш пребори тумора в белите дробове, но съществуваше вероятността той отново да се появи. В началото на седмицата отиде на полугодишния контролен преглед.

— Е, зарязвам корта засега — обяви Роб и се отправи към къщата.

Разполагаше с петнайсет минути, преди гостенката му да дойде. Какво ли иска Лори Моран, озадачи се той. По телефона звучеше притеснена. Дали ще ми съобщи, че някоя се е отказала да участва в предаването? Роб свъси вежди. „Искам ги всичките тук — помисли си той. — Каквото и да ми струва!“

Дори новините на Моран да бяха благоприятни, Роб изпитваше усещането, че времето тече прекалено бързо. Имаше желание да стигне до дъното на историята и когато Лори Моран дойде при него през април и изложи концепцията си за възстановка на абсолвентската галавечер, го възприе като отговор на молитва. „Само дете не съм от онези, които много се молят — помисли си Роб. — Оставях това на Бетси.“

При тази мисъл се засмя, ала смехът не беше жизнерадостен — прозвуча по-скоро като приглушено излайване и прерасна в пристъп на кашлица.

Защо не се обажда лекарят с резултатите?

Икономката Джейн Новак отвори плъзгащата се стъклена врата и той влезе от калдъръмената пътека на верандата.

— Във всички дупки ли вкарахте, господин Робърт? — попита тя весело.

— Не съвсем, но съм доволен, Джейн.

Опита се да прикрие раздражението си, защото, след като се върнеше от игрището, Джейн неизменно му задаваше този въпрос. Ако имаше нещо, което би искал да промени у нея, то това бе тоталната ѝ липса на чувство за хумор. Тя си въобразяваше, че въпросът ѝ е шеговит.

Джейн, солидна жена със стоманеносива коса и очи със същия цвят, дойде да работи при него непосредствено след сватбата с Бетси. Разбираше защо Бетси не се чувства уютно в присъствието на предишната икономка, наета от първата му съпруга и останала да работи за него и след кончината ѝ.

— Роб, тази жена ме презира — жалваше се Бетси. — *Усещам го*. Обясни ѝ, че е неподходяща, и я отпрати с щедро възнаграждение. Знаем кого да взема на нейно място.

Бетси искаше Джейн Новак, чистачка в театъра, където беше разпоредителка.

— Страхотен организатор е. Успява да въведе ред дори в гримьорните. И е ненадмината готвачка — хвалеше я Бетси.

Да, Джейн притежаваше всички тези качества. Беше пристигнала в страната със зелена карта от Унгария и с радост прие да бъде икономка в дома им. Както Бетси обеща, тя великолепно се справяше със задълженията си. Връстничка на Бетси, сега Джейн караше шейсет и две. Ако имаше близки роднини или познати, то Роб не ги беше виждал. Удобният ѝ апартамент се намираше зад кухнята и дори в свободните си дни, както Роб бе забелязал, тя рядко го напускаше. Само понякога отсъстваше от града, но той не се съмняваше, че всяка сутрин в седем и половина тя ще е в кухнята, готова да му приготви закуската.

През годините Роб се научи да разчита нюансите на бегло безпокойство върху почти каменното изражение на Джейн. С влизането в хола си даде сметка, че в момента са се появили.

— Госпожа Моран щяла да дойде, господин Роб — подхвана Джейн. — Дано не възразявате, задето питам, но значи ли, че предаването ще се осъществи?

— Не възразявам, но всъщност не знам.

Докато отговаряше обаче, си даде сметка, че въпросът на Джейн наистина го раздразни, защото долови в него известно неодобрение.

Разполагаше с достатъчно време, за да облече спортна риза с дълъг ръкав и да слезе отново долу, преди на входната врата да се звънне.

Часовникът отмери четири удара. Запита се дали съвсем точно е преценила пътя си, или е пристигнала по-рано и е изчакала в колата.

Беше от онези напълно несъществени въпроси, които Роб Пауъл бе забелязал, че минават през ума му напоследък. Май го наричаха „отнесеност“. Дори си даде труда да провери значението на думата. То гласеше: „Впускане в безплодни фантазии или бленуване; разсеяност“.

Хайде престани, смъмри се Роб и се изправи. Помоли Джейн да въведе Лори Моран в библиотеката, а не в кабинета му. Бетси обичаше английския ритуал да се пие чай в четири часа. След смъртта ѝ той го поизостави, но днес му се стори подходящо отново да го изпълни.

Пак съм на път да се отнеса, отчете той. В този момент Джейн влезе в стаята, следвана от Лори Моран.

Още когато дойде в дома му миналия месец, Роб забеляза, че тя е привлекателна жена, но сега, застивайки за миг на прага, той си даде сметка, че тя направо е красавица. Косата ѝ с нежен меден оттенък се спускаше по раменете. Вместо костюма с панталон този път беше облякла пъстра блуза с дълъг ръкав, а колан пристягаше в талията черната ѝ пола. Черните ѝ лачени обувки, за разлика от модата в момента, не бяха с безумно високи токчета.

За втори път седемдесет и осем годишният мъж оцени привлекателната ѝ външност.

— Влезте, госпожо Моран, влезте — покани я той сърдечно. — Няма да ви ухапя.

— Не от това ме е страх, господин Пауъл — усмихна се Лори и се настани на кожения диван срещу неговия фотьойл.

— Помолих Джейн да приготви чай — добави той. — Поднеси го сега, ако обичаш, Джейн.

— Много мило от ваша страна.

Наистина е *мило*, помисли си Лори.

Тук и при толкова голям залог се затрудняваше да остане спокойна. Четирите жени, звездите на абсолвентската галавечер, щяха

да струват на този човек не един, а почти два милиона долара, за да се появят в предаването.

Лори възнамеряваше да заговори направо, след като Джейн излезе.

— Ще се опитам да направя нещата по-лесни за вас — изненадващо я изпревари Пауъл. — Възникнал е проблем. Не се налага да съм особено проникателен, за да схвана връзката му с парите. Някое от четирите момичета — сега вече жени — смята, че не плащаме достатъчно, за да ги примамам да се изложат на обществен показ.

Лори се поколеба няколко секунди и промълви:

— Точно така.

Пауъл се усмихна.

— Чакайте да отгатна коя е. Не е Клеър. Отказва да ѝ помогна, откакто Бетси почина. Когато узнае, че съм ѝ оставил значителна сума в завещанието си, няма да се впечатли. Дори е възможно да ги даде за благотворителност. Бяхме доста близки, но Клеър бе близка и с майка си. Смъртта на Бетси покрусил Клеър. По някакъв начин това стана моя вина. Не казвам обаче, че ме мисли за убиец на майка си. Колкото и да беше ядосана, знаеше, че това е невъзможно, но според мен неволно негодуваше за времето, което Бетси прекарваше с мен. — Изглежда Лори продължително и бавно продължи: — Нина Крейг, струва ми се, настоява да получи още пари от нас. В това отношение прилича на майка си. По едно време излизах с Мюриъл Крейг. Привлекателна жена, но безмилостна по характер. Не заради Бетси се разделих с нея. Просто беше неминуемо да се случи. Чисто съвпадение е, че стана горе-долу по едно и също време.

Джени влезе и прекъсна разказа му. Постави подноса с чай на масичката между дивана и фотьойла на Робърт.

— Да наля ли, господин Пауъл? — попита тя, но вече пълнеше чашата на Лори.

Робърт Пауъл вдигна вежди и хвърли развеселен поглед към гостенката си.

Джейн предложи сметана, лимон, захар или подсладител и се оттегли.

— Както чухте, Джейн зададе риторичен въпрос. Прави го през цялото време — обясни той.

Лори си даде сметка, че заради пропуснатия обяд всъщност е доста гладна. Едва си наложи да отхапе деликатно от миниатюрния сандвич със сьомга, а не да го напъха целия в устата си и да вземе втори.

Докато се контролираше да дъвче бавно, не я напускате усещането, че Робърт Пауъл си играе с нея. Наистина ли се бе досетил за искането на Нина Крейг, или тя се бе свързала с него?

Той знаеше ли за претенциите ѝ?

— Прав ли съм за Нина? — попита Пауъл и отпи от чая.

— Да — кимна Лори.

— Колко иска?

— По още двеста и петдесет хиляди за всяка.

— По-алчна е, отколкото я помня — промърмори Пауъл. — Толкова прилича на майка си. — Развеселеният му тон изчезна, когато добави: — Кажете ѝ, че ще ги дам.

Рязката промяна в тона и изражението шокираха Лори.

— Госпожо Моран — побърза да обясни той, — разберете: подобно на четирите абсолвентки, от галавечерта толкова години и аз живея в облак от стаено подозрение към мен. Днес хора доживяват и сто години, но повечето достигат едва осемдесет — осемдесет и пет. Преди да умра, искам да получа шанса многолюдна публика да види мен и момичетата, да разбере колко огромна е тази къща и да осмисли какво множество се бе събрало тук през онази вечер. Нека хората сами се убедят във възможността да е бил случайно промъкнал се натрапник. Както ви е известно, разполагаме с доста филми, заснети по време на празненството.

— Знам — обади се Лори. — А и изчетох всичко писано по случая.

— Тогава сте наясно, че след няколко щедри дарения на училищата, посещавани от Бетси, Клеър и мен, имам солидно количество пари, които да изхарча, преди да умра. На техния фон исканата от Нина сума е незначителна. Но ми направете една услуга. Когато ѝ съобщите, че приемаме условието, пишете също да доведе и майка си. За мен ще бъде удоволствие да я видя отново. — Предчувствайки възражението на Лори, добави: — Тя, естествено, няма да отседне като гост в моя дом. Ще ѝ резервирам стая в „Сейнт Реджис“.

Той се съгласи! Лори не очакваше огромното облекчение, което я изпълни в този момент. Осъществяването на предаването току-що набра скорост. Ако Пауъл бе отказал, най-вероятно щяха да спрат шоуто, а тя — да загуби работата си. Два провалили се сериала и едно отпаднало предаване, особено след направената медийна реклама, представляваха солидна предпоставка да я освободят.

Брет Йънг не приемаше провали.

Започна да благодари на Пауъл, но забеляза, че той гледа нещо отвъд стъклените врати към градината. Обърна се да разбере какво е предизвикало внезапно появилото се неодобрително изражение на лицето му.

Видя градинар да оформя с ножица ниските храсти в края на терасата.

Пауъл отмести поглед от мъжа и отново го насочи към Лори.

— Извинете. Не обичам, когато работят до късно. Ясно съм заявил, че искам всичко по градината да бъде свършвано до обяд. Ако ще имам гости, не желая микробуса им на алеята.

Отвън Синеокия забеляза, че Пауъл го наблюдава. Приключи с последния храст и без да вдига очи, бързо отнесе градинарските инструменти до микробуса. Беше първият му работен ден за „Идеални терени“. Ако Пауъл се оплаче, че е останал до по-късно, Синеокия ще го обясни с желанието си да впечатли новия си шеф.

Абсолвентките няма да са единствените тук, когато заснемат шоуто, помисли си той. И аз ще присъствам.

Каква идеална възможност за него да се справи с Лори Моран.

Вече беше приготвил надписа, който искаше да постави върху трупа ѝ.

ДОВЪРШИХ ГРЕГ.

ДОВЪРШИХ ТЕБ.

СЛЕДВАЩИЯТ Е ТИМИ.

10.

През юни предподготовката на „Абсолвентската галавечер“ течеше с пълна сила. Лори вече разполагаше с всички филмови записи от събирането, а Робърт Пауъл доброволно ѝ предложи допълнителен материал, заснет от някои гости през онази вечер.

Все едно човек вижда бала на Пепеляшка, само дето Пепеляшките бяха четири, мислеше Лори, докато гледаше лента след лента.

След смъртта на Бетси Джордж Къртис, член на клуба „Уингд Фут“ в Мамаронек, бе занесъл в полицията направените от него през онази вечер записи. Повечето обаче представлявали повторение на вече предадените в управлението. По искане на Робърт Пауъл направили презапис и му го дали.

— Наистина е сходен с онзи, който получихте от мен — бе обяснил той на детективите, разследващи случая, — но тук има някои кадри с Бетси и мен, които са ми особено скъпи.

Извади някои снимки: на една двамата с Бетси се гледаха в очите, на друга танцуваха на дансинга на верандата, на трета вдигаха тост за абсолвентките...

— Филмите определено ни дават представа за събитието — изкоментира Лори пред Грейс и Джери, докато за пореден път ги гледаше в прожекционната зала, за да реши какво ще включи в предаването.

„Ще започна с откриването на тялото и пристигането на полицията“, реши тя. Станало е в осем сутринта. Пауъл отива да събуди Бетси. Носи ѝ чаша кафе. Винаги ѝ носел ободрителната напитка по това време, дори да е стояла до късно предишната нощ.

Джейн се втурва вътре, крещи името на Бетси и трескаво нарежда на останалите да наберат 911.

Ще завършим първата част с кадри как Бетси и Пауъл вдигат тост за абсолвентите. Диктор зад кадър ще обяви: „В този момент на

красивата Бетси Бонър Пауъл са й оставали само още четири часа живот“, реши Лори.

Джордж Къртис предвиждаше вероятността охранителните камери в имението на Пауъл да го заснемат, но това не го притесняваше. Половината жители на Сейлъм Ридж минават край тази къща, прецени той, докато следваше потока от коли по сравнително ненатоварения път.

Какво толкова, ако ченгетата ме вземат за воайор, мислеше си той. На практика всеки на пътя е такъв.

Предпочете да кара вана, а не червеното си порше. Ако охранителните камери не хванат регистрационния номер, едва ли ще го разпознаят. Мнозина от жителите на Сейлъм Ридж притежаваха съвременни ванове; освен това той носеше шапка и тъмни очила.

На шейсет и три години, висок, с гъста сива коса, Джордж Къртис имаше вид на пристрастен атлет. Женен от трийсет и пет години и с близнаци на колежанска възраст, беше единствен наследник на голяма верига ресторанти за бърза храна. След смъртта на баща си той пое бизнеса. Тогава беше на двайсет и седем. Понеже дотогава се подвизаваше като плейбой, всички очакваха да продаде веригата и да живее от богатството си. Вместо това той се ожени и с времето утрои броя на ресторантите и в Съединените щати, и в чужбина. Сега компанията се хвалеше, че предлага милиони порции на ден.

За разлика от Робърт Пауъл той бе четвърто поколение от семейството завършили „Харвард“. Там не само не се изложи, но намери и време редовно да ходи на сбирките на студентската театрална трупа „Хейсти Пудинг“.

Петнайсетгодишната разлика във възрастта им никога не бе пречила на дружбата му с Робърт Пауъл, мислеше си Джордж, докато завиваше по Евъргрийн Лейн, въпреки че ако някога узнае, ако някога се досети...

Не, Робърт Пауъл никога не е подозирал, успокояваше се Джордж, никога не му дадох повод...

Телефонът извън рязко и неочаквано. Джордж натисна копчето на волана и отговори.

— Джордж Къртис.

— Джордж, Роб Пауъл е.

Боже, да не би да гледа през прозореца? Джордж усети как лицето му пламва. „Не, не е възможно да е разчел регистрационната табела или да ме е познал, докато съм преминавал.“

— Роб, как си и кога ще играем голф? Предупреждавам те — последните две съботи все аз побеждавах!

— Следователно няма да си победител трети пореден път. Ако искаш да започнем в девет в събота?

— Добре. Ще направя резервация.

Джордж изпита огромно облекчение, завивайки по своята улица. Роб Пауъл не бе от хората, които говорят излишно дълго по телефона. Затова, когато го чу да казва: „Джордж, искам да те помоля за една голяма услуга“, той се смая.

— Каквато и да е, отговорът е „да“ — отвърна Джордж, но самият той долови как гласът му потрепера.

— Подари ми всичките си заведения в Европа — пошегува се Роб, ала после тонът му стана сериозен. — Джордж, няма начин да не си чул новината, че годишнината от смъртта на Бетси през юни ще послужи за основа на телевизионно шоу.

— Да, чух — отвърна Къртис предпазливо.

— Въпросът е, че продуцентите биха искали освен момичетата и някои от приятелите, присъствали онази вечер, да коментират събирането между отделните кадри от филмите. Предложих теб и те се възторгнаха от перспективата да застанеш пред камерата. Редно беше първо да те попитам, естествено, но нищо не ти пречи да им откажеш.

Да застане пред камерата и да говори за онази нощ пред национална аудитория? Усети как дланите му, стиснали волана, се изпотяхват.

Гърлото на Джордж Къртис се бе свило, но той се опита да прозвучи овладяно и сърдечно.

— Роб, преди малко ти обещах да направя каквото и да поискаш. Бях искрен и няма да се отметна.

— Благодаря ти. Трудно ми беше да те помоля, както, убеден съм, и на теб ти е трудно да приемеш.

Рязко изщракване оповести прекъсване на връзката. Джордж Къртис си даде сметка, че вече целият е плувнал в пот. Дали Роб Пауъл не му устройва капан, запита се той и почти му причерня.

Толкова се отнесе, че едва не подмина алеята към къщата си.

11.

От прозореца в официалната и рядко използвана всекидневна Джейн Новак наблюдаваше потока от преминаващи коли.

Днес телевизионният екип работеше горе, в стаята на Бетси.

По-точно в спалнята на госпожа Пауъл, помисли си Джейн саркастично. За нея Бетси стана „госпожа Пауъл“ в момента, когато преди двацет и девет години прие мястото на икономка.

— Господин Пауъл държи на традициите, Джейн — беше й обяснила тя. — Съгласи се да те наемем, щом настоявам, но така трябвало да се обръщаш към мен.

По онова време трийсет и три годишната Джейн нямаше нищо против. Нещо повече — беше очарована да получи работата. Господин Пауъл бе настоял да се срещнат и прати шофьора си да я доведе за интервю. Понеже къщата е огромна, всеки ден две прислужнички от фирма за чистене идват за по четири часа и ще са на нейно разпореждане, уточни той. Нейна отговорност ще бъде храната. Ако дават вечеря или организират събиране, кетъринг фирма ще поема грижата всичко да е наред. С две прислужнички под свое командване, вместо да чисти и подрежда разхвърляни гримьорни, Джейн прекарваше по-голяма част от времето в готвене. Истинска наслада, а не работа. Направо не вярваше на късмета си.

След година служба у семейство Пауъл благодарността на Джейн прерасна в нещо друго.

Тя страстно се влюби в Роб Пауъл.

Нито за миг не й мина през ум, че той би погледнал на нея като на жена.

Стигаше й да се грижи за удобството му, да сияе вътрешно, когато я хвали за поднесената храна, да чува стъпките му сутрин, когато слиза в кухнята, за да вземе кафето на Бетси и да й го отнесе. През двацетте години от смъртта на Бетси нищо не засенчваше възможността Джейн да изживява фантазията, че е омъжена за Роб.

При всяко обявяване: „Днес ще вечерям навън, Джейн“, тя се паникьосваше от страх и тайно преглеждаше тефтера му с ангажименти, който държеше на писалището си.

Женски имена обаче рядко се срещаха и Джейн започна да се успокоява, че на неговата възраст няма да се появи нова госпожа Пауъл.

Един ден миналата година той проверяваше завещанието си със своя адвокат, същевременно и близък приятел. Двамата излязоха на моравата отзад, за да поиграят голф, без той да прибере книгата.

Джейн прелисти направо на последните страници и намери каквото търсеше — какво ще получи тя. Доход от хиляда долара на седмица, докато е жива, и триста хиляди долара за апартамент в „Силвър Пайнс“ — комплекс за хора над петдесет и пет. Той знаеше, че Джейн се е сприятелила с някои от тамошните обитатели при срещите им в нейната църква.

Запозната с тази информация, Джейн започна направо да боготвори Робърт Пауъл.

Но предаването, което се снимаше сега, щеше да създаде проблеми; усещаше го. Не разлайвайте спящите кучета, помисли си Джейн, докато наблюдаваше с любопитство колите пред къщата.

Поклати глава и се извърна от прозореца. Лори Моран, продуцентката на шоуто, стоеше на прага.

— О! — възкликна Джейн, изневерявайки на обичайната си съдържаност.

Лори долови с каква неприязън икономката посрещна появата ѝ.

— Госпожо Новак, сигурно ви е неприятно присъствието ни тук, но не искам да безпокоя господин Пауъл. Имам един въпрос.

Джейн успя да смекчи изражението си.

— Разбира се. Кажете, госпожо Моран.

— Стаята на госпожа Пауъл е чудесна. Завесите, кувертюрата и килимът сменяни ли са, след като тя почина, или са същите от нощта на убийството?

— Не. Вътрешен дизайнер току-що беше приключил с преобзавеждането на стаята, но госпожа Пауъл не я хареса. Намираше цветовете за прекалено ярки. — Какво разхищение и пропиленни пари, помисли си Джейн, ала не даде израз на чувствата си: пари, хвърлени на вятъра. — Поръча нови завеси, нова табла за леглото и нов килим.

След кончината ѝ господин Пауъл разпореди да ги поставят, за да спази волята ѝ. Получи се онова, което виждате сега.

— Много е красиво — възкликна Лори искрено. — Спалнята използва ли се понякога?

— *Никога* не се използва — отсече Джейн. — Но винаги се поддържа в безупречен вид. Сребърната четка и гребенът на тоалетката винаги са лъснати до блясък. Дори пешкирите в банята се сменят редовно. Господин Пауъл настоява стаята да изглежда така, сякаш тя всеки момент ще отвори вратата и ще влезе.

— Той прекарва ли доста време в спалнята ѝ? — не се въздържа да попита Лори.

Джейн свъси вежди.

— Не мисля, но е най-добре да зададете този въпрос на господин Пауъл.

Сега вече неодобрението съвсем ясно прозираше и в изражението, и в тона на икономката.

Боже, помисли си Лори, наистина не бива да ядосвам тази жена.

— Благодаря, Джейн — изчурулика тя дружелюбно. — Сега си тръгваме. Няма да идваме през уикенда. Ще се видим в понеделник сутринта. И те уверявам — ще сме приключили напълно до сряда следобед.

Беше почти пладне, което означаваше, че Робърт Пауъл очаква снимачния екип да се изнесе. Беше също така петък, денят, в който работеше от вкъщи. Откакто пристигнаха, той стоеше зад затворената врата на кабинета си.

Три дни, помисли си Лори по-късно, докато преглеждаше записките си с Грейс и Джери, неизменно присъстващи до нея по време на снимките в Сейлъм Ридж.

Грейс изрази на глас мислите и на тримата.

— Къщата е страхотна. По някакъв начин убива желанието ми да изкача петте етажа до моя апартамент, където няма как да направиш и три крачки, без да се блъснеш в стена. — След кратка пауза ококори очи, твърде обилно наплескани с туш за мигли, и довърши: — От друга страна, там ме побиват тръпки. Баба ми казваше, че ако гълъб влети в

стоята, това вещае скорошна смърт в къщата. Лори, видя ли днес как един гълъб търсеше начин да влезе в спалнята на Бетси Пауъл?

— Стига, Грейс — възкликна Джери. — Вече прекаляваш!

Прекалява, разбира се, помисли си Лори.

Нямаше да признае пред Грейс и Джери, че в разкошния дом, където бе починала Бетси Пауъл, и нея я побиваха тръпки.

12.

В неделя по обяд Джош посрещна първата пристигнала — Клеър — на летището в Уестчестър. Макар да го познаваше, защото беше нает малко преди смъртта на Бетси, тя го поздрави набързо, но не се впусна в разговор. Докато я караше към уестчестърския „Хилтън“, тя си изреди наум плановете за следващите три дни. В понеделник щяха да се видят за първи път на закуска. В остатъка от деня щяха да са свободни, за да се поразходят из имението и градините. Индивидуалните интервюта щяха да се състоят във вторник. И четирите се съгласиха да преспят в къщата във вторник вечерта, в същите стаи, където бяха настанени преди двайсет години. В сряда сутринта щеше да е интервюто с Робърт Пауъл, а след това щяха да направят обща снимка на масата за обяд. После щяха да ги откарат до летището за съответните полети.

„Наясно сме колко болезнено ще е за всички вас, но с готовността си да участвате в предаването вие полагате огромно усилие да изчистите имената си“, завършваше писмото си Лори.

Да изчистим имената си, помисли си Клеър с горчивина, докато се регистрираше в хотела.

Беше облякла светлозелен летен костюм с панталон, който купи в скъп бутик в Чикаго. През трите месеца, откакто пристигна първото писмо от Лори Моран, остави косата си да израсне и я изсветли. Сега представляваше лъскава грива до раменете ѝ. В момента обаче я бе вързала на конска опашка и беше сложила шал на главата си. Упражняваше се и да се гримира, но днес не си бе дала този труд. С грим и косата сресана ала Бетси, тя знаеше, че страшно много прилича на майка си. Не искаше Джош да забележи приликата и да предупреди Пауъл, преди да застане лице в лице с него.

— Апартаментът ви е готов, госпожо Бонър — уведоми я служителят на рецепцията и махна на пиколото.

Клеър улови дългия му изпитателен поглед и вълнението в тона му.

Как иначе? Нямахме начин да не попаднеш на вестникарска статия, свързана с предстоящото шоу. Жълтите списания се надпреварваха да изровят всичко възможно за Бетси Бонър Пауъл. „Нов социален статус, завършил фатално“ гласеше например заглавието на първа страница на „Шокиращо“ — седмичник, шампион в сензациите. В статията се описваше подробно първата среща на Бетси Бонър и Робърт Пауъл. Бетси бе завела дъщеря си Клеър на обяд в ресторант в Рай, за да отпразнуват тринайсетгодишния ѝ рожден ден. Робърт Пауъл, вдовец, седял срещу тях в заведението с приятелката на Клеър — Нина, и майка ѝ. Когато Бетси и Клеър си тръгвали, Нина ги извикала. Те пристъпили към масата на Пауъл, където Нина запознала Бетси и Клеър с мултимилionера от Уолстрийт.

„Останалото, както се казва, е история“, пишеше в заключителния абзац на статията. Робърт Пауъл твърдял, че било любов от пръв поглед. Той и Бетси Бонър се оженили три месеца по-късно.

„Актрисата Мюриъл Крейг се стараеше да се прави на безразлична, но запознати със случая твърдят, че била бясна на дъщеря си Нина, защото тя поканила Клеър и майка ѝ на масата им в ресторанта.“

Така беше, спомни си Клеър, докато следваше пиколото към асансьора. Горката Нина.

Апартаментът се състоеше от голяма всекидневна и спалня, обширна баня и будоар в пастелни тонове. Беше хубав и навяваше спокойствие.

Клеър даде бакшиш на пиколото, обади се на обслужване по стаите и разопакова единствения си куфар. Решила бе да вземе само трите тоалета и набора си от новопридобити гримове.

Лори Моран бе изискала чрез имейл размерите на Клеър — трябвали ѝ за корекции на дрехите.

Какви корекции на дрехите, се бе удивила Клеър, като прочете имейла. Защо е необходимо да се правят корекции на дрехите ми?

Но много скоро се разбра. Моран щеше да осигури вечерни рокли, подобни, но не съвсем същите като онези отпреди двайсет години на галавечерта.

Щяха да направят възстановка на сцени от филмите: как четирите вдигат чаши за наздравица; как са се прегърнали през кръста;

как позират пред камерите.

„Изглеждам добре — помисли си Клеър. — Вече толкова съм заприличала на скъпата си майка.“

Тихо почукване на вратата ѝ подсказа, че поръчаната пилешка салата и студеният чай са пристигнали.

Но докато хапваше от салатата и отпиваше от чая, Клеър си даде сметка, че не е толкова храбра, за колкото се смята.

Нещо ѝ подсказваше да не осъществява плана си.

Това са нерви, опита се да си вдъхне увереност тя, просто нерви.

Ала не беше само това, имаше и нещо друго.

Вътрешният ѝ глас повтаряше като барабанен тътен: *Не го прави. Не го прави. Рискът е прекалено голям!*

13.

Пътуваха дълго от Кливланд до летище „Уестчестър“. Силна буря принуди машината им да стои на пистата два часа и макар да пътуваха с частен самолет, пак нямаше много място за раздвижване. Това се отрази доста зле на гърба на Род. В един момент Алисън даже предложи да се откажат от начинанието.

Род възрази:

— А ли, това е шансът ти да получиш образованието, което винаги си искала. Средствата от Пауъл и студиото възлизат на триста хиляди долара. Ще стигнат за медицинския университет и всички допълнителни разходи. Цял живот мечтаеш да учиш медицина и да се посветиш на изследователска работа.

„Дори да се прибирам вкъщи след лекциите, ще се налага през цялото време да уча. Какво ще прави Род тогава? А ако отида на общежитие, той ще напусне ли работата в аптеката, за да дойде с мен? А ако дойде, какво ще прави? — Тези въпроси се въртяха в ума на Алисън. — Вторият вариант означава аптеката да остане и без мен, и без него. Ще се наложи да наемем двама души. Дали ще е разумно...“

При кацането в Уестчестър ръчният ѝ часовник показваше три часа. Изражението на Род говореше ясно колко силни болки изпитва. След като се придвижи с патериците от самолета до инвалидния стол, Алисън се наведе към него и прошепна:

— Благодаря, че предприе пътуването с мен.

Той успя да се усмихне.

Слава богу, шофьорът — червендалест петдесетинагодишен мъж с фигура на бивш боксьор — ги чакаше на терминала. Представи им се:

— Джош Дамяно, шофьор на господин Пауъл. Държеше да е сигурен, че ще пътувате удобно от летището до хотела.

— Колко мило от страна на господин Пауъл.

Алисън се надяваше презрението, което изпитва, да не е проличало в тона ѝ. Сега, озвала се отново в Ню Йорк, калейдоскоп

от спомени нахлуха в главата ѝ. И двамата не бяха идвали в града от петнайсет години; именно тогава лекарите съобщиха на Род, че не му предстоят нови операции.

Пак по същото време парите им бяха привършили и семейството на Род теглеше заеми, за да ги издържа. В продължение на година Алисън посещава вечерно време необходимите курсове и получи удостоверение да работи като фармацевт. С радост приеха възможността да отидат в Кливланд, за да поемат аптеката на братовчед ѝ.

„Обичам Ню Йорк — помисли си тя, — но с такава радост го напуснах. Постоянно имах усещането, че видят ли ме, хората се питат дали аз не съм убила Бетси Бонър Пауъл. През голяма част от времето в Кливланд живеехме спокойно.“

— До вратата има пейки — услужливо обясни Дамяно. — Ще ви настаня удобно и ще докарам колата. Няма да се бавя.

Наблюдаваха го как поема багажа от пилотите. Върна се да ги вземе след пет минути.

— Колата е отвън — обяви той и помогна на Род с инвалидния стол.

Лъскаво черно бентли ги чакаше до бордюра. Дамяно настани Род на задната седалка и Алисън усети как сърцето ѝ се свива.

Толкова силно го боли, помисли си тя, а никога не се оплаква. И никога не говори за провалената футболна кариера...

Големият автомобил тръгна.

— Няма много движение — отбеляза Дамяно. — Ще стигнем до хотела за двайсетина минути.

Бяха избрали да отседнат в „Краун Плаза“ в Уайт Плейнс. Градчето се намираще достатъчно близко до Сейлъм Ридж, но достатъчно далеч от хотелите, където бяха отседнали другите три приятелки, също участнички в предаването. Лори Моран се бе погрижила за това.

— Двамата добре ли сте? — попита Дамяно загрижено.

— Много ми е удобно — увери го Алисън.

Род също потвърди. После се наведе към нея и прошепна:

— Али, добре е пред камерите да не споменаваш за сомнамбулизма си и вероятността да си била в стаята на Бетси през онази нощ.

— О, Род, за нищо на света не бих го направила! — възкликна Алисън ужасено.

— И освен ако не те питат, не споделяй надеждите си да следваш медицина. Така само ще напомниш на всички колко разочарована остана, когато не получи стипендията, и колко бясна беше на Робърт Пауъл, че склони декана да я даде на Вивиан Фийлдс.

Само споменаването на онзи злощастен ден, когато завърши колежа, беше достатъчно да накара лицето на Алисън да се изкриви от болка и гняв.

— Бетси Пауъл копнееше да влезе в Женския клуб на най-изтъкнатите дами, а майката на Вивиан Фийлдс беше негова председателка — просъска тя. — Пауъл пък разполагаше с власт. Току-що беше дарил общежитие на колежа. Семейство Фийлдс имаха възможност стократно да заплатят за обучението на Вивиан. Дори деканът изглеждаше смутен, когато оповести името ѝ, и побърза да смотоледи нещо за академичните ѝ постижения. Как ли пък не! Тя се отказа още през втората година. Идеше ми да издера очите на Бетси.

— Именно затова, ако те попитат какво възнамеряваш да правиш с парите, отговори: „Възнамерявам да предприема околосветско пътуване с кораб“ — посъветва я Род.

Хвърляйки поглед в огледалото за обратно виждане, Джош Дамяно видя как Род шепне нещо на съпругата си. Забеляза шокираната ѝ реакция, а после как изведнъж се разстрои. Не чуваше какво си говорят, но вътрешно се усмихна.

Няма значение, помисли си той. Записващото устройство долавя всичко, което се казва в тази кола.

14.

Разбирайки, че от студио „Фишър Блейк“ и от Робърт Пауъл ще получи общо триста хиляди долара за участие в предаването, първоначално Реджина Калари изпита облекчение и въодушевление.

Смазващото напрежение да живее между две продажби при сегашното тежко състояние на пазара на недвижими имоти щеше да падне от плещите ѝ.

За миг изпита онова топло усещане за сигурност, съпътствало я през ранното ѝ детство до деня, когато намери тялото на баща си да виси в гаража.

През годините сънуваше натрапчиво повтарящ се сън за живота си на младини. Събуждаше се в голямата си спалня с красиво бяло легло, чиято табла бе изпъстрена с деликатни розови цветя; същите имаше по масичката, шкафа, бюрото и етажерката за книги. В съня си винаги ясно виждаше кувертюрата в бяло и розово, сходните пердета и мекия розов килим.

След самоубийството на баща ѝ майка ѝ разбра с колко малко пари разполагат. Преместиха се в тристаен апартамент и спяха в обща спалня. Майка ѝ, луда почитателка на модата, си намери работа като личен моден консултант в „Бергдорф и Гудман“. А някога бе постоянна клиентка там и се бе ползвала с любезното внимание на персонала. Успяха някак да се справят и Реджина завърши колеж със стипендия, отпусната ѝ по бедност.

„След сватбата на Алисън и несекващата мълга около смъртта на Бетси се преместих във Флорида, само и само да избягам от всичко — помисли си Реджина, докато се качваше на самолета в Сейнт Огъстин. — Голямо бягство, няма що... Хайде, престани. Не мисли за това или ще полудееш.“

Преди няколко часа изпрати Зак на обиколка с раница из Европа. Групата им щеше да се срещне в Бостън, а вечерта отлитаха за Париж.

Реджина се настани удобно в малкия частен самолет и си взе чаша вино, за да се поотпусне преди полета.

Усмихна се, като се сети за прекараното току-що време със Зак.

Преди две седмици той пристигна от колежа и тя постави на вратата на офиса си табела „Затворено поради отпуск“, а на Зак обяви, че двамата отиват на ваканция — круиз из Карибско море.

Близостта помежду им, за която тя се тревожеше, че е изчезнала, не само се възвърна, но и се увеличи по време на това пътуване.

Зак се въздържаше да говори за баща си и мащехата си, но когато тя го попита, той ѝ разказа всичко.

— Мамо, знам, че когато татко изкарваше пари — много пари — беше редно да ти дава повече. Според мен е щял да го прави, но се е страхувал от реакцията на Соня. Тя има ужасни гневни изблици.

„Бащата на Зак написа песните, които го направиха богат, когато бяхме женени, но те започнаха да се продават добре чак година след като се разведохме. Нямах финансова възможност да наема адвокат, за да докаже, че ги е написал, докато беше женен за мен“, помисли си Реджина с горчивина.

— Според мен съжالياва, задето се е оженил за Соня — каза ѝ Зак. — Когато се карат, децибелите са доста високи.

„Това ме радва“ — припомни си Реджина думите си пред Зак.

Стана ѝ драго, като се сети за комплиментите на Зак за свалените десетина кила.

— Мамо, изглеждаш адски готино — бе повторил той многократно.

— Доста се потих в гимнастическия салон през последните два месеца — призна тя. — Бях загубила навика да ходя редовно там.

По време на круиза той я попита за нейните родители.

— Казвала си ми само, че дядо се е самоубил, защото направил лоши инвестиции и се разорил, а баба възнамерявала да живее във Флорида, когато се пенсионира, но умряла в съня си година след като ти си се преместила тук — напомни ѝ той.

— Така и не се съвзе от загубата на татко.

Зак толкова много прилича на баща ми, помисли си Реджина, докато самолетът излиташе. Висок, рус и синеок.

По време на последната вечеря на кораба Зак я попита за нощта, когато Бетси бе умряла. Беше дочул баща си да разказва на Соня за случилото се и направи справка в Гугъл.

Тогава Реджина му разказа за бележката.

„Дали не сбърках — запита се тя сега. — Но имах потребност да го споделя с някого. Все се притеснявах, че допуснах грешка, когато не я показах на майка си.“

Не мисли за това, смъмри се Реджина и си наля втора чаша вино.

Кацна в Уестчестър в осем часа. Посрещна я Джош Дамяно — представи се като шофьора на господин Пауъл. Обясни, че господин Пауъл държи да ѝ осигури всякакъв комфорт.

Идеше ѝ да се изсмее на глас. Когато ѝ отвори вратата на бентлито, тя не се въздържа:

— Явно господин Пауъл вече не се задоволява с мерцедес.

— О, не — възрази Джош с усмивка. — Има и мерцедес.

— Толкова се радвам.

Затваряй си устата, нареди си Реджина, докато се настаняваше в колата.

Точно напускаха летището и мобилният ѝ звънна. Обаждаше се Зак.

— Всеки момент се качваме, мамо. Искан да проверя дали си пристигнала благополучно.

— О, Зак, колко си мил. Още отсега ми липсваш.

Тонът на Зак се промени.

— Мамо, за бележката. Каза, че си готова да я навреш в лицето на Пауъл. Взе ли я със себе си?

— Да, но не се притеснявай. Не съм толкова луда. В куфара ми е. Никой не може да я намери.

— Мамо, скъсай я. Ако попадне в чужди ръце, здравата ще загазиш.

— Зак, ако ще се почувстваш по-добре, обещавам да я скъсам.

„Няма да го направя — помисли си тя, — но и няма да го оставя да се качи на самолета и да се тревожи за мен.“

На предната седалка Джош Дамяно не се канеше да записва Реджина, защото тя пътуваше сама. Когато чу обаче телефонът ѝ да звъни, бързо включи записващото устройство. Може да извадя късмет, помисли си той.

Трябва да си изключително предпазлив, щом работиш за човек като господин Пауъл.

15.

Беше дълъг ден. С Джери и Грейс Лори уточни в офиса си безброй подробности, за да е сигурна, че всичко е готово за първия снимачен ден.

Най-накрая се облегна и обяви:

— Това е. Заровете са хвърлени. Сега не сме в състояние да направим нищо повече. Всички абсолвентки са тук и утре ще се срещнем с тях. Работният ни ден започва в девет сутринта. Господин Пауъл обеща икономката да приготви кафе, плодове и кифли.

— Смайващо е — обади се Джери. — Твърдят, че не са се свързвали помежду си през всички тези години, но няма начин да не са проверявали от време на време в Гугъл какво става с другите. Поне аз бих постъпил така на тяхно място. Леля ми постоянно рови в Гугъл, за да разбере какво прави бившият ѝ съпруг.

— Срещата, поне в началото, ще бъде неловка, предполагам — угрижено отбеляза Лори. — Но дълго време са били близки приятелки и са минали през ада, когато полицията ги е разпитвала.

— Нина Крейг споменала пред репортер, че всяка от тях била заподозряна за убийството на Бетси и детективът я посъветвал да даде показания, с които да им помогне, за да получи по-лека присъда — съобщи Джери. — Доста плашещо е било.

— Продължавам да не разбирам защо някоя от абсолвентките би искала да убие Бетси Пауъл — поклати глава Грейс. — Отпразнуват завършването си с пищно събиране. Животът е пред тях. На филмите от галавечерта всичките изглеждат щастливи.

— Ами ако някоя не е била толкова щастлива, колкото изглежда? — намеси се Лори.

— Ето как виждам нещата аз — продължи Грейс. — Дъщерята на Бетси — Клеър, определено няма причина да убива майка си. Винаги са били изключително близки. Бащата на Реджина Калари загубил парите си, като ги инвестирал в начинание на Пауъл, но дори майка ѝ признала, че Пауъл многократно го е предупреждавал за

вероятността да спечели много пари, но не бива да залага повече, отколкото може да си позволи да загуби. Майката на Нина Крейг е излизала с Пауъл по времето, когато той се запознал с Бетси, но само ако си луд, би удушил човек поради такава причина. Алисън Шефър се омъжила за приятеля си четири месеца след завършването. Той вече бил футболна звезда с договор за няколко милиона. Каква причина ще има тя да затисне лицето на Бетси Пауъл с възглавница? — Докато говореше, Грейс вдигаше пръст след пръст, за да подчертае думите си. — Онази икономка с киселото изражение е била наета от Бетси — продължи тя. — Според мен е било планиран обир, но нещо се е объркало. Къщата е огромна. Има плъзгащи се стъклени врати навсякъде. Алармата е била изключена. Една врата е била отключена. Всеки е можел да влезе. Според мен е бил човек, хвърлил око на изумруденото колие и обиците. Струват цяло състояние. Не забравяйте, че една от обиците е била на пода в спалнята ѝ.

— Някой от тълпата вероятно се е „самопоканил“ — съгласи се Лори. — Част от гостите са питали удобно ли е да доведат приятели. Във филмите има няколко души, които никой не се наема да идентифицира. — Направи кратка пауза и продължи. — Е, дано предаването помогне истината да изскочи наяве. Тогавя Пауъл, икономката и абсолвентките определено ще се радват, че са приели да участват.

— Те вече се радват — подметна Джери. — Триста хиляди долара не са малка сума. Ще ми се някой да ги предложи на мен.

— Ако ги предложат на мен, ще си купя нов апартамент, до който да се изкачвам само четири етажа — въздъхна Грейс.

— Излезе ли, че някоя от тях го е направила, Алекс Бъкли с удоволствие ще я защитава — обади се отново Джери. — При неговите тарифи парите бързо ще се стопят.

Алекс Бъкли, известен адвокат по наказателно право, щеше да е водещ на предаването и щеше да проведе индивидуални интервюта с Пауъл, икономката и четирите абсолвентки. Трийсет и осем годишният експерт често се явяваше по телевизията и участваше в обсъждания на големи престъпления.

Прочу се, когато защитаваше крупен предприемач, обвинен в убийството на бизнес партньора си. Въпреки неблагоприятните улики Бъкли успя да го изкара невинен. Пресата обяви това за ужасно

потъпкване на справедливостта. Десет месеца по-късно съпругата на бизнес партньора се самоуби, но остави бележка, че тя е убила мъжа си.

След като изгледа безброй записи с Алекс Бъкли, Лори го оцени като идеалния водещ за предаването.

Налагаше се обаче да го склони да приеме.

Звънна в офиса му и си уговори среща.

Секунди след като я въведоха при него, се наложи той да проведе спешно телефонен разговор. Седнала пред бюрото му, Лори имаше възможност внимателно да го огледа.

Тъмна коса, синьо-зелени очи, подчертани от черните рамки на очилата, решителна брадичка и висока атлетична фигура, която — да, бе проучила и това — го бе превърнала в баскетболна звезда в колежа.

След редица телевизионни предавания прецени, че хората инстинктивно харесват и се доверяват на този тип мъже. Именно такива качества търсеше у водещия на шоуто. Начинът, по който той убеждаваше в момента събеседника си да не се притеснява, затвърди намеренията ѝ.

Бъкли приключи телефонния разговор и ѝ отправи топла и искрена извинителна усмивка. Но първият му въпрос: „Какво мога да направя за вас, госпожо Моран?“, обаче ѝ подсказа да не му губи времето.

Лори се бе подготвила, говореше сбито, ентузиазирано и по същество.

По едно време Алекс Бъкли се облегна на стола и обяви:

— За мен ще е изключително интересно да участвам в предаването, госпожо Моран.

— Лори, бях сигурен, че ще ти откаже — сподели Джери сега.

— Едва ли нашите пари са достатъчна компенсация за Бъкли. По-скоро ме гризеше подозрението, че го интересува нерешеният случай около абсолвентската галавечер. Слава богу, оказах се права.

— Така е — съгласи се Джери сърдечно. — Ще се справи чудесно.

Наближаваше шест часът.

— Да се надяваме — промълви Лори и се изправи. — Достатъчно се трудихме за днес. Хайде да приключваме.

Два часа по-късно, докато пиеха кафе, Лори сподели с баща си:

— Както казах на Джери и Грейс днес, заровете са хвърлени.

— Това какво значи? — попита Тими.

Тази вечер не побърза да поиска разрешение да стане от масата след десерта.

— Значи, че съм направила всичко възможно и утре сутринта започваме да снимаме хората в предаването.

— Поредица ли ще бъде? — поинтересува се Тими.

— От твоите уста в Божиите уши — разпалено възкликна Лори и се усмихна на сина си.

Толкова прилича на Грег, помисли си тя. Не само външно, но и изражението, което придобива, когато задълбочено обмисля нещо.

Винаги разпитваше върху какъв проект работи в момента. Тя му описа този най-общо като „събиране на четири приятелки, израснали заедно, които не са се виждали от двайсет години“.

Тими веднага бе попитал:

— Защо не са се виждали?

— Защото са живели на различни места — отвърна Лори честно.

Последните няколко месеца не бяха леки, даде си сметка тя, не само заради напрежението от подготовката на предстоящото предаване. На двайсет и пети май Тими получи първото си участие и тя не успя да спре сълзите, които покапаха иззад тъмните ѝ очила. *Грег трябваше да е тук. Грег трябваше да е тук, но никога няма да присъства на важните събития в живота на Тими. Нито на участията, нито на завършването, нито на сватбата му. На нищо няма да присъства.* Тези мисли не преставаха да се въртят в ума ѝ, докато правеше отчаяни опити да спре да плаче.

Лори съобрази, че Тими я наблюдава с напрегнато изражение.

— Мамо, изглеждаш тъжна — промълви той стреснато.

— Не съм — увери го тя, преглътна буцата в гърлото си и му се усмихна. — Защо да съм? Имам теб и дядо. Нали така, татко?

Лио Фарли знаеше какво изпитва дъщеря му. Понякога самият той се натъжаваше силно, когато си припомняше годините на

съвместния им живот с Айлийн. После дойде загубата на Грег, причинена от дяволско изчадие...

Лио прогони тези мисли. Вместо това заяви сърдечно:

— А аз имам вас двамата. Е, добре — не стойте будни до късно. Всички ни чака работа сутринта.

На следващото утро Тими заминаваше на двуседмичен лагер с приятели.

Лио и Лори едва се пребориха с тревогата да не би Синеокия да разбере някак си къде отива Тими, но после си дадоха сметка, че ако изолират детето от забавления с приятелите му, ще порасне нервно и страхливо. През петте години от убийството на Грег се бореха Тими да се чувства нормално и същевременно зорко бдяха над него.

Лио лично отиде до лагера, за да се запознае с условията. Разговаря с ръководителя и получи уверение, че зорко следят връстниците на Тими, а охраната незабавно би забелязала, ако непознат се навърта наоколо.

Лио повтори пред ръководителя думите, които навремето беше крещял Тими: „Сини очи застреля татко!“. После даде описанието, получено от възрастната очевидка.

— Бил е с шал на лицето и с шапка. Среден на ръст, набит, но не дебел. Избягал е за секунди. Едва ли е особено млад, но определено умее да тича бързо.

Докато изричаше думите „тича бързо“, по неизвестна причина в съзнанието на Лио изплува образът на мъжа с ролерите, който мина край тях на тротоара през март. Вероятно защото за малко не бутна бременната жена пред нас, помисли си той.

— Още кафе, татко?

— Не, благодаря.

Лио си беше наложил да спре да опява на Лори, че повторното събиране на участниците в абсолвентската галавечер под един покрив е доста рисковано. Тя си бе наумила да го направи и нищо нямаше да я спре.

Отмести стола от масата, събра чиниите от десерта и чашите от кафе и ги отнесе в кухнята. Лори вече беше там и започваше да зарежда съдомиялната.

— Аз ще довърша — предложи той. — Ти провери отново сака на Тими. Виж дали съм сложил всичко необходимо.

— Няма нужда. Ти си най-организираният човек, когото познавам. Татко, какво щях да правя без теб?

— Много добре ще се справяш, но възнамерявам да се навъртам още известно време.

Лио Фарли целуна дъщеря си. След това думите на възрастната жена, станала очевидка на смъртта на Грег и чула убиеца да крещи на Тими: „Кажете на майка си, че тя е следващата. После е твоят ред“, изкълбиха за милионен път в главата му.

В този момент Лио Фарли реши да се навърта незабелязано из Сейлъм Ридж по време на снимките. „Като ченге мога да наблюдавам какво става, без да ме забележат — прецени той. — Ако нещо се обърка, искам да съм там.“

16.

Будилникът на Алекс Бъкли се включи в шест сутринта; само секунди след като вътрешният му часовник го разбуди и той отвори очи.

Остана излегнат няколко минути, за да подреди мислите си.

Днес щеше да е в Сейлъм Ридж за първия снимачен ден на „Абсолвентската галавечер“.

Отметна чаршафа и стана. Преди години клиентка, освободена под гаранция, дойде в офиса му. Когато той се изправи, за да я поздрави, тя бе възкликнала:

— Боже, не си давах сметка, че може толкова дълго да се източвате!

При ръст от един и деветдесет и пет Алекс разбра защо тя говори така и се засмя. Жената, макар едва един и петдесет и пет, не се бе затруднила да наръга фатално съпруга си по време на семейна кавга.

Думите на клиентката пробягнаха в съзнанието му, но бързо изчезнаха, докато отиваше в банята и обмисляше предстоящия ден.

Знаеше защо прие предложението на Лори Моран. През последната си година в университета „Фордъм“ беше чел за абсолвентската галавечер и следеше случая с жив интерес — опитваше се да определи коя от четирите приятелки е извършила престъплението; не се съмняваше, че е *една от тях*.

Апартаментът му се намираше на площад „Бийкман“ до Ийст Ривър, където живееха високопоставени служители на ООН и доста заможни бизнесмени.

Преди две години случайно се озова тук и по време на вечерята стана дума, че собствениците ще обявят имота за продан. Веднага реши да го купи. За него единственият недостатък представляваше огромната мигаща реклама на „Пепси-кола“ върху сградата в Лонг Айланд, която му запречваше донякъде гледката към реката.

Апартаментът разполагаше с шест обширни стаи и помещение за прислуга. Всъщност Алекс не се нуждаеше от толкова голяма площ, но

от друга страна, просторната трапезария му позволяваше да дава тържествени вечери. Една от спалните трансформира в кабинет, а и обзаведе стая за гости. Брат му Андрю, корпоративен адвокат, живееше във Вашингтон, окръг Колумбия, и редовно отскачаше до Манхатън по работа.

„Така няма да се налага да отсядаш в хотел“, бе казал Алекс на Андрю.

„Готов съм дори да ти плащам — се бе пошегувал брат му. — И бе добавил: — Наистина ми е писнало от хотели и тук ще ми бъде много удобно.“

Алекс беше преценил, че един приходящ иконом не е добро решение за него. Предпочете да наеме някого на пълен работен ден. В задълженията му влизаше да поддържа апартамента чист, да изпълнява задачи и да му приготвя закуски и вечери, когато остава вкъщи. По препоръка на вътрешната дизайнерка, която обзаведе новия му дом с доста вкус, той нае Рамон — бивш прислужник при нейни клиенти. Те обаче заминали, а той не пожелал да ги последва в Калифорния. Предишните работодатели на Рамон, твърде ексцентрична двойка, нямали установен график, а дрехите, които не носели в момента, захвърляли по пода.

Рамон с радост се настани в прилежащото към кухнята помещение с размерите на прилично ателие и със собствена баня, поначало предвидено именно за домашен помощник, който ще живее постоянно в жилището. Беше разведен, с дъщеря в Сиракуза, шейсетгодишен и родом от Филипините.

Рамон не проявяваше никакъв интерес към личния живот на работодателя си. И през ум не би му хрумнало да прочете нещо, оставено от Алекс върху бюрото.

Той вече беше в кухнята, когато Алекс, облечен в обичайния си делови костюм, бяла риза и вратовръзка, се настани пред барплота в кухнята. Сутрешните вестници вече го чакаха до чинията му, но след като хвърли поглед на заглавията, той ги остави настрана.

— Ще ги прочета довечера, щом се прибера — обясни, докато Рамон му наливаше кафе. — Има ли нещо съществено в тях?

— Пишат за вас на шеста страница на „Поуст“, сър. Придружили сте госпожица Алън на филмова премиера.

— Така е.

Алекс все още не успяваше да свикне с нежеланата популярност — неизменен спътник на известността му, придобита поради честите появи по телевизиите.

— Много е красива, сър.

— Знам.

И това го дразнеше. Неженен известен адвокат, той не можеше да придружи дама на някое събитие, без веднага да започнат спекулации дали не са двойка. Елизабет Алън беше приятелка, нищо повече.

Алекс бързо изгълта един плод, овесените ядки и препечените филийки, приготвени му от Рамон. Изненада се от нетърпението си да стигне до дома на Робърт Пауъл и да се срещне с него и с четирите абсолвентки.

Жените вече са по на четиресет и една-две, пресметна той. Клеър Бонър, Алисън Шефър, Реджина Калари и Нина Крейг. След като прие да води предаването, той подробно проучи и четирите и изчете всичко написано за тях по времето на убийството на Бетси Пауъл.

Имаха уговорка да пристигне в имението на Пауъл в девет часа. Време беше да тръгва.

— Ще се приберете ли за вечеря, господин Алекс? — осведоми се Рамон.

— Да.

Алекс се усмихна на дребния мъж, вперил напрегнат поглед в него.

Рамон е перфекционист, помисли си той не за пръв път. Не обичаше да хвърля храна, ако може да го избегне, и се радваше, ако Алекс го уведоми дали възнамерява да кани някого на вечеря.

— Няма да има гости — поклати Алекс глава.

За няколко минути адвокатът слезе в гаража на сградата. В това време Рамон вече бе звъннал и спортната му кола го чакаше със свален гюрук пред бариерата.

Алекс сложи тъмните си очила, запали двигателя и пое към Ийст Ривър Драйв. Въпросите към шестимата, за които се знаеше, че са били в къщата през нощта, когато Бетси Бонър Пауъл е била удушена с възглавница в съня си, вече се въртяха в ума му.

17.

Лио Фарли прегърна силно внука си, преди момчето да се качи на автобуса, който щеше да го откара от училище „Сейнт Дейвид“ до лагера в планината Адирондак. Постара се да не си проличи вечно съпътстващата го тревога да не би Синеокия да узнае местонахождението на Тими. Вместо това каза:

— Ще прекараш чудесно.

— Знам, дядо — отвърна Тими, но в следващия миг по лицето му се изписа изплашено изражение.

Лио се огледа. В момента с приятелите на Тими се случваше същото: предстоеше им да се сбогуват с родители, баби и дядовци и това безпокоеше всички деца.

— Хайде, момчета, качвайте се — подвикна един от придружаващите ги отговорници.

Лио отново прегърна Тими.

— Ще прекараш чудесно — повтори той и го целуна по бузата.

— А ти ще се грижиш за мама, нали, дядо?

— Разбира се.

Лори бе закусила с Тими в шест часа, преди кола на студио „Фишър Блейк“ да пристигне, за да я закара до Сейлъм Ридж. Сбогуването им беше придружено от сълзи, но за щастие — за кратко.

Тими се извърна и се нареди да се качи в автобуса, а Лио си мислеше, че момчето, макар сега по-рядко да имаше кошмари за Синеокия, явно още таеше спомен за ужасната заплаха, изречена от убиеца на баща му.

Дори само осемгодишно, то явно не преставаше да се притеснява да не се случи нещо с майка му.

Ще бъде извън наблюдението ми, разсъждаваше Лио. Помаха на отдалечаващия се автобус, а после се запъти към взетата под наем черна тойота, паркирана на една пряка от Пето авеню. Не искаше да рискува Лори да забележи червения му форд, който добре познаваше. Запали двигателя и пое към Сейлъм Ридж.

След четиресет и пет минути се намираше на Олд Фарм Роуд. Лимузината тъкмо докарваше първата абсолвентка; сви и пое по дългата алея към имението на Пауъл.

18.

Синеокия винаги следваше инстинктите си. През онзи ден преди пет години осъзна, че е време да започне отмъщението си. Следобеда проследи доктор Грег Моран и Тими от дома им в жилищния комплекс Питър Купър Вилидж на Двайсет и първа улица до детската площадка на Петнайсата.

Почувства се могъщ, докато наблюдаваше как двамата вървят хванати ръка за ръка към мястото на екзекуцията. На натовареното кръстовище на Първо авеню докторът взе Тими на ръце и го пренесе. Синеокия се изсмя, когато видя как Тими, щастливо усмихнат, здраво е обвил с ръце врата на баща си.

За миг се запита дали да не убие и двамата, но се отказа. Тогава щеше да му остане само Лори; не, по-добре да изчака.

Ала сега беше ред на Лори. Знаеше всичко за нея: къде живее, къде работи, къде тича по брега на Ийст Ривър. Беше я проследявал в автобуса и дори беше сядал до нея. *Само да знаеше, само да знаеше...* Едва не го изричаше на глас.

Синеокия излежа петгодишната си присъда и излизайки от затвора, прие името Бруно Хофа. „Наистина се оказа лесно да си сменя името и да си извадя фалшиви документи след освобождаването ми“ — припомни си той.

През по-голямата част от шестте месеца, откакто за втори път се озова на свобода, се хващаше на работа на места, където много-много не се интересуваха от миналото му. Препитаваше се като строител или с инцидентни ангажименти.

Нямаше нищо против тежкия труд, направо му харесваше. Спомни си как дочу някой да коментира, че приличал и се държал като селянин.

Вместо да го ядоса, коментарът го развесели. Да, имаше набито тяло и здрави ръце, каквито хората асоциират с човек, който копае канавки, и това го устройваше.

Въпреки шейсетте си години можеше да надбяга всяко преследващо го ченге.

През април прочете във вестниците, че студио „Фишър Блейк“ ще направи възстановка на убийството по време на абсолвентската галавечер, а предаването ще продуцира Лори Моран.

Тогава реши да си намери работа в имението на Пауъл, за да присъства по време на снимките, без да събужда подозрения. Мина с кола край къщата на Пауъл и видя големия камион с надпис „Идеални терени“. Потърси компанията и се кандидатира за работа. Като дете работеше при градинар и попи всичко необходимо от него за този занаят. Не е нужно да си гений, за да окосиш морава, да подрежеш плет и храсти или да засадиш цветя на местата, посочени от шефа.

Работата му допадаше, а знаеше, че Лори Моран доста ще се повърти тук, докато текат снимките.

Видя Лори за пръв път в имението веднага след като го назначиха. Разпозна я в мига, когато тя слезе от колата. Грабна градинска ножица и се приближи до прозорците на кабинета, където Пауъл посрещаше деловите си гости.

Можеше да я довърши, докато тя се връщаше към колата си, но реши да изчака; достатъчно дълго бе чакал, а и се наслаждаваше на ужаса, който вся в семейството им. Защо да не изчака, докато тя не пристигне тук със снимачния екип? Медийното отразяване на смъртта ѝ щеше да е по-драматично, ако го свържат с подготвяното предаване за абсолвентската галавечер.

Именно затова Синеокия заговори Арти на деветнайсети, докато приключваха с косенето и засаждането.

— Господин Картър? — обърна се той към началника си, макар всички останали да го наричаха Арти.

Беше обяснил, че го прави, защото бил научен да се отнася с уважение към шефовете, и усети колко това се понрави на Картър.

Всъщност нещо у Бруно Хофа смуцаваше Арти Картър. Не се отбиваше за по бира с другите работници след работа, никога не участваше в разискванията за бейзболния сезон, когато пътуваха от един обект към друг, не се оплакваше от лошото време. По мнението на Арти Бруно бе особняк, но какво пък? Беше най-добрият му работник.

Арти приключи с огледа на терена и остана доволен. Дори капризен клиент като Робърт Пауъл нямаше да намери нещо не наред.

Именно в този момент Бруно Хофа го заговори:

— Господин Картър, имам предложение.

— Какво, Бруно?

Бяха изкарали дълъг ден и Арти се канеше да се прибере и да се наслади на една хубава студена бира. Или дори на две хубави студени бири...

Бруно, разтеглил тънките си устни в изкуствена усмивка, със сведени очи и необичайно сервилен дори за него тон, подхвана репетираната си тирада:

— Господин Пауъл се появи онзи ден, когато засаждах цветя около павилиона до басейна. Много ги хареса, но се притесняваше, защото снимачният екип ще изпогази всичко наоколо. Знаеше, че е неизбежно, но му се щеше някак да го предотврати.

— Господин Пауъл е перфекционист — съгласи се Арти. — Той е и най-големият ни клиент. Доколкото разбрах, ще правят външни снимки цяла седмица. Какво да предприемем? — попита той раздражено. — Наредено ни е от утре да не стъпваме на терена.

Синеокия прибягна към внимателно обмисления колеблив тон:

— Господин Картър, мислех си, че микробусите ни не бива да са на алеята, защото господин Пауъл няма да одобри. Но защо не му предложите аз да стоя в павилиона до басейна? Така, ако снимачният екип стъпче тревата или направи дупки с тежкото си оборудване, ще ги оправя веднага щом се изнесе. Освен това, ако участниците решат да се разходят из градините или да обядват навън, ще направят боклук наоколо. Ще се погрижа и за това. Ако се съгласи, ще ме оставяте сутринта и ще ме прибирате, след като снимките за деня приключат.

Арти Картър се замисли. Перфекционистът Пауъл вероятно ще приеме, а Бруно — толкова ненаатраплив — не би се пречкал на никого.

— Ще звънна на господин Пауъл и ще предложа да се навърташ наоколо, докато снимат. Доколкото го познавам, едва ли ще има нещо против.

Естествено, че няма да има, помисли си Синеокия, с усилие удържайки победоносната усмивка да не се изпише по лицето му. „Лори, няма да се налага още дълго да тъжиш за съпруга си — помисли си той. — Обещавам ти.“

19.

Нина Крейг истински се изуми от съобщението за майка ѝ, оставено на рецепцията на „Сейнт Реджис“.

Както се опасяваше, беше от Робърт Пауъл — канеше Мюриъл на закуската в девет.

Мюриъл се усмихна щастливо и размаха бележката пред лицето на Нина.

— Бил си играел с мен — сопна се тя. — Не можеш или не желаеш да разбереш, че с Роб бяхме дълбоко влюбени. Той държи на мен, макар Бетси Бонър да му завъртя главата.

След една водка и поне две чаши вино в самолета, след разгорещената им кавга в колата, когато крещеше колко ненавижда Бетси, Мюриъл очевидно бе извън контрол, даде си сметка Нина.

Забеляза как двамата служители на рецепцията не пропускат и дума от леещата се тирада.

— Мамо, *моля те*

— Няма какво да ме молиш! Чети отзивите за мен! Ти си обикновена статистка. Не ме ли спря жена на улицата, за да сподели колко съм впечатляваща в „Жътва в Рандъм“? — повиши тон Мюриъл. С поруменяло лице просъска: — А ти дори не си се изявявала като актриса. Невзрачна статистка си, част от тълпата.

Нина установи, че ключовете за стаите им са в отделни пликове. Протегна ръка и се представи:

— Нина Крейг. Извинете поведението на майка ми.

Дори да я беше чула, Мюриъл не го показа, а невъзмутимо довърши:

— Много си зле!

Служителят, достатъчно тактичен, не коментира думите на Нина, а само промълви:

— Ще наредя да качат багажа ви.

— Благодаря. Само черният сак е мой — уточни Нина.

Обърна се и мина край Мюриъл, която най-последно беше мълъкнала. Бясна и засрамена от любопитните погледи на хората във фойето, бързо се отправи към асансьора и успя да влезе, преди вратите да се затворят.

Слезе на шестия етаж и проследи стрелките към нечетните номера. Побърза да влезе в стая 621, без да изчака Мюриъл да се качи и да я последва.

Вътре Нина се отпусна на първия стол, стисна ръце в юмруци и прошепна:

— Не издържам повече. Не издържам!

По-късно се обади на обслужване по стаята. Очакваше майка ѝ, настанена в съседство, да ѝ звъне за вечеря, но това не се случи. Нина и без това щеше да откаже да ѝ прави компания, но така се лиши от удоволствието да изрече думите, които напираха у нея: *Добре, бъди глупачка. Изложè се утре! Опитах се да те предупредя. Ти си Мюриъл Крейг, второстепенна актриса и пълен провал и като майка, и като човешко същество!*

С надежда да чуе още нещо, Джош така подреди нещата, че той да ги вземе сутринта и евентуално да запише поредната препирня.

Сутринта пристигна половин час по-рано от уговореното време, но когато звънна на Нина Крейг, тя го увери:

— Готови сме. Слизаме веднага.

Нина не виждаше какво още може да направи майка ѝ, за да я доразстрои, но бързо разбра, че се лъже. Мюриъл настояваше да пристигнат за закуската първи, за да има време насаме с Робърт Пауъл. Е, поне този път пътуваха в пълно мълчание.

Пристигнаха в имението. Отвори им дългогодишната икономка на Пауъл — Джейн. Изглежда ги изпитателно, поздрави ги по име и обясни, че господин Пауъл ще слезе всеки момент, а продуцентката госпожа Моран вече е в трапезарията.

Нина не пропусна да забележи колко умело майка ѝ прикри разочарованието си и отново се превърна в Мюриъл Крейг — актрисата. Усмивката ѝ беше широка, а тонът — сърдечен, когато я представиха на Лори Моран. Благодарни ѝ за поканата да придружи Нина.

— Господин Пауъл е вашият домакин — уточни Лори. — Аз нямам никаква заслуга. Правилно ли съм разбрала, че след закуската отново ще ви откарат до „Сейнт Реджис“?

Чудесно, помисли си Нина със задоволство. Протегна ръка, изненадана от младостта на продуцентката. Към трийсет и пет, прецени със завист. Четиресет и вторият рожден ден на Нина предишната седмица я накара да се замисли, че животът ѝ е наникъде, а падналите от небето триста хиляди долара ще отидат за покупка на самостоятелен апартамент на майка ѝ, та да заживеят най-после отделно.

По време на снимките на последния филм Нина, статистка в сцена в бална зала, спечели възхищението на продуцента Грант Ричмънд с изумителния си танц.

— Другите не могат да стъпят и на малкото ти пръстче — бяха думите му.

Тя знаеше, че той приближава шейсетте и наскоро е овдовял. Това не му попречи онзи ден да я покани да пийнат по питие. Вече имал ангажимент за вечеря, обясни небрежно, но обеща двамата да излязат за по-дълго в най-скоро време. Нареди колата му да я закара до дома ѝ.

Ще ми се майка ми да е права и Робърт Пауъл да продължава да има интерес към нея, помисли си тя. Прие предложеното от икономката кафе и внимателно започна да изучава Мюриъл. Майка ѝ наистина изглеждаше добре. Белият костюм — доста скъп и платен с кредитната карта на Нина — и белите обувки с висок ток подчертаваха дългите ѝ крака и отличната фигура. В престижния фризьорски салон прие деликатното предложение на стилистката да тушират малко огненочервените ѝ коси. Сега бяха с хубав ръждив нюанс и поскъсени така, че едва да достигат раменете. Открай време умееше сама да се гримира безупречно. С други думи, призна Нина, майка ми изглежда страхотно.

„А как ли изглеждам аз — запита се тя. — Прилично, но можеше да е и по-добре. Нуждая се от пространство. Искам да се прибирам в спретнат, подреден апартамент, където не се стели цигарен дим, и да изпия чаша вино на спокойствие.

И да мога да поканя Грант Ричмънд на питие, ако *той* ме изведе на вечеря“, размечта се тя.

С чаша кафе в ръка, Мюриъл разказваше на Лори Моран колко ясно си спомня ужасната трагична вечер преди двайсет години, когато скъпата ѝ, мила приятелка Бетси била жестоко убита.

— Сърцето ми се разби — твърдеше тя. — Бяхме много близки приятелки.

Отвратена, Нина се отдалечи към прозорците с изглед към басейна и заобикалящата го зеленина.

Вратата на павилиона се отвори и тя забеляза мъж да излиза на моравата.

Дали Робърт Пауъл има гост, отседнал там, зачуди се, но в следващия момент видя, че нещо виси от ръката на мъжа. Той започна да кастри храста най-близо до павилиона.

На входната врата се звънна и Нина се отдръпна от прозореца. Някоя от другите заподозрени за убийството на Бетси Пауъл беше пристигнала.

20.

Джордж Къртис се притесняваше все повече защо Робърт Пауъл го ангажира така плътно с всичко свързано със заснемането на възстановката на абсолвентската галавечер.

Не стигаше ли, че се съгласи да застане пред камерите в даден момент? Защо сега трябваше да присъства и на закуската, на която, по думите на Роб, „ще се съберат всички заподозрени“? След което Роб бързо бе добавил: „Не че ти си сред заподозрените, Джордж“.

Паркира яркочервеното порше на алеята, извади носна кърпичка и избърса потта от лицето си — нещо необичайно за него, особено като се има предвид, че климатикът беше включен. Причината за обилното потене беше обзелото го напрежение.

Джордж Къртис, милиардер, неизменно включван в списъците на „Форбс“, приятел с президенти и министър-председатели, в момента си даваше сметка за възможността до края на седмицата да бъде арестуван, с белезници. Отново попи потта от челото с кърпичката.

Изчака доста дълго, докато се успокои, и слезе от колата. Юнското утро беше — по любимите думи на един от телевизионните синоптици — „истински подарък, прекрасен ден“. Определено беше така, съгласи се Джордж: ясно синьо небе, топло слънце, лек бриз откъм Лонг Айлънд. Ала нищо от това не му правеше впечатление.

Тръгна към входната врата, но забави крачка, за да изчака приближаващата лимузина. Лимузината пък намали съвсем, за да му позволи да върви пред нея.

Той не звънна, а изчака шофьора да отвори вратата и пътниците да слязат. Мигом разпозна Алисън Шефър, макар да не я беше виждал от двайсет години. Не се бе променила много, бързо прецени Джордж. Все така висока и стройна; само тъмните ѝ коси не бяха толкова дълги. Спомни си за неколкominутния им разговор по време на галавечерята. Направи му впечатление стаеният ѝ гняв, когато тя подметна нещо язвително за пицното събиране.

— Парите можеха да се използват за нещо по-смислено — отбеляза Алисън с горчивина.

Репликата, доста необичайна за почетна гостенка на тържеството, изненада Джордж и той никога не я забрави.

Сега Алисън стоеше до колата и чакаше другия пътник да слезе; той го направи с мъчително бавни движения. Докато Джордж го наблюдаваше, Род Кимбъл се изправи на крака и нагласи патериците под мишниците.

Вярно, сети се Джордж. Алисън се омъжи за изгряваща футболна звезда, но го блъсна кола.

Натисна звънеца, когато двойката преодоля единственото стъпало към верандата. Любезно, но въздържано, Алисън и Джордж се поздравиха, а после тя представи Род.

В следващия миг Джейн отвори вратата. Поздрави тримата суховато, макар да си въобразяваше, че звучи сърдечно, и ненужно добави:

— Господин Пауъл ви очаква.

Алекс Бъкли паркира пред имението на Пауъл и в продължение на няколко минути оглежда масивната каменна къща.

Какво ли си бе помислила Бетси Бонър, виждайки я за първи път, запита се той. Дотогава тя бе живяла под наем в скромен апартамент в Сейлъм Ридж с надеждата да срещне богаташ.

За жена, родена в Бронкс и изкарвала прехраната си като разпоредителка по театрите, определено се бе сдобила с богатство, помисли си Алекс. Слезе от колата и се отправи към входната врата.

Джейн го въведе и го представи на събралите се вече в трапезарията. С облекчение установи, че Лори Моран е пристигнала преди него.

— Е, започва се — промълви тя.

— Точно това си мислех — увери я той също почти шепнешком.

Реджина съзнаваше колко е опасно да носи предсмъртното писмо от баща си със себе си на закуската. Ако някой отвори чантата ѝ и го намери, тя ще се превърне в най-вероятния заподозрян за убийството

на Бетси Пауъл. Не е изключено дори да се откажат да снимат предаването, мина ѝ през ума.

От друга страна, изпитваше почти параноичен страх, че ако остави бележката в сейфа на хотела, някой може да я открадне. „Би било съвсем в стила на Робърт Пауъл да извърши подобно нещо — прецени тя. — Аз ли не знам?! А сега е по-безопасно, защото непрекъснато ще си държа чантата.“

Беше сгънала бележката така, че да се помества в коженото калъфче с кредитните и застрахователните ѝ карти.

Лимузината сви по познатата ѝ алея. Тя видя как входната врата се отваря и трима души влизат. Единият мъж беше с патерици — вероятно съпругът на Алисън, съобрази тя. Узна за злополуката чак когато вече беше във Флорида.

„Какви глупачки бяхме да се съгласим да ѝ бъдем шаферки — прецени тя сега. — Репортерите се надпреварваха да снимат как Клеър, Нина и аз вървим по алеята пред Алисън. Едно от заглавията гласеше: Булката и другите три заподозрени“.

Това ако не беше удар под кръста!

Реджина, потънала дълбоко в спомените си, не забеляза кога шофьорът е излязъл и ѝ държи вратата.

Пое си дълбоко въздух, слезе и отиде до входната врата.

Колко пъти съм била в тази къща, запита се тя, докато натискаше звънеца. В гимназията с Клеър бяха много близки.

„Но защо продължих да идвам, след като татко се самоуби? Не беше ли от зловещо любопитство да наблюдавам как Бетси постоянно се стреми да очарова всички? Или защото винаги съм възнамерявала да го върна тъпкано на нея и съпруга ѝ един ден?“

Докато чакаше да ѝ отворят, нервно се запита как ли изглежда.

Свали десетте килограма, както се закле да направи, когато получи поканата за участие в предаването. Купи си нови дрехи за пътуването — черно-бялото сако и белите панталони определено стояха добре на сегашната ѝ фигура и подчертаваха гарвановочерните ѝ коси.

Зак постоянно повтаряше колко добре изглеждам, усмихна се мислено тя, докато вратата се отваряше. Джейн, фалшиво любезна, отстъпи, за да ѝ направи път да влезе.

Реджина с неохота си спомни обещанието пред Зак да изгори предсмъртното писмо, преди то да стане причина да я заподозрат в убийството на Бетси Бонър Пауъл.

Клеър очакваше да е нервна и подплашена при срещата с пастрока си Робърт Пауъл. Не се бяха виждали от години. Вместо това се събуди след тревожни сънища и усети ледено спокойствие. Поръчаната закуска пристигна в седем и тя я изяде пред телевизора, докато изгледа новините.

Не изчака последните репортажи за серията нападения в Манхатън, а превключи на канала, излъчваш ретроспективни кадри от убийството на майка ѝ.

Изнесоха тялото от къщата.

„Ние и четирите се бяхме сгушили една в друга в кабинета — сети се тя. — Бяхме по роби. После полицията започна да ни разпитва...“

Изключи телевизора и отнесе втората си чаша кафе в банята. Пусна водата и когато ваната се напълни, разтвори солите, които предвидливо донесе със себе си.

„Любимите на Бетси — помисли си тя. — Искам да ухае точно като нея, когато пристигна там.“

Не бързаше.

„Искам да съм сигурна, че всички ще пристигнат преди мен. — При тази мисъл се усмихна. — Бетси вечно закъсняваше. Роб ненавиждаше този ѝ навик. Педантично държеше на точността при всякакви обстоятелства.

Аз ли не знам!“

Клеър смяташе да сложи небесносиньо копринено сако и тесни сиви панталони.

„Бетси обожаваше този цвят — помисли си тя, докато обличаше сакоето. — Според нея подчертаваше цвета на очите ѝ. Е, сега ще подчертае цвета на моите.“

Напускайки завинаги дома на Робърт Пауъл, взе едно-единствено бижу: семпла огърлица от перли, принадлежала някога на баба ѝ. Помнеше я съвсем бегло.

„Но я обичах — помисли си тя. — Макар да бях само тригодишна, когато тя се спомина, няма да забравя как седях в скута ѝ, а тя ми четеше.“

В осем и половина шофьорът звънна.

— Трябва ми още половин час — уведоми го тя.

Беше изчислила да пристигне в къщата в девет и дваайсет. Така щеше да е сигурна, че другите са вече там.

Именно тогава ще се появи дъщерята на Бетси Бонър.

21.

Лори очакваше напрежение по време на закуската, но не подозираше чак такава наелектризирана атмосфера.

От начина, по който Мюриъл Крейг не преставаше да повтаря какви добри приятелки са били с Бетси Пауъл, веднага разбра, че бившата актриса е безподобна лъжкия.

В даден момент името на Мюриъл се свързваше с името на Робърт Пауъл. Това не беше тайна за никого. А след внезапната му женитба за Бетси тя разтърби, че бил само един от тримата мъже, с които е излизала по онова време.

Какво ли си мисли, като гледа къщата и си представя, че е могла да бъде нейна, запита се Лори. В трапезарията имаше портрет на мъж с аристократичен вид и високомерно изражение. По думите на Джейн това бил един от прадедите на господин Пауъл и — естествено — един от подписалите Декларацията за независимост.

Ще проверя дали е така, отбеляза си наум Лори. Беше чувала, че Пауъл е постигнал всичко сам в живота.

Трапезарията изглеждаше прекрасно: червени копринени тапети, персийски килим и великолепна гледка към градините. Загледа се как екипът подрежда техниката за външните сцени. Днес щяха да заснемат първо тях. Вече бяха снимали предната фасада на къщата. Предвиждаше се Алекс Бъкли да каже въвеждащите си реплики на нейния фон.

Джейн бе оставила сок, кафе, соленики, кифли и плодове върху старинен бюфет.

На масата имаше прибори — всички лъснати до блясък — за десет души.

Пауъл определено си бе дал труда на тази закуска да не се забравя кой и какъв е той, прецени Лори.

В този момент, почти един след друг, пристигнаха Джордж Къртис, Алисън Шефър и съпругът ѝ Род и Алекс Бъкли. Скоро след това се появи и Реджина Калари.

Наблюдаваше с жив интерес как трите приятелки, които не се бяха виждали от двайсет години, пляскаха с ръце и се хвърлят в прегръдките си.

Боже, толкова време мина... Никак не си се променила... Липсвахте ми, момичета... звучаха искрените възгласи на абсолвентките, докато Мюриъл Крейг, Джордж Къртис, Род Кимбъл и Алекс Бъкли ги наблюдаваха от страни.

Точно в девет Робърт Пауъл влезе в трапезарията.

— Джейн ми събщи, че Клеър още не е пристигнала. В това отношение *напълно* прилича на скъпата ми Бетси.

Изучавайки го внимателно, Лори беше сигурна, че зад престореното безразличие от отсъствието на Клеър той всъщност е бесен. Искал е да се появи в трапезарията, когато и четирите абсолвентки са вътре, разсъждаваше тя.

Продължи да наблюдава как Пауъл посреща всеки гост радушно и му казва по някоя дума.

— Много благодаря, че дойде, Джордж. Е, на игрището за голф ни е далеч по-приятно. — Обърна се към Род топло: — Досега не бяхме се запознавали. — Накрая се приближи към Мюриъл Крейг. — Теб нарочно те оставих последна. — Прегърна я и я целуна. — По-красива си от всякога. Да не си се крила в машина на времето през последните двайсет години?

Сияеща, Мюриъл отвърна на прегръдката му. Лори не пропусна да забележи как стрелна дъщеря си с победоносен поглед. Нина само поклати глава и се извърна.

— Всички сте си налили кафе, виждам, но непременно опитайте мъфините. Джейн ги изпече специално за вас — покани ги Роб. — Повярвайте, невероятни са. Всеки да седне където желае. Държа единствено Мюриъл да е до мен.

„Боже, как ѝ се слага — помисли си Лори. — Очаквам в следващия момент да падне на колене и да ѝ поиска ръката.“ Изненада се колко е неприкрит в чувствата си, но все пак Мюриъл беше негова стара тръпка.

Всички се настаниха около масата. Алекс Бъкли избра да седне между Нина Крейг и Алисън. Род Кимбъл докуцука до стола вляво от Лори.

— Много сме ви благодарни, госпожо Моран, за предоставената възможност момичетата — или по-точно жените — да се опитат да разчистят съмнението, че някоя от тях е убийца — увери я той.

Лори не му напомни, че през онази нощ в къщата е имало още двама души: Робърт Пауъл, съпругът на Бетси, когото по спешност откарали в болница, след като припаднал от получените изгаряния трета степен по ръцете, и Джейн Новак, дългогодишната приятелка и икономка на Бетси.

Джейн пристигнала в спалнята секунди след като Пауъл изпаднал в истерия.

„Бих си помислила, че след случилото се няма да я задържи, но той не я е отпратил — помисли си Лори. — Откакто стъпихме тук, е повече от видно, че основната ѝ цел в живота е да предугажда всяко негово желание.“

— Представям си какви предположения ще изпишат журналистите за възобновяването на тази история — отбеляза Лори тихо.

— Няма нужда от журналисти — намеси се Род мрачно. — Всеки има теория по въпроса.

Лори си даде сметка, че хареса съпруга на Алисън още щом го видя. По привлекателното му лице бяха изписани следите на страданията, които бе преживял след ужасната злополука, оставила го недъгав завинаги и провалила кариерата му. Не се забелязваше обаче самосъжаление в поведението му. Очевидно обичаше жена си и ѝ беше предан. Стоеше до нея и я обгърна през раменете, когато Робърт Пауъл я поздрави. Но от какво я защитава, запита се Лори.

— Да се надяваме предаването да убеди хората, че момичетата са присъствали случайно на трагедията. Двамата ми асистенти изчетоха всичко написано за обстоятелствата тогава и са твърдо убедени, че на галавечерта се е промъкнал натрапник в официални дрехи и е влязъл през отключената врата с цел да открадне изумрудите на Бетси.

Извънмяването на входната врата прекъсна разговорите. Всички мълчаливо извърнаха глава към входа на трапезарията.

Робърт Пауъл отмести стола си назад и се изправи. В коридора се чуха стъпки и тя се появи: Клеър Бонър, поразителна със спуснатата си до раменете руса коса, сини очи, умело подчертани от изискания грим,

със стройна фигура в елегантен бутиков костюм и усмихнато лице, докато оглеждаше всички на масата.

Боже, тя е пълно копие на майка си, помисли си Лори. В следващия момент чу силно простенване и тежко тупване — нещо се строполи на пода.

Нина Крейг беше припаднала.

22.

Лио Фарли минаваше с колата пред къщата на Робърт Пауъл с нормална скорост. По никакъв начин не желаше да привлече вниманието. Ако по някаква причина обаче го спрат, щеше да покаже старателно прибрани в портфейла документ, който удостоверяваше, че е пенсиониран полицаи от Нюйоркското управление.

При тази мисъл неволно се усмихна. „Татко, всички полицаи в района те познават. Години наред ти заставаше пред камерите, когато се огласяваше сериозно престъпление.“

Вярно беше, призна Лио. Началникът му, по онова време главен комисар, предпочиташе да стои настрана от светлината на прожекторите.

— Ти говори, Лио — все казваше той. — Умееш го.

При поредното минаване забеляза, че алеята в съседство на Пауъл е преградена с верига, за да не влизат нежелани превозни средства. Завесите не закриваха изцяло прозорците, но все пак бяха спуснати. На алеята нямаше автомобили и като цяло витаеше затишие — знак, че обитателите не са вкъщи.

Върху пощенската кутия стоеше името на собственика — Д. Д. Адамс. Лио го провери в Гугъл, а после го потърси във Фейсбук. Хрумването му даде резултат. Намери снимка на Джонатан Джей Адамс и съпругата му, както и съобщението до приятелите им, че са във вилата си в Ница и прекарват чудесно. Смайващо е как хората доброволно споделят всевъзможна лична информация, помисли си Лио. Ако беше престъпник, това щеше да го улесни изключително много да влезе в къщата и да я ограби безпрепятствено.

Паркира на десет преки, близо до железопътната гара, и като се престори, че тича за здраве, се отправи обратно към Олд Фарм Роуд. Захвана се с тичане, когато започна да води Тими до училище. Така запълваше част от времето, докато го прибере след часовете. Сега възнамеряваше да се върне на мястото, което избра за свой наблюдателен пост.

На ъгъла обаче го спря патрулна кола. Полицай ветеран седеше до шофьора.

— Инспектор Фарли, какво правите тук? Мислех, че не напускате територията си.

Беше жизнерадостен сержант — член на оркестъра от гайди, който редовно свиреше на празници от рода на Деня на свети Патрик в Манхатън.

Лио го поздрави и веднага се осведоми дали Ед Пен е все още началник на полицията в Сейлъм Ридж.

— Разбира се — потвърди сержантът. — Ще се пенсионира догодина.

Лио премисли. Първоначално не възнамеряваше да твори с местната полиция, но сега това му се стори добра идея.

— Бих искал да го видя.

— Влизайте тогава. Ще ви откараме до управлението.

Пет минути по-късно Лио обясняваше на комисар Едуард Пен защо тича за здраве по улиците на Сейлъм Ридж.

— Както знаеш, застреляха зет ми Грег Моран, а убиецът заплашил внука ми, че майка му и той са следващите.

— Помня случая, Лио — кимна Пен.

— Дъщеря ми пък е продуцент на риалити шоуто за абсолвентската галавечер.

— Впечатляваща жена е, Лио. Трябва да се гордееш с нея.

— Наречи го предчувствие, но нещо около предаването ще се обърка.

— И на мен така ми се струва — обяви Пен суховато. — Бях тук преди двайсет години, когато се обади икономката и истерично съобщи за смъртта на Бетси Пауъл. Решихме, че става въпрос за инфаркт, и повикахме линейка. Пристигнахме на място и заварихме спалнята пълна с хора. Не само Робърт Пауъл, но и четирите абсолвентки и икономката. Всичко беше с краката нагоре. И — естествено — повечето улики от местопрестъплението бяха заличени.

— Как реагира Пауъл тогава? — поинтересува се Лио.

— Блед като платно, учестен пулс, в шок. Винаги й носел кафето сутрин и именно той я открил. Но сигурно си чел във вестниците.

— Да — отвърна Лио.

Докато разговаряха, неволно попиваше познатите гледки и шумове на полицейския участък: паркираните служебни коли отвън, кабинета на сержанта, коридора към арестантските килии.

На Лио му липсваше работата — да бъде част от силите на реда в Ню Йорк. Постъпи в полицията веднага след завършването на колежа. Не желаше никаква друга кариера и нито за миг не бе съжалявал.

Ако не се бе пенсионирил като първи заместник-комисар той щеше да оглави службата. Но това нямаше значение. Най-важно бе да попречи на Синеокия да изпълни закана си.

— Доста силно ги притиснахме по време на разпитите — припомни си Пен. — Някоя от тях обаче не се пречупи. Все си мисля, че го е извършила една от тях, но е възможно и външен човек да се е промъкнал. Присъствали са много хора и всеки в официално облекло е можел да се присъедини незабелязано. Икономката твърди, че преди да си легне, е заключила всички врати, но някой е отключил тази на кабинета към верандата и я е оставил отключена. Оказа се, че две от момичетата — Реджина и Нина — излизали на няколко пъти, за да пушат.

Лио беше запознат с всичко това.

— Значи подозренията ти падат върху някое от момичетата, а?

— Бяха прекалено спокойни. Очаквах да са по-разстроени. Дори дъщерята на Бетси беше доста овладяна. Някоя не пророни сълза нито в спалнята, нито през последвалата седмица.

— Някоя от тях имала ли е мотив?

— Ами Бетси и дъщеря ѝ били толкова близки, че Клеър ходела и се връщала от „Васар“, вместо да живее на общежитие в колежа. След като инвестирал в начинание на Пауъл, бащата на Реджина се разорил и се обесил. Тогава Реджина била на петнайсет. Именно тя го открила увиснал на въжето. Но и самата ѝ майка настояваше и повтаряше, че Пауъл го предупредил да вложи толкова, колкото може да си позволи да загуби. Майката на Нина — актрисата Мюриъл Крейг — излизала с Пауъл, но при разпита твърдяла, че били само приятели и когато той срещнал Бетси, и двамата излизали и с други. Остава Алисън Шефър. Но тя ходела с футболната звезда Род Кимбъл и се омъжила за него четири месеца по-късно. Няма видим мотив. Що се отнася до Робърт Пауъл, по всеобщо мнение той бил съсипан от смъртта ѝ и името му никога повече не било свързвано с друга жена.

— Ако не е някой незабелязано вмъкнал се, тогава остава само икономката — пресметна Лио.

— И тя няма мотив. Бетси я познавала от времето, когато била разпоредителка. Знаела, че е добър работник и отличен готвач. Бетси не се чувствала удобно в присъствието на предишната икономка на Пауъл. Била наета от предишната съпруга на Робърт и двете никак не си допадали. Така, вместо да чисти гримборни, Джейн заживяла в собствен апартамент към имението и получавала висока заплата. Бетси постоянно повтаряла колко я цени.

— Значи е дело на външен човек — заключи Лио.

Началник Пен се замисли.

— Когато тези шестимата се съберат отново заедно, има вероятност на бял свят да не се появи нещо ново. Прикрилият се извършител би се погрижил и сега да не събуди никакви подозрения, но пък някой от другите може да ни съобщи „спестена“ информация. Четох във вестниците, че Алекс Бъкли, големият адвокат, ще интервюира всички пред камера. Идеята е всяка абсолвентка да убеди националната аудитория в своята невинност.

Лио усети, че е време да разкрие защо тича за здраве в Сейлъм Ридж, на близо трийсет километра от дома си.

— Никога не ми е допадала идеята тези хора да бъдат събрани отново, за да се пресъздаде убийството. Нали ти е известно, че ние, ченгетата, имаме предчувствия.

— Естествено. Нямахме да имаме късмет без тях.

— Е, имам предчувствие — доста силно при това. Убиецът на зет ми, Синеокия, както го нарече внукът ми, ще се възползва от създалата се сега идеална обстановка, за да убие дъщеря ми. — Без да обръща внимание на смаяното изражение на колегата си, Лио продължи: — Минаха пет години. Във връзка с предаването Лори стана медийна звезда. Самата тя често се появява по телевизията. В Туитър хората споделят мнението си кой е виновен за смъртта на Бетси Пауъл. Не е ли логично психопатът, който уби Грег и заплаши Лори и Тими, да се задейства сега? Представяш ли си заглавията, ако успее?

— Да, но как ще го предотвратиш, Лио?

— Постави наблюдатели на терена на съседната къща. Проверих. Собствениците отсъстват. Аз ще дебна дали някой не прави опити да

се промъкне през оградата в задната част на имението на Пауъл. Доколкото огледах, само оттам може да се влезе незабелязано.

— А ако пробва да се смеси със снимачния екип? И това е възможно.

— Лори държи юздите здраво. Всички от екипа са предупредени и си отварят очите на четири за папараци. Веднага ще забележат появата на непознат.

— А ако някой се покатери по оградата?

— Ще се появя, преди да я прескочи — не се предаваше Лио. — Поне това съм способен да направя. Никой няма да припари в имението на Пауъл, докато снимат там. Екипът също ще бди да не се появи някой и да развали снимките. Приключват около шест часа и аз ще си тръгна. Но Лори не бива да разбере, че съм наоколо. Ще побеснее. Предаването ще даде тласък на кариерата ѝ, а провали ли се, ще ѝ струва работното място. — Лио замлъкна за момент. После тихо добави: — Е, Ед, сега си наясно защо тичам за здраве в твоя район.

Пен придоби още по-замислено изражение. Накрая подхвана:

— Лио, ще ти сътрудничим. Не е необичайно патрулна кола да минава край имението на Пауъл през петнайсетина минути. Ще следим и задната страна. Ще проверяваме всяка паркирана непозната кола. Ще проверяваме и всеки непознат наоколо.

Сърцето на Лио се изпълни с благодарност. Стана.

— Всичко това, разбира се, може да е напразно. Какво пречи убиецът на зет ми да е на друг континент в момента?

— А ако не е? — възрази началник Едуард Пен. Изправи се и през бюрото здраво стисна ръката на Лио.

23.

Алекс Бъкли се спусна към Нина и се наведе над нея. Провери пулса ѝ и се увери, че диша.

След първоначалното си шокирано мълчание наскочаха и другите. Мюриъл, силно пребледняла, стисна ръката на Робърт Пауъл, а после коленичи до дъщеря си.

Клепачите на Нина потрепераха.

— Добре е — констатира Алекс, — но се нуждае от въздух.

— Бетси... — простена Нина. — Бетси...

Лори се извърна и погледна Клеър, която не бе помръднала от прага. Стори ѝ се, че забелязва победоносно изражение на лицето ѝ. Лори бе разглеждала достатъчно снимки на Бетси, за да е наясно, че Клеър нарочно е направила всичко възможно, за да подчертае удивителната прилика с майка си.

Алекс взе Нина на ръце, отнесе я в кабинета и я сложи да легне на дивана. Другите го последваха. Джейн дотича с мокър пешкир и го постави върху челото на Нина.

— Някой да извика лекар! — изкрещя Мюриъл. — Нина, Нина, кажи ми нещо!

— Бетси... — промълви отново Нина. — Тя се върна.

Мюриъл обгърна лицето на дъщеря си с ръце.

— Нина, бебче, всичко е наред.

С рязко, напористо движение Нина отблъсна майка си.

— Не ме докосвай — просъска тя с разтреперан от емоции глас. — Махни жалките си ръце от мен. — В следващия миг се разрида. — Бетси се върна от мъртвите. Бетси се върна от мъртвите...

24.

Синеокия наблюдаваше с жив интерес как Лори Моран, поела нещата здраво в ръце, режисира снимането.

Доста я бива, прецени той, докато тя проверяваше дали камерите са точно под желанието от нея ъгъл.

В един момент му направи знак да се приближи. Бруно дотича.

Тя му се усмихна и го помоли да отстрани допълнителната растителност, която бе поставил сутринта.

— Прекрасни са — увери го Лори, — но ги нямаше, когато правихме снимки тук миналата седмица.

Бруно започна да се извинява надълго и нашироко. През цялото време трепереше вътрешно от вълнение, че е толкова близо до плячката си. Толкова е хубава, помисли си той. Би било жалко да обезобрази лицето ѝ. Няма да го направи.

Докато стоеше така близко до нея, в ума му започна да се оформя нов, чудесен план.

Преди пет месеца проникна в компютъра и телефона на Лио Фарли. Оттогава знаеше всичко за движението и ангажиментите на Лори, Тими, а и на самия Лио. Компютърните курсове, които изкара онлайн, наистина си заслужаваха, даде си сметка той сега.

Знаеше, че Тими е в лагер „Маунтънсайд“. Намираще се само на четири часа път с кола оттук.

Всички занимания на Тими в лагера бяха вписани в компютъра на Фарли. Най-интересно се оказа, че между седем и осем вечерта имаше свободно време и на лагерниците им позволяваха да се обадят или на тях да им се обадят по телефона.

Следователно след осем вечерта Лори не очаква да разговаря с Тими през следващите два часа и четири часа.

Как да убеди ръководителя на лагера да му позволи да вземе Тими, без да събуди подозренията му?

Това се питаше Синеокия, докато се навърташе ненатрапливо наоколо, готов веднага да оправи и най-малката поразия по моравата

или сред храсталаците.

Успя дори да побъбри с мъжа и жената, които постоянно кръжаха около Лори.

Джери и Грейс. И двамата — млади. Животът беше пред тях. Надяваше се да не са прекалено близо до Лори, когато настъпи моментът тя да умре.

Който приближаваше. О, да!

Синеокия наблюдаваше с известно съжаление как прибират техниката в края на снимачния ден. От разговорите помежду им разбра, че ще дойдат отново в осем на следващия ден и тогава ще започнат да снимат абсолвентките.

Предпазлив, както обикновено, а и според инструкциите на работодателя си, той звънна в офиса на „Идеални терени“ и поиска да го вземат след петнайсет минути.

Микробусът пристигна, но Синеокия се разочарова донякъде, защото зад волана седеше Дейв Капо. Дейв беше прекалено любопитен.

— Е, Бруно, ти откъде си? Винаги ли си се занимавал с градинарство? С жената те каним на вечеря. Ти ще определиш кога. — Дейв му намигна дружелюбно. — Между нас казано, е готова на всичко, за да ѝ разкажеш за четирите абсолвентки. Коя, мислиш, го е извършила?

— Защо не го направим ден-два след като приключат тук? — подметна Синеокия.

Дотогава, помисли си той, с малко късмет ще съм се омел, а ти и жена ти определено ще обсъждате нещо друго.

25.

— Е, освен това как мина деня ти? — попита Лио.

С Лори щяха да вечерят в „Нийрис“, отдавна техен любим ресторант на Източна петдесет и седма улица. Минаваше осем и половина и Лори очевидно беше изтощена. Току-що му описа закуската и припадъка на Нина Крейг, а после и реакцията ѝ към майка ѝ.

— Общо взето, съм доволна — отбеляза Лори уморено.

— Общо взето? — попита Лио привидно непринудено и взе чашата, за да отпие още една глътка вино.

— Не. Всъщност мина направо добре — промълви Лори бавно. — Ще започнем с кадри на фасадата, докато се придвижваме по алеята. Изборът на Алекс Бъкли за водещ е сполучлив. После ще покажем записи от абсолвентската галавечер отпреди двайсет години, на които никое от момичетата не изглежда особено щастливо.

— А Бетси Пауъл? Имате ли достатъчно нейни кадри заедно с момичетата?

— Не много — призна Лори. — На повечето е със съпруга си или разговаря с други възрастни. Е, и абсолвентките не са деца — добави тя бързо. — По на двайсет и една-две години са. Но почти никъде не са с Бетси. Днес отново прегледахме записите. Оставам с впечатлението, че им е било неловко. Утре ще заснемем как гледат кадрите, които ще използваме в предаването. После Алекс ще разговаря с тях за галавечерята. — Въздъхна. — Наистина беше дълъг ден. Умирам от глад. А ти?

— И аз бих хапнал — призна Лио.

— Какво прави цял ден, като приятелят ти е на лагер, татко?

Лио очакваше този въпрос.

— Нищо особено — отвърна той, леко смутен от лъжата си. — Тренирах в гимнастическия салон, купих си ризи от „Блумингдейлс“. Ежедневни, не официални. — Не възнамеряваше да го споделя, но

думите някак се изплъзнаха от устата му: — Тими ми липсва, а е едва от един ден в лагера.

— И на мен — присъедини се Лори разпалено. — Но се радвам, че го пуснах. Толкова искаше да отиде. Макар и да ни липсва, преди час той звучеше щастлив по телефона.

— Защо ограничават децата до един разговор на ден? — промърмори Лио. — Бабите и дядовците за нищо ли ги нямат?

Лори забеляза как баща ѝ изведнъж клюмна и пребледня.

— Добре ли си? — попита тя разтревожена.

— Да.

— Татко, трябваше да съобразя и да се върна вкъщи навреме, за да поговорим двамата заедно с Тими. Обещавам утре да го направя.

Седяха замислени. И единият, и другият преживяваше посвоему отсъствието на Тими, далеч от зоркото око на Лио.

Лори се огледа. Както обикновено масите бяха заети. Водеха се оживени разговори и посетителите видимо си прекарваха добре. Наистина ли всички са така нестресирани, както изглеждат, запита се тя.

Не, естествено, отговори си сама. Надникнеш ли под повърхността, всеки има някакъв проблем.

Без да изказва на глас опасенията си за Тими, Лори обяви:

— Ще взема дроб с бекон. Тими не го обича, а аз го обожавам.

— И аз ще взема същото — реши Лио и остави менюто. Усмехнатата, Мери — дългогодишна сервитьорка в „Ниърис“, се приближи. — Решихме какво искаме, Мери — каза ѝ той и поръча.

„Спокойствие — помисли си Лори в този момент. — Но не ни е писано да го намерим засега, а може би и никога.“

26.

Най-после всички си тръгнаха. В края на деня Джейн виждаше, че на господин Пауъл му е писнало от „гостите“.

Щом и последната кола се изниза от алеята, той влезе в кабинета си, следван по петите от Джейн, която го попита дали иска коктейл.

— Джейн, четеш ми мислите. Налей ми един скоч. Нека бъде двоен и без лед.

За по-късно беше приготвила любимата му вечеря: съомга с аспержи, зелена салата и пресен ананас със сироп.

Когато оставаше вкъщи, обичаше да вечеря в осем в малката трапезария. Тази вечер обаче не изяде всичко и пропусна обичайните комплименти колко вкусно е било. Вместо това каза:

— Не съм много гладен. Ще прескоча десерта.

Стана и хлътна отново в кабинета.

Джейн разчисти масата и приведе кухнята в обичайния ред за пет минути.

После се качи, пригответи му леглото, сложи климатика на двайсет градуса и постави гарафа с вода и чаша на нощното шкафче.

Най-накрая подреди пижамата, халата и чехлите. Ръцете ѝ нежно погалиха хавлията му, докато я закачаше в банята.

Понякога господин Пауъл се задържаше в кабинета няколко часа, гледаше телевизия или четеше. Падаше си по класическите филми и на следващото утро ги коментираше пред нея.

— Гледах два филма на Хичкок, Джейн. Никой не умее да гради напрежение като него.

Ако денят в офиса е бил тежък, след вечеря той се качваше направо горе, преобличаше се и четеше или гледаше телевизия във всекидневната към спалнята.

Друг път канеше седем-осем души на коктейли и вечеря.

Рядко изневеряваше на рутината си и това правеше нещата лесни за Джейн.

Безпокояха я вечерите, когато излизаше, а от бележника му с ангажименти тя узнаваше, че ще води жена в клуба.

Но това се случваше рядко, а и той не се виждаше с една жена повече от два-три пъти.

Всичко това се въртеше в ума на Джейн, докато довършваше подготовката за нощта.

Последното ѝ задължение за деня, когато господин Пауъл беше къщи сам, бе да му се обади, за да провери дали се нуждае от още нещо. После се оттегляше в апартамента си.

Тази вечер той седеше в големия фотьойл в кабинета си, с вдигнати върху отоманката крака; бе опрял лакти на страничните облегалки, а дланите му лежаха в скута. Телевизорът не беше включен, в близост не се виждаше нито списание, нито книга.

— Добре ли сте, господин Пауъл? — попита тя разтревожена.

— Просто мисля, Джейн — отвърна той и извърна леко глава. — Всички спални са подготвени, нали?

Джейн се постара той да не забележи раздразнението ѝ, задето е допуснал, че някоя от стаите в къщата може да не е в идеален вид.

— Естествено, сър — увери го тя.

— Провери ги още един път. Знаеш, че съм поканил всички да преспят тук утре вечер. Ще им осигурим нещо средно между закуска и обяд, преди да ги изпратим по живо, по здраво да си вървят. — Веждите му се стрелнаха нагоре и той се усмихна загадъчно, но се постара тя да не види. — Ще бъде доста интересно, не мислиш ли, Джейн?

27.

Джош Дамяно живееше в друг край на града, само на петнайсет минути от имението на Пауъл, но в съвършено различен свят.

Сейлъм Ридж, в близост до богаташкото градче Рай, се насели в края на 60-те години от хора със средни доходи, които се настаняваха в дву- и триетажните къщи, построени от предприемачи.

Уникалното му разположение обаче — на трийсетина километра от Манхатън — бе привлякло вниманието на по-заможните. Цените започнаха да хвърчат нагоре. Скромните къщи бяха купени и съборени, а на тяхно място израснаха имения, подобни на това на Робърт Пауъл!

Някои от първоначалните обитатели не искаха да се преместят. Сред тях беше и Маргарет Гибни. Тя харесваше къщата си. На шейсет остана вдовица и преобразува горния етаж в самостоятелен апартамент.

Джош Дамяно беше първият и единственият ѝ наемател. Сега, на осемдесет, Маргарет всеки ден благодареше на Бога за тихия приятен мъж, който изнасяше боклука, без да го моли, и дори ринеше снега вместо нея, ако беше вкъщи.

От своя страна Джош, след ранен брак с гимназиалната си любов, продължил четиринайсет неприятни години, остана очарован от начина, по който уреди жилищния си проблем и живота си.

Уважаваше и се възхищаваше от Робърт Пауъл. Допадаше му да го вози с колата. А към това се появи и нещо повече — обожаваше да записва разговорите на високопоставените клечки, когато господин Пауъл го пращаше с бентлито да вземе някои от тях за съвещание или обяд. Дори пътникът да бе сам, телефонните му разговори по мобилния често се оказваха полезни за господин Пауъл. Засечеше ли особено интересен разговор — например със замесена трета страна — Джош го пускаше на съответната важна клечка и предлагаше да му продаде записа. Не го правеше често, но се оказва доходоносно.

С времето, вместо да прослушва записите, господин Пауъл просто питаше Джош дали има нещо интересно в тях. Ако Джош

отговореше „не“ — както направи със записите на абсолвентките — господин Пауъл му вярваше.

— Казаха само „здравей“ и „благодаря“, сър — увери Джош работодателя си, след като се върна от летището, откъдето прибра абсолвентките.

Леко разочарован, Робърт Пауъл само поклати глава.

В такива моменти Джош си спомняше как едва не изгуби работата си. Бе постъпил при господин Пауъл само няколко месеца преди Бетси Пауъл да почине. Впечатлението му от нея беше крайно неблагоприятно. Тя за коя се мисли? За кралицата на Англия ли, питаше се той, докато Бетси чакаше величествено той да ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се настани в колата.

Седмица преди да почине, я дочу да казва на господин Пауъл, че според нея Джош хем е прекалено фамилиарен, хем му липсва необходимото достойнство за техен прислужник.

— Не си ли забелязал как се кланя, когато ни отваря вратата? Редно е да стои по-изправен.

Това разтърси Джош. Вече се бе приспособил към новата си работа, а и тя му допаднаше. Престори се на шокиран и натъжен от кончината на Бетси, но всъщност изпита облекчение, защото нямаше да пълни повече главата на господин Пауъл с подобни глупости.

В деня на закуската господин Пауъл го изпрати да доведе Клеър Бонър. С малко повечко късмет има шанс тя да проведе телефонен разговор, помисли си той.

Нищо такова не се случи. Взе Клеър от хотела, тя се настани в колата, облегна се и затвори очи — знак, че отказва да бъде въввлечена в разговор.

Джош остана шокиран от забележителната прилика между нея и майка ѝ. Помнеше едно момиче с миша физиономия, на което никой не би дал двайсет и две години, на колкото беше тогава.

През първия снимачен ден Джош остана в имението чак до вечерта. Помагаше на Джейн да приготви сандвичи и дребни сладки и ги подреждаше на верандата, където участниците се оттегляха през почивките между снимките.

Когато всички си тръгнаха, Пауъл му каза да се прибере, а на сутринта отново да вземе Клеър.

— Опитай се да я разприказваш, Джош — инструктира го господин Робърт. — Спомени колко много си харесвал майка й, макар да знам, че не беше така.

В шест часа Джош се прибра вкъщи със своята кола.

Беше една от вечерите, когато на госпожа Гибни й се приказваше. Покани го да хапнат заедно печено пиле.

Случваше се веднъж седмично и Джош обикновено с радост приемаше — госпожа Гибни готвеше добре. Тази вечер обаче имаше други планове. Благодарни й с извинението, че е вечерял рано — откровена лъжа, но той искаше да помисли насаме.

В джоба си носеше копия от направените в колата записи на Нина Крейг и майка й, на Алисън Шефър и съпруга й, на телефонния разговор на Реджина Калари със сина й.

Очевидно никоя от тези жени не би искала записите да бъдат чути било от господин Робърт, било от полицията. Бяха се съгласили да дойдат, за да се опитат да изчистят имената си от подозрението, че някоя от тях е убийцата, но записите разкриваха друго — всяка е имала мотив да убие Бетси.

И трите щяха да получат пари за участието си, много пари. Ала и трите щяха да се ужасят, разберат ли, че мотивите им са записани. Ако не спазят своята част от уговорката, той има какво да им каже: „Оригиналният запис е у мен. Дори да унищожите копието, което ви давам, нали не искате господин Пауъл или полицията да чуят думите ви? И аз не бих искал. Платете ми и повече няма да повдигам въпроса“.

Беше преценил колко ще им поиска. Петдесет хиляди долара, едва една шеста от тристата хиляди, която всяка щеше да получи.

Ще успее. Всяка от тях се страхуваше. Усещаше го, докато им сервираше на верандата.

Джош искаше да се подсигури. Няколко пъти беше возил господин Пауъл до раковия доктор. Подозираше, че господинът е по-болен, отколкото изглежда. Ако нещо го сполети, Джош знаеше, че според завещанието ще се види със сто хиляди долара. Да добави още сто и петдесет хиляди към сумата нямаше да е лошо.

Ех, дано успее да се сдобие и с нещо, с което да впримчи и Клеър.

28.

Джордж Къртис шофираше към дома си, на четири преки от имението на Пауъл, видимо спокоен, но вътрешно се чувстваше емоционално изцеден.

Роб Пауъл си играеше с него. Знаеше за аферата му с Бетси, бе убеден Джордж. Замисли се за Лори Моран, продуцентката, която го запозна с програмата на снимките през следващия ден. Специално му благодари за участието в предаването.

— Зает човек сте, знам, господин Къртис — увери го тя. — Благодаря, че посвещавате деня си на нас. Доста се наложи да чакате, докато се подготвим за снимките. Утре ще ви заснемем на фона на клипове от галавечерта, а после Алекс Бъкли ще ви разпита за спомените ви от онази нощ.

Спомени, помисли си Джордж, спомени... Именно онази вечер Бетси му постави ултиматум: „Кажете на Изабел, че искате развод, както ми обеща, или ми плати двайсет и пет милиона долара, за да остана с Роб и да си държи устата затворена. Милиардер си. Можеш да си го позволиш“.

И именно на път за галавечерта Изабел му съобщи със сияещо лице, че е бременна в четвъртия месец с близнаците.

— Съзнателно не ти казах досега, Джордж. След четири помятания не исках отново да се разочароваш. Но четири месеца е напреднала бременност. След петнайсет години чакане и молитви най-после ще бъдем истинско семейство.

— Боже! — бе всичко, което той успя да промълви. — Боже!

„Бях очарован и ужасен — сети се Джордж. — Питам се как допуснах да се впусна в афера с Бетси, съпругата на най-добрия ми приятел.“

Всичко започна в Лондон. Джордж пристигна там за среща с европейския директор на веригата за бързо хранене „Къртис“, основана от баща му през 1940 година. По същото време и Роб с Бетси

бяха в Лондон. И те бяха отседнали в хотел „Станхоуп“. Роб отлетя за Берлин за два дни.

„Заведох Бетси на вечеря, а когато се върнахме в хотела, тя предложи да пийнем по едно за «лека нощ» в моя апартамент“ — припомни си Джордж. Така и не си тръгна. Това беше началото на двугодишна връзка.

„С Изабел се отчуждавахме — спомни си той, докато паркираше пред къщата си. — Тя се бе захванала с цял куп благотворителни дейности, а аз обикалях света, за да откривам нови пазари. Когато си бях вкъщи, не ми се ходеше по благотворителни вечери с нея.

Защото всеки път, когато Роб отсъстваше, аз се срещах някъде с Бетси.

Но след година тръпката започна да замира. Най-после я видях в истинската ѝ светлина: манипулаторка. Опитах се да се отърва от нея. Тя пък постоянно настояваше да се разведе.

А на галавечерта Изабел съобщи на приятелките си, че е бременна.

Бетси я чу. Каза, че очевидно няма да се разведе. Настоя за двайсет и пет милиона, за да си държи устата затворена.“

— Можеш да си го позволиш, Джордж — бе повторила тя с усмивка, защото около тях гъмжеше от народ. — Милиардер си. Все едно бълха те ухапала. В противен случай ще кажа на Изабел за нас. Не е изключено от шока пак да пометне.

Джордж се отврати от наглостта ѝ.

— Споменеш ли пред Изабел или пред когото и да било, Роб ще се разведе с теб — бе просъскал Джордж. — Знам какво е записано в предбрачното ви споразумение. Ще останеш почти без нищо.

При тези негови думи Бетси искрено се усмихна.

— Това няма да се случи, Джордж, защото ти ще ми платиш. А аз ще продължа да живея щастливо с Роб, докато ти и Изабел се радвате блажено на близнаците си.

Тя продължи да се усмихва и Джордж се чу да казва:

— Ще ти платя, Бетси, но ако някога си отвориш устата пред Изабел или пред друг, ще те убия. Кълна се.

— Значи постигнахме споразумение — обяви Бетси и чукна чашата си в неговата.

Оттогава бяха минали двайсет години, пресметна Джордж, докато отваряше вратата на колата. После се замисли какво каза Лори Моран за бъдещото му участие в предаването.

— Ще седнете с Алекс Бъкли пред камерата и той ще ви попита какви са впечатленията ви от събирането и от Бетси Пауъл. Доколкото разбрах, сте били близки приятели със семейство Пауъл и често сте се срещали по светски събития.

„Обясних на Моран, че с Роб се срещам повече на игрището за голф, отколкото по двойки в клуба или светски“ — мислеше Джордж, докато изкачваше трите стъпала към очарователната тухлена къща, която построиха с Изабел преди двайсет години. Сети се и за архитекта и за претенциозните му чертежи: входното антре имаше размерите на пързалка за кънки, а две стълбища водеха към площадка, „където ще се побере цял оркестър“.

Тогава Изабел изкоментира:

— Ние искаме дом, не концертна зала.

Наистина се получи уютен дом: обширен, но не грамадански, топъл и уютен.

Отвори вратата и се запъти към семейната стая. Както очакваше, Изабел и близнаците — Лейла и Джъстин — върнали се от колежа за ваканцията, бяха там.

Сърцето на Джордж преливаше от любов, докато наблюдаваше трите си най-близки същества.

За малко да ги загубя, помисли си той, сещайки се за отправената към Бетси заплаха.

29.

Клеър се прибра в хотела и побърза да постави на вратата табелката „Не безпокойте“. После отиде да си измие лицето.

Целият грижливо положен грим изчезна във влажната насапунисана кърпа, но тя старателно се огледа в огледалото, за да е сигурна, че всички следи са изчезнали. „Е, изигра си ролята — помисли си тя. — Видях израженията на присъстващите, особено физиономията на Роб Пауъл, когато се появих. Не съм сигурна дали Нина наистина припадна, или беше преструвка. Тя е добра актриса, нищо че така и не стана известна.

Но май изпревари «татко» Роб. Той бе на път да припадне, ала тя го стори първа. От друга страна, самият той винаги се е хвалил, че в гимназията е бил най-добрият актьор в аматьорската трупа.“

30.

Нина забеляза разочарованието на майка си, когато Роб не я покани на вечеря. В колата обаче Мюриъл не спря да напомня как той няколко пъти споменал чудесното време, което някога са прекарвали заедно. Това поне отговаряше на истината, призна Нина.

На излизане от асансьора в хотела Мюриъл попита:

— Забеляза ли полилея? Струва поне четиресет хиляди долара.

— Откъде знаеш?

— Видях същия, когато бях на снимки във Венеция. Но икономката беше ужасна. Държеше се сякаш сме натрапници.

— Мамо, помня я още оттогава. Джейн винаги е гледала неодобрително на всички освен на Бетси. — Нина се поколеба, но все пак добави: — Искам да кажа: „Госпожа Пауъл“. Нали така трябваше да нарича Бетси, макар двете да бяха работили заедно години наред.

— И аз щях да ѝ наредя да ме нарича „госпожа Пауъл“, а не Мюриъл, ако се бях омъжила за Роб — отсече майка ѝ.

— Отивам си в стаята. Ще вечерям там — обяви Нина.

Отдалечавайки се от Мюриъл, тя забели театрално очи.

„Получи подарък от съдбата, когато Бетси изчезна от сцената — помисли си тя по адрес на майка си, — но макар да звъня на Роб Пауъл много пъти след смъртта ѝ, той не пожела да те види отново. Сега за мен е очевидно, че си играе с теб. Никога ли няма да си научиш урока?“

31.

Реджина току-що се върна в хотела и Зак ѝ звънна от Лондон. Пристъпи направо към въпроса.

— Мамо, кажи ми честно: взе ли писмото със себе си?

Реджина знаеше, че е безсмислено да го лъже.

— Да. Съжалявам, Зак. Излъгах те, защото не исках да се разстроиш.

— А аз пък ще ти кажа, мамо, че унищожих копието, което беше направила. Исках да го накъсам от момента, когато научих за него. Щях да скъсам и оригинала, но не открих къде си го скрила.

— Зак, всичко е наред. Съзнавам, че си прав, и след тази седмица ще го унищожа. Или ще оставя ти да го изгориш. Обещавам ти.

— Чудесно, мамо. Така ще постъпим.

И двамата казаха: „Обичам те“, и се сбогуваха.

Реджина отиде до тоалетката, където бе оставила чантата си. Отвори я и с треперещи пръсти извади портфейла. От самото начало знаеше, че не бива да носи със себе си писмото в имението на Пауъл.

Отвори тайното отделение, където старателно бе прибрала сгънатия лист. Беше празно.

Който го беше взел, е подозирал, че носи нещо важно, или е тършувал из всички чанти, оставени на верандата.

Писмото съдържаше идеалния мотив тя да е убийцата на Бетси.

Трескаво изсипа съдържанието на чантата върху масата и прегледа всичко с отчаяната надежда да го открие. Писмото обаче не беше там.

32.

Затварянето на врата събуди Род в четири сутринта.

— Али — извика той.

Запали осветлението. Вратата към всекидневната беше отворена и той видя, че Алисън не е там. Надигна се и се присегна за патериците. След толкова години „тренировки“ ръцете му бяха станали яки и жилави и той умееше да се придвижва бързо. Алисън отново ли ходеше насън? Погледна в банята и в будоара. Нямаше я. Пристъпи към входната врата и рязко я отвори. Видя Алисън бавно да крачи по коридора.

Настигна я в момента, когато тя застана в началото на стълбището към фойето на хотела.

Хвана я за ръка и започна нежно да шепне името ѝ. Тя примигна и се извърна към него.

— Всичко е наред, всичко е наред — повтаряше той с успокоителен тон. — Сега ще се върнем в леглото.

Едва влезли в стаята, Алисън се разплака.

— Род, Род, отново ходех насън, нали?

— Да, но няма страшно. Всичко е наред.

— Род, по време на галавечерта бях бясна. Хората ме разпитваха дали ще следвам медицина. Обяснявах, че преди това се налага да поработя поне година. Щом Бетси ми попаднеш пред очите, си мислех: „Ето тази ме лиши от стипендията, за да стане член на онзи снобски клуб“. — Сведе гласа си до шепот: — През нощта след събирането отново ходех насън. Когато се събудих, осъзнах, че излизам от стаята на Бетси. Изпитах благодарност, задето не ме е чула. Възможно ли е аз да съм я убила?

Следващите ѝ думи се удавиха в ридания.

33.

Лио Фарли изпрати Лори с такси. Настоя шофьорът да изчака, за да види как портиерът отваря вратата, а после заключва след нея.

Повече нищо не мога да направя, помисли си той. Облегна се на седалката и въздъхна уморено. Изкара дълъг ден, през който освен всичко друго и доста се тревожеше за заминалия на лагер Тими.

Толкова дълбоко бе потънал в мислите си, че не забеляза кога таксито спря пред жилищната му сграда на съседната пряка.

Тони, портиерът, чакаше да му отвори вратата. Лио обикновено изскачаше от таксито, но тази вечер, след като плати, се раздвижи бавно и посегна към ръката на Тони, за да успее да се изправи.

В следващия миг отново го усети: учестеното биене на сърцето, което предвещаваше нов пристъп на премаляване. Тони още го чакаше да слезе, когато Лио се сети, че лекарят го предупреди — категорично го предупреди — да бъде нащрек, ако сърцето му започне да бие, все едно е излязъл извън контрол локомотив. „Веднага иди в болница, Лио — бяха думите му. — Мнозина получават сърцебиене, но при теб е по-сериозно. Налага се сърцето ти веднага да бъде успокоено.“

Лио погледна Тони и промърмори:

— Сетих се, че забравих нещо у дъщеря си. Ще се върна и може дори да преспя там.

— Добре, сър. Лека нощ.

Изчака Тони да затвори вратата. После Лио неохотно нареди на шофьора да го откара до болница „Маунт Синай“.

Поне е на няколко преки, помисли си той и отново провери бързо зачестяващия си пулс.

34.

Алекс Бъкли шофираше от Сейлъм Ридж към Манхатън и премисляше събитията от деня. Четирите момичета, вече жени, бяха приятелки от първата си година в гимназията, но когато се срещнаха, се поздравиха сдържано и предпазливо. Постепенно обаче станаха по-дружелюбни една към друга.

Отношението им към Робърт Пауъл бе определено враждебно, макар да спазваха благоприличие.

През годините, прекарани в разпити, Алекс разви способността да прониква зад думите на хората и да изучава очите им и езика на тялото. Заключение му от днес бе, че и четирите абсолвентки презират Робърт Пауъл.

Въпросът беше „защо“. Алекс бе готов да се обзаложи, че враждебността датира отпреди повече от двайсет години.

Тогава защо са се съгласили да се проведе абсолвентската галавечер? Дори най-добрият ми приятел да поиска да отпразнуваме заедно завършването си, нямаше да приема, ако мразех баща му, прецени Алекс. Това повдигаше и друг въпрос: какво беше отношението им към Бетси Бонър Пауъл? Ако една от четирите я е убила, трябваше да има мотив.

Такива въпроси занимаваха Алекс, когато остави колата в гаража и влезе в апартамента си.

Рамон веднага чу завъртането на ключа. Появи се в антрето с усмивка на лицето.

— Добър вечер, господин Алекс. Надявам се да сте имали успешен ден.

— По-скоро бих го нарекъл интересен — уточни Алекс, отвръщайки на усмивката с усмивка. — Веднага ще се преоблека. Определено не трябваше да слагам вратовръзка и сако днес. Навън беше горещо.

Апартаментът беше приятно хладен, а дрешникът — благодарение на Рамон — безупречно подреден. Всички сака, ризи и

вратовръзки бяха групирани по цветове, панталоните бяха подредени на същия принцип.

Алекс облече риза с къс ръкав и памучни панталони. Изми си ръцете, напписка си лицето с вода и реши да изпие една студена бира.

Докато минаваше през трапезарията, забеляза два прибора на масата.

— Рамон, кой ще идва? — попита той, отваряйки вратата на хладилника. — Не си спомням да съм канил някого.

— Нямах възможност да ви уведомя, сър — отвърна Рамон, приготвяйки чиния с малки хапки. — Брат ви ще дойде всеки момент. Има среща в Ню Йорк сутринта.

— Андрю ще идва?! Чудесно!

Алекс го изрече искрено, макар и за миг да изпита разочарование, защото възнамеряваше след вечеря да запише впечатленията си от деня. Но Андрю знаеше, че днес започва заснемането на предаването, и вероятно го вълнуваха много въпроси. А въпросите са полезни, защото от отговорите им се извличат факти. Никой не го знае по-добре от мен, прецени Алекс.

Първата му глътка бира съвпадна с позвъняването на входната врата, което оповестяваше пристигането на Андрю. Разполагаше с ключ и точно влизаше, когато Алекс стигна до антрето.

От дълго време бяха само двамата. Майка им почина, когато Алекс беше първи курс в колежа, а баща им си отиде две години по-късно. Алекс тъкмо навърши двацет и една, и го направиха настойник на Андрю.

Като повечето братя, докато растяха, минаха през спорове и разприавии. И двамата обичаха да се съревновават и победа на игрището за голф или тенискорта прерастваше в източник и на радост, и на покруса.

Ала когато останаха само двамата, съперничеството изчезна. Родствениците им, далечни братовчеди, не живееха в Ню Йорк. Продадоха къщата в Ойстър Бей и се нанесоха в четиристаен апартамент в Манхатън, на Източна шейсет и седма улица. Останаха там, докато Андрю завърши правния факултет на Колумбийския университет и започна работа в столицата Вашингтон.

По онова време бяха минали пет години, откакто Алекс бе завършил право в Нюйоркския университет, и вече беше изгряваща

звезда в юридическа кантора. После купи този апартамент на площад „Бийкман“.

Андрю се ожени преди шест години и вече имаше три деца: петгодишен син и двегодишни близначки.

— Как са Марси и децата? — попита Алекс, след като прегърна брат си за добре дошъл.

Андрю, със сиво-сини очи, с малко по-тъмна коса от тази на брат си и малко по-нисък от Алекс, но със същото поддържано и атлетично тяло, се засмя.

— Марси ревнува, че се измъкнах тази вечер. Близначките се държат ужасно, като всички двегодишни деца. Речникът им се състои от една дума: „Не!“. Джони, както винаги, е страхотен. Дори да е бил лош на две години, не помня. — Погледна чашата в ръката на брат си. — Ще черпиш ли и мен една бира?

Рамон вече му наливаше пенливата течност в охладена чаша.

Седнаха в кабинета и Андрю лакомо посегна към чинията с хапки.

— Умирам от глад. Днес не съм обядвал.

— Трябваше да си поръчаш да ти донесат нещо — подсказа Алекс.

— Много мъдър съвет. Как не се сетих?!

Братята се ухилиха, а после Андрю попита:

— А сега въпросът, който най-много ме вълнува: как мина днес?

— Интересно, разбира се — отвърна Алекс. Разказа му за закуската. После му описа как Нина Крейг припадна, виждайки Клеър. Андрю го прекъсна.

— Наистина ли припадна, или се преструваше?

— Защо питаш? — озадачи се Алекс веднага.

— Не забравяй, че Марси играеше в театъра, преди да се оженим. Живяла е пет години в Калифорния, след като завършила колеж. Когато разбрахме, че участваш във възстановката и журналистите отново пишат за случая, тя ми каза, че е играла заедно с Мюриъл Крейг и всяка вечер след представлението колежката ѝ отивала в бар, напивала се и разказвала на присъстващите как се разминала с възможността да се омъжи за Робърт Пауъл, защото глупавата ѝ дъщеря била привикала майката на приятелката си, за да ги запознае. Постоянно твърдяла, че били почти сгодени с Пауъл и тя

можела да живее в имение с привлекателен богат съпруг, ако не се била намесила тъпата ѝ дъщеря Нина. Една вечер Нина присъствала на тези излияния и когато Мюриъл млъкнала, двете за малко да стигнат до бой.

— Това обяснява нещата — прецени Алекс. — Мен ако питаш, припадъкът беше истински, но когато се съвзе, Нина се разкрещя на майка си да не я докосва.

— Бетси колко дълго беше женена за Пауъл, преди да я убият? — поинтересува се Андрю. — Шест-седем години?

— Девет.

— Според теб възможно ли е Нина Крейг да се е възползвала от случая, за да разкара Бетси? Остава да преспи в имението след галавечерта и „освобождава“ Пауъл, за да го върне на майка си. От приказките на Марси разбирам, че Нина е доста целеустремена.

Алекс мълча дълго, преди да отбележи:

— По-добре ти да беше станал адвокат по наказателни дела.

На прага се появи Рамон.

— Вечерята е готова, господа.

— Дано си приготвил риба, Рамон — подхвърли Алекс и се изправи. — Полезна е за мозъка.

35.

Лори нагласи будилника за шест, но се събуди в пет и половина. Поглед към часовника ѝ показа, че разполага с лука да полежи още половин час.

По това време, ако Тими се събудеше по-рано, той пристигаше и се гушваше до нея в леглото. Обожаваше да го прегърне и да усеща главницата му под брадичката си. Беше висок за възрастта си, но продължаваше да ѝ се струва малък и уязвим; постоянно изпитваше неистово желание да го предпазва. Готова съм да *убия* за теб, мислеше си тя всеки път, когато изречената от Синеокия заплаха по техен адрес се мернеше в ума ѝ.

Ала Тими бе прекарал първата си нощ, откакто се бе родил, далеч от нея и от баща ѝ. Ако тя пътуваше по работа, Лио се настаняваше в дома ѝ, за да е с внука си.

Дали на Тими му беше приятно на лагера? Изпитваше ли носталгия? Сигурно, помисли си тя. На всички деца им е тъжно два-три дни в началото, когато за пръв път отидат на лагер.

А и на мен ми е много тъжно за него, призна си тя. Отметна леката завивка и стана. Щеше да се почувства по-добре, отколкото да лежи и да се притеснява за сина си.

Позволи си да вземе от нощното шкафче поставената в рамка фотография. Беше я увеличила от снимка, която някой беше направил на Грег, Тими и нея, когато с група приятели бяха на плажа в Ийст Хамптън.

Това беше последната им обща фотография. Седмица по-късно застреляха Грег.

Лори прокара пръсти по лицето му — жест, който бе повтаряла стотици пъти през последните пет години. Понякога фантазираще, че вместо гладката повърхност на стъклото ще усети лицето на Грег, ще прокара пръст по устните му и ще усети как те се разтягат в усмивка.

Сети се как една нощ няколко месеца след смъртта на Грег изпита такава остра нужда от него, че заспа, шепнейки името му

отново и отново.

После го сънува; изражението му беше така угрижено и тъжно, сякаш той страдаше, и тя усети неопишуема тъга...

Поклати глава и постави фотографията обратно на шкафчето. След петнайсет минути, с все още влажна от душа коса и памучна роба върху стройното си тяло, влезе в кухнята, където автоматичната кафемашина вече бе приготвила кафето.

Джери и Грейс минаха да я вземат в 7:45. Останалите от екипа щяха да отидат направо в имението на Пауъл.

Както винаги Грейс се опитваше да се разбуди.

— Легнах си в десет, но не успях да заспя — жалваше се тя. — Опитах се да разбера коя от тях е убила Бетси Пауъл.

— И до какъв извод стигна? — попита Лори.

— Всяка може да е извършителката или да са се съюзили. Говоря за четирите абсолвентки. Спомнете си „Убийство в «Ориент експрес»“. Там всички ръгат с нож човека, отвлякъл бебето.

— Грейс, това вече е прекалено дори и за теб — обади се Джери. — Според мен икономката е виновната. Очевидно е как мечтае всички ние да сме на Марс и това не е продиктувано единствено от допълнителната работа, която ѝ създаваме. Изглежда ми притеснена. Лори, ти какво мислиш?

Лори вадеше мобилния си телефон. Бе доловила изпиюкването — знак, че е получила есемес.

Беше от Брет Йънг и гласеше: „Лори, според финансовите отчети за първото четиримесечие има спад във възвръщаемостта на средствата. Както ти казах — последните ти две предавания бяха скъпи и не на ниво. Това не бива да се повтаря“.

36.

Робърт Пауъл се събуди по-рано от обикновено. До седем и петнайсет беше изпил две чаши кафе. От мястото, където седеше в трапезарията, виждаше целия заден двор; гледката обикновено му доставяше наслада. Днес обаче, независимо от разцъфналите край верандата розови храсти и пръските от фонтана, проблясващи на слънцето, изражението му бе недоволено. Филмовото студио бе оставило два огромни микробуса до къщата отзад и Джейн знаеше, че тази гледка дразни господин Роб не по-малко, отколкото дразнеше нея.

Джейн умееше да долавя настроенятията му. Снощи изглеждаше почти развеселен от събитията през деня: припадъка на Нина Крейг, безсрамното флиртуване на Мюриъл и многократните ѝ намеци за срещите им, преди Бетси да се появи на сцената.

Колко ли знаеше той за Джордж Къртис и Бетси, запита се Джейн. Преди двайсет години разнасяше на гостите хапки по време на галавечерята, когато долови осезаемото напрежение между Къртис и Бетси. Успя да мине достатъчно близо до тях, за да чуе как я заплашва. Джейн знаеше, че ако Бетси получи двайсет и пет милиона от Къртис, тя ще скрие парите, както бе сторила с бижутата, и ще продължи да живее с господин Пауъл.

Въобщо не подозираш колко много знам за теб, помисли си Джейн и положи огромно усилие да възпре порива си да потупа господин Пауъл по рамото. „Да му напомня ли, че се съгласи днес да снимат в дома му, а той да отиде в офиса си, понеже не е нужен на екипа?“ Но тя нито го докосна по рамото, нито го подкани да отиде в офиса. Знаеше колко много ще го шокира с подобна волност. Вместо това му предложи още кафе. Той отказа учтиво, а после бързо излезе от стаята.

Вчера видя любопитния Джош да тършува из чантите, оставени от участничките върху масата на верандата. Прибра нещо от една от тях. Не беше сигурна от чия чанта го взе, защото го направи изключително ловко. Какво ли интересно беше открил? Тя отдавна

беше наясно със страстта му да записва хората, които вози. На Бетси — „госпожа Пауъл“, поправи се Джейн презрително — това не ѝ се харесваше. Той нямаше да се задържи дълго на тази работа, ако тя бе останала жива, прецени икономката.

Какво взе той от чантата? Знаеше, че ако това нещо би донесло полза на господин Пауъл, Джош ще му го покаже и — като куче, което получава ласка от господаря си — ще прибере няколкостотин допълнителни долара в джоба.

— Джейн, не желая да виждам никого тази сутрин — обяви господин Пауъл. — Имам да провеждам доста телефонни разговори от кабинета. Снимачният екип ще си подsigури храната и затова не е необходимо да им поднасяш каквото и да било. Екипът ще ползва тоалетната на павилиона при басейна. Другите да минават през верандата и кухнята, за да използват тоалетната в къщата. Не искам никой от тях да се качва горе или да се разхожда из къщата. Ясно ли е?

Какво се бе променило така драстично от предишната вечер, когато той видимо се забавляваше, запита се Джейн. Или се страхуваше от интервюто очи в очи с онзи адвокат, Алекс Бъкли? Джейн бе направила справка за Бъкли, а и го бе виждала по телевизията при обсъждания на различни престъпления. Очакваше на даден етап и на нея да зададе въпроси.

„Е, почти трийсет години не съм се издавала какво мисля. Положително ще съумея да продължа да пазя тайните.“ Джейн се усмихна, сещайки се за бижутата, които прибра от скривалището на Бетси, след като намериха трупа. В присъствието на господин Пауъл Бетси никога не бе слагала обиците, пръстена и колието — подарък от Джордж Къртис. Пазеше ги за срещите с Къртис, когато съпругът ѝ отсъстваше от града. Господин Пауъл определено не знаеше за тях, а Джордж Къртис никога нямаше да ги потърси.

„Питам се дали през всички тези години Къртис се е чудил бижутата ще се намерят ли и ще се разкрие ли, че са подарък от него. Все пак на тържеството заплаши Бетси, а и живее на десет минути път пеша. Е, ако възникне подозрение, че господин Пауъл или аз имаме нещо общо със смъртта на Бетси, ще се престоря, че току-що съм ги открила, и ще обвинят господин Джордж Къртис за убийството.“

Удовлетворена от мисълта, че бижутата са скрити на сигурно място в апартамента ѝ, Джейн взе оставената от Робърт Пауъл чаша и

като я допря с чувственост до устните си, доизпи кафето му.

37.

Клеър поръча да ѝ донесат портокалов сок, кафе и мъфин за закуска. Вече облечена, чакаше далеч преди да пристигне колата, която щеше да я откара до къщата, където бе прекарала деветте най-злощастни години от живота си.

Нарочно се облече както се носеше вкъщи: обикновена памучна риза с дълъг ръкав и черни панталони. Днес не се гримира и не си сложи бижута. „Правя се на невзрачна от години — помисли си тя. — Още когато бях дете, майка ми натрапи този образ. Защо да се променям? А и е прекалено късно да предприема каквото и да било.“

Клеър имаше една-единствена радост в живота: дейността си като социален работник, който се занимава със случаи на домашен тормоз. Справяше се добре и когато спасяваше жени и деца от непоносими условия, изпитваше спокойствие и истинско удовлетворение.

„Защо се върнах тук — питаше се тя. — Защо въобще си помислих, че ще се измъкна? Какво възнамерявах да загърбя веднъж завинаги?“ С участието си всяка от абсолвентките рискуваше да разкрие скритата си омраза към Бетси. Клеър знаеше подбудите на всяка една и им съчувстваше. Припомни си как останалите три бяха нейната опора в гимназията.

„Когато бях с тях — сети се тя, — почти забравях всичко останало. Сега всичките сме подплашени какво могат да узнаят хората за нас. Дали предаването ще извади на бял свят истината, или ще събуди болезнени спомени и ще унищожи живота ни?“

Сви нетърпеливо рамене и включи на новините, за да убие времето, докато пристигне колата. Съобщиха и за подготовката на предаването за убийството на Бетси Бонър Пауъл. Определиха го като „най-чаканото събитие в предстоящия телевизионен сезон“.

Клеър натисна копчето на дистанционното и изгаси екрана. В този момент телефонът звънна. От фойето Джош Дамяно попита с жизнерадостен тон дали е готова да тръгват.

Май съм готова от двайсет години, помисли си Клеър. Взе чантата си, метна я на рамо и излезе.

38.

В девет часа вечерта в понеделник Лио Фарли се обади по телефона на комисар Ед Пен. Фарли определено звучеше уморен, но Пен се шокира повече от новината, че е в болница.

— Не успяват да нормализират ритъма на сърцето ми — обясни Лио. — Това ще ми попречи да следя за евентуални потенциални проблеми.

Първоначално комисар Пен реши, че вече пет години Лио Фарли е под голямо напрежение заради заплахата към дъщеря му и внука му и сега се срива. За да го успокои, припомни на Лио нещо, което той и без това знаеше: телевизионната компания е поставила пазач пред портата на Пауъл, за да не допуска папараци и да проверява всеки натрапник, направил опит да влезе. Все пак Пен обеща на Лио да изпрати патрулна кола на задния път — така ще следят дали някой няма да прескочи оградата и да се вмъкне оттам.

Сега, по време на снимките, Пен бе отнесъл обемистото досие по случая у дома си и отново го изчете от край до край.

Когато Лио звънна, той разглеждаше с лупа снимки от местопрестъплението — красивата спалня, насред която лежеше тялото на Бетси Пауъл, с разпилени по възглавницата коси, незрящи отворени очи и смъкнала се от раменете ѝ копринена нощница.

Комисарят бе прочел, че икономката чула от кухнята шума горе и се втурнала натам. Заварила Робърт Пауъл сринал се на пода до леглото да се мъчи да си поеме въздух. Ръцете му били изгорени от кафето, което носел за Бетси.

Чувайки писъците на Джейн, четирите абсолвентки влетели в стаята. По техните думи Джейн крещяла: „Бетси, Бетси!“, макар по правило да я наричала „госпожо Пауъл“.

Джейн бе признала, че веднага щом дръпнала възглавницата от лицето на жертвата, вдигнала изумрудената обица от пода и я поставила на нощното шкафче.

„Вероятно, защото за малко щях да я настъпя — гласеше обяснението ѝ. — Не се замислях какво правя.“

И така, волно или неволно, бе заличила улики от местопрестъплението, помисли си Пен. Първо е отместила възглавницата, после е вдигнала обицата.

„После притичах до господин Пауъл — продължаваха показанията на Джейн. — Беше припаднал. Взех го за умрял. Бях виждала по телевизията как се дава първа помощ и се опитах да му направя изкуствено дишане, в случай че сърцето му е спряло. Тогава се появиха момичетата. Изкрещях им да извикат полиция и да звъннат за линейка.“

Най-силно впечатление на комисар Пен му бе направило невъзмутимото спокойствие на четирите абсолвентки. По думите им стояли будни до три часа, приказвали и пили доста вино. Липсата на сън и прекаляването с алкохола обясняваха донякъде притъпената им реакция към смъртта на Бетси Пауъл, но все пак му се стори, че Клеър Бонър е изненадващо овладяна за млада жена, чиято майка е починала.

Но такива бяха и другите абсолвентки по време на разпитите.

„Не е бил външен човек, продължавам да поддържам това мнение — помисли си Пен. — Винаги съм бил убеден, че някой от къщата е убил Бетси Пауъл.“

Шестима са били там: Робърт Пауъл, икономката и четирите абсолвентки.

Бъкли ще разпита всички. Той е ненадминат в разпитите на свидетели. Ще бъде интересно да се съпоставят първоначалните им показания с това, което ще кажат пред камерата сега.“

Комисарят поклати глава и огледа кабинета си. Възприемаше нерешения случай като петно върху участъка си. Погледът му се спря на множеството грамоти и отличия, спечелени от отдела му през годините. Искаше да добави още едно към тях. За разрешаването на случая с Бетси Бонър Пауъл.

Погледна си часовника. Девет и десет. Нямахме смисъл да губи време в догадки. Вдигна телефона, за да нареди от рано сутринта при имението на Пауъл да има патрулна кола.

39.

Във вторник Бруно се събуди в шест с предчувствието, че се приближава все повече към славния момент на пълното си отмъщение.

Пусна телевизора, докато приготвяше спартанската си закуска. Имаше позволение да постави малък хладилник в стаята си. Включи кафеарката и наля мляко върху овесените ядки в купичката.

След водещите новини и десетина реклами чу очакваното съобщение: „В момента в имението на Робърт Пауъл се заснема епизод на «Под съмнение». Двайсет години след абсолвентската галавечер четирите почетни домакини ще се появят в телевизионно предаване, за да защитят своята невинност относно убийството на красивата светска дама Бетси Бонър Пауъл“.

Бруно се изсмя на глас, шумно, високо, но без капка веселие. Вчера говори с един изключително бърлив член на снимачния екип. Обясни му, че ще снимат днес и утре. Довечера абсолвентките ще прекарат нощта в имението. Ще ги заснемат седнали в кабинета, където са били и преди дваайсет години. Утре пък ще ги снимат по време на прощална закуска.

Докато се хранят, Бруно ще излезе от павилиона с пушка в ръка и ще се прицели в нея.

Сети се за един отдавнашен ден: през детството си в Бруклин се навърташе около местната банда. Работеше като момче за всичко в закувалнята, където някои от бандитите закусваха сутрин.

Чу двама да се фукат — можели да прострелят ябълката върху главата на сина на Вилхелм Тел, но не със стрела, а с пушка. Именно тогава Бруно си купи пушка и пистолет втора ръка и започна да тренира.

Шест месеца по-късно, докато разчистваше масата, предложи на онези двамата да им покаже колко е добър в стрелбата. Изсмяха му се, но единият все пак каза:

— Хлапе, не обичам да ми губят времето с фукни. Щом искаш да ми покажеш, готов съм да те видя.

И така го приеха в бандата.

Бруно можеше да застреля Лори Моран по всяко време и навсякъде, но целта му беше друга: камерите да заснемат всичко.

Отпи жадно от кафето, предчувствайки този миг.

Полицаят в патрулната кола на задния път ще прескочи оградата и ще се втурне към трапезарията, телевизионният екип — също. Всички ще отминат павилиона, а Бруно ще излезе през задната му врата и след секунди ще е прескочил оградата.

Нужни му бяха само четири минути, за да стигне тичешком до обществения паркинг на жп гарата. Паркингът беше само на една пряка от стаята, където седеше в момента.

Бе избрал и коя кола ще открадне. Собственикът ѝ я паркираше всяка сутрин в седем, за да хване влака за Манхатън в седем и петнайсет.

Бруно ще е потеглил далеч преди дори да са уточнили откъде е дошъл изстрелът.

Собственикът ще съобщи за изчезналата кола чак във вторник вечерта.

Така, потънал в плановете си, Бруно не забеляза кога чашата с кафе се изпразни.

Каква беше вероятността да се провали?

Налице имаше няколко слаби точки. „Вероятността полицаят да успее да прескочи оградата. Тогава положително ще ме подгони. Не искам да го застрелям. Шумът ще привлече другите ченгета. Но ако използвам приклада на пушката, ще разполагам с достатъчно време...“

Моментът на изненада, суетенето около простреляната Лори, разплисканата кръв — всичко това ще действа в негов интерес.

„Не е изключено да ме заловят — призна си Бруно. — Така ще изчезне всякаква перспектива да унищожа Тими. Измъкна ли се, бързо ще се погрижа за хлапето. Късметът няма вечно да ме съпровожда.“

Прониквайки в компютъра на Лио Фарли, Бруно научи не само че Тими е на лагер, но и дори в коя палатка е настанен и всички подробности как е оборудвана. Ала дори да успее да стигне до лагера през нощта и да отвлече момчето, на Лори ще ѝ съобщят след минути и той няма да има никаква възможност да се доближи до нея. Явно трябваше да се занимае с Тими, след като свърши с майка му.

Бруно сви рамене. Възрастната дама сигурно е чула заканата му: „Кажете на майка си, че тя е следващата. После е твоят ред“. Е, ще се наложи да се придържа към този план.

Не беше проверявал телефона на Лио от предишния ден; не че старият имаше какво толкова да казва на когото и да било.

Бруно прослуша записа от разговорна му предишната вечер с комисаря. *Лио Фарли се намираше в болницата „Маунт Синай“ в интензивното отделение!*

Започна да обмисля какви възможности предлага това.

И се усмихна.

Разбира се, разбира се. Ще се получи, трябва да се получи. Той ще успее.

Когато Лори се появи на прощалната закуска, Бруно ще излезе от павилиона. Ще води Тими за ръка, а към главата му ще е насочил пушка.

40.

Ръцете на Реджина трепереха така силно, че едва успя да издърпа тениската над главата си. Лори Моран ги предупреди да се облекат семпло. Беше им осигурила реплики на дрехите, с които бяха облечени, когато полицията пристигна, след като откриха тялото на Бетси. Тогава прибраха пижамите на момичетата като улики, а самите те изчакаха в кабинета, докато дойде време да ги разпитат.

Реджина беше облечена с червена тениска с дълги ръкави и джинси. При мисълта да се облече по сходен начин ѝ прималяваше. Изпитваше чувството, че премахват защитните слоеве, които изграждаше около себе си от двайсет години.

Подобно облекло ѝ навяваше спомени как седяха сгущени една в друга; не им позволяваха да отидат до кухнята било за чаша кафе, било за парче препечен хляб. И Джейн остана с тях в кабинета, независимо от молбите ѝ да се качи в линейката с господин Пауъл, за да го придружи до болницата.

Кой беше задигнал предсмъртното писмо на баща ѝ от чантата? Какво възнамеряваше да прави този човек с него?

Ако попадне у полицията, имаше вероятност да я арестуват, задето го е укрила. И без това подозираха, че ако е имало такова, тя го е взела, макар при разследването на смъртта на баща ѝ Реджина упорито да отричаше наличието на писмо. Крадецът на писмото можеше да снабди сега полицията с всичко необходимо, за да я обвинят за убийството на Бетси.

Очите на Реджина се напълниха със сълзи.

На деветнайсетгодишния ѝ син Зак му стигна акъла да унищожи копието, направено от нея, а и се бе опитал да открие оригинала. Не успя и затова изрично я помоли да не го носи със себе си.

Какво ще стане с живота му, ако я арестуват и я обвинят в убийството на Бетси?

Замисли се за момченцето, което се отбиваше в брокерския ѝ офис след училище, ако не беше на тренировка, и ѝ помагаше да сгъва

и разпраца рекламни материали за агенцията из областта. Неизменно изпадаше във възторг, ако някой откликнеше на обявата. Двамата бяха много близки; осъзнаваше какъв късмет е извадила в това отношение.

Закуската на Реджина пристигна. Тя се опита да изпие кафето и да изяде кроасана, но те заседнаха в гърлото ѝ.

„Трябва да се стегнеш — нареди си сама. — Ако си прекалено нервна при разговора с адвокат Алекс Бъкли, само ще влошиш нещата.

Моля те, Господи, дай ми сили да се справя.“

Телефонът иззвъня. Колата беше пристигнала да я откара до имението на Пауъл.

— Сега слизам — обяви Реджина, но не успя да скрие потреперването в гласа си.

41.

След разходката насън Алисън не заспа отново. Род я усещаше как се върти и мята в леглото. Най-накрая я обгърна с ръце и я притисна към себе си.

— Али, не преставай да си напомняш, че през онази нощ си ходила насън. Дори да смяташ, че си влязла в стаята на Бетси, това не значи, че споменът е верен.

— Бях там. Беше оставила малка нощна лампа да свети. Дори видях обичата да проблясва на пода. Род, ако я бях вдигнала, отпечатъците ми щяха да са по нея.

— Но не си я вдигнала! — не спираше да я утешава Род. — Али, престани да мислиш така. Щом застанеш пред камерата, ще им кажеш каквото знаеш, а то е нищо. Чула си писъка на Джейн и си хукнала към спалнята заедно с другите. Подобно на тях, и ти си била шокирана. Когато те интервюират, не преставай да повтаряш „и другите“ и всичко ще е наред. И не забравяй, че се съгласи да участваш в предаването, за да имаш пари да учиш медицина. Какво все ти повтарям, откакто се откри възможността отново да учиш?

— Един ден ще съм новата мадам Кюри — прошепна Алисън.

— Правилно. Хайде сега, заспивай.

Макар да спря да се върти и мята, Алисън не заспа. Будилникът звънна в седем, а тя вече си беше взела душ и седеше облечена в памучни панталони и поло; скоро щеше да ги смени с тениска и джинси, с каквито беше сутринта в деня на убийството на Бетси Пауъл.

42.

Лори, Джери и Грейс пристигнаха в имението на Пауъл няколко минути след екипа, който днес включваше фризьор, гримьор и гардеробиерка. Два нови микробуса бяха на тяхно разположение. В единия участниците в снимките щяха да се преобличат, а в другия — да ги гримират и срещат.

Лори бе работила добре и с тримата асистенти преди.

— Първо ще заснемем четирите абсолвентки и икономката в дрехите, с които са били, след като са открили трупа. Колкото до грима, трябва да е лек, защото не са имали нито време, нито настроение да се разкрасяват. Разгледайте снимката, направена от полицията през онова утро. Постарайте се жените да изглеждат каквито са били преди двайсет години. Сега не са с толкова дълги коси, но макар и поостарели, и четирите са още привлекателни.

Мег Милър, гримьорката, отиде до прозореца на микробуса, за да разгледа снимката по-добре.

— Едно ще ти кажа, Лори: всичките изглеждат изплашени до смърт.

— Съгласна съм — кимна Лори. — Моята задача е да разбере защо. Естествено е да са шокирани и потресени, но защо са така уплашени? Ако външен човек е убил Бетси, те от какво се страхуват?

Щяха да снимат в кабинета, където полицията беше оставила момичетата да изчакат. Макар и невероятно, но нито мебелите, нито завесите бяха подменяни и помещението пазеше автентичния си вид отпреди две десетилетия.

Нищо чудно, заключи Лори. Едва ли друг освен Робърт Пауъл го е използвал през всичките тези години. По думите на Джейн Новак той посреща гости в просторната всекидневна и трапезарията. Пак тя твърди, че когато е сам, след вечеря или се оттегля в кабинета, за да чете или гледа телевизия, или направо се качва в спалнята си горе.

Живее сам тук, а Джейн поддържа безупречен ред навсякъде. Защо да променя вътрешното обзавеждане?

Или пък, реши Лори, Пауъл иска да съхрани помещението каквото е било, когато съпругата му е била жива. Беше чувала, че някои хора постъпват така.

Неволно потрепери, докато влизаше в кабинета през вратата откъм верандата. Екипът подготвяше камерите. Робърт Пауъл го нямаше. Джейн им обясни, че е отишъл в офиса си и ще остане там цялата сутрин.

От самото начало Пауъл я предупреди, че не е необходимо да изплаща на Джейн хонорар колкото на останалите.

— Позволявам си да говоря и от нейно име, като изразявам желанието и на двамата да сложим край на тази ужасна история. Джейн не може да си прости, че след като заключила всички врати за през нощта, момичетата са отворили кабинета, за да пушат на верандата, и после забравили да заключат. Ако бяха го сторили, щяха да възпрепятстват някой външен човек да влезе.

Възможно е Пауъл и Джейн да са прави, помисли си Лори. След като провери камерите и осветлението, тя отново излезе на верандата. Видя Алекс Бъкли да слиза от колата си.

Днес носеше спортна риза и памучни панталони вместо тъмносиния костюм и вратовръзката от предишния ден. Гюрукът на колата му беше спуснат и бризът бе разрошил кестенявата му коса. Лори остана загледана в него, докато с инстинктивен жест той я приглади и тръгна към нея.

— От рано си се хванала на работа — отбеляза с усмивка.

— Нищо необичайно. Трябва да дойдеш с нас някой път, когато започваме снимките призори.

— Не, благодаря. Ще изчакам да натисна копчето и да гледам предаването по телевизията. — Също както и в офиса си, той изведнъж стана делови. — Последователността на снимките остава ли в сила? Разговорът ми с абсолвентките следва заснемането им в кабинета, нали?

— Да, такъв е нашият план. Иначе ще нарушим хрониката на събитията, пък и имам силното предчувствие, че всички са репетирали какво ще ти кажат. Като започна с общото им заснемане, се надявам да ги разконцентрирам. Не се изненадвай от дрехите им. С нещо подобно са били облечени, когато са намерили тялото на Бетси. После им казали да се преоблекат.

Сериозното изражение на Алекс рядко преминаваше в изненада, но думите ѝ така го смаяха, че не успя да се овладее.

— Караш ги да облекат копия на дрехите, с които са били преди двайсет години?!

— Да. Ще го направя два пъти. Първият — при възстановката, когато полицията ги отпраща в кабинета да чакат заедно с Джейн, а вторият — ще бъдат във вечерни рокли, подобни на тоалетите, с които са били на галавечерта. Ще ги снимаме на фона на кадри от онази вечер, на които са или поотделно, или заедно. Например, когато Робърт Пауъл вдигне тост за тях, фонът ще е снимка как четирите го гледат.

Алекс Бъкли така и не успя да направи никакъв коментар, защото в този момент почти едновременно пристигнаха лимузините с абсолвентките. Беше ред на Лори да се изненада: от задната седалка на втората кола слезе Мюриъл Крейг, а дъщеря ѝ Нина се изниза от предната. Не беше предвидено Мюриъл да присъства днес, помисли си тя. Или Пауъл я е поканил, или сама е решила да дойде.

И в двата случая това щеше да притеснява и изнервя дъщеря ѝ. Можеше да се окаже полезно, когато интервюираха Нина.

43.

Във вторник сутринта Джош откара бентлито да го измият ръчно. Господин Роб много държеше да го поддържа идеално. Джош седна в чакалнята.

Не спираше да се възхищава от себе си, че измисли как абсолвентките да прослушат записите му. Ще постави касетофона в будоара до кухнята. Там имаше тоалетка и огледало на разположение на гостенките: да си освежат грима или да си оправят прическата. Ще даде касетки на Нина, Реджина и Алисън и ще им обърне внимание, че не е безинтересно да прослушат какви разговори са водили в колата, а цената да унищожи копията е петдесет хиляди долара.

И трите щяха да се паникьосат, в това беше сигурен. Клеър не бе продумала и думичка, докато я взеше, затова за нея нямаше касетка. Жалко, защото Джош бе готов да се обзаложи, че от всички тях тя има най-много за казване.

Разполагаше и с предсмъртното писмо, което Реджина бе скрила в чантата си. Джош се бе поколебал дали да го даде на господин Роб, или да му измисли по-добро приложение. Отговорът му хрумна изневиделица: ще поиска от Реджина сто хиляди долара или повече, за да ѝ го върне. Ако тя откаже, ще я заплаши, че ще отиде направо в полицията. Писмото би отстранило напълно каквито и да било подозрения относно съпричастността към убийството на господин Роб, Джейн и останалите абсолвентки.

А Джош ще се превърне в герой и в гражданин за пример, ако предаде бележката на полицейския комисар. Но полицията можеше да го запита защо е ровил в чантите на дамите. Нямаше убедителен отговор на този въпрос и се надяваше да не му се наложи да го търси.

Господин Роб не му нареди да доведе някоя от абсолвентките тази сутрин. Вместо това доста суховато му каза да се върне в къщата, след като приключи в сервиза.

Господин Пауъл беше видимо разстроен от присъствието на всички тези хора в дома си. Те вероятно не просто събуждаха спомени,

но и му напомняха за подозренията и към него, а той отчаяно искаше да изчисти името си.

Подобно на Джейн и Джош бе успял да прочете тайно завещанието на работодателя си. Господин Роб оставяше десет милиона на „Харвард“ за стипендии на талантиливи студенти и пет милиона на колежа „Уейвърли“, откъдето бе получил почетен докторат, а и вече дари библиотеката „Робърт и Бетси Пауъл“.

Алисън Шефър беше учила в „Уейвърли“. Джош се сети, че от четирите момичета тя се бе учила най-добре. Все говореше за мечтата си да следва медицина, но вместо това четири месеца след галавечерта се омъжи за Род Кимбъл.

Джош се питаше защо тя не доведе Род на галавечерта. Е, всичко е възможно. Може например да са се скарали.

Собственикът на сервиза се приближи и му съобщи, че колата е готова. Това сложи край на размислите на Джош, но не преди да обобщи: господин Роб трябва да е доста болен, за да е приготвил окончателното си завещание.

Но докато влизаше в бентлото, му хрумна вероятността да има и други причини господин Роб да се съгласи предаването да се осъществи.

44.

С всяка изминала минута Лио Фарли се отегчаваше все повече от принудителния си престой в болницата. С омерзение погледна забитата в лявата му ръка игла и банката с течност над главата си. На гърдите му бе прикрепен монитор, за да следи сърдечната му дейност, и когато се опита да стане, в стаята се втурна медицинска сестра.

— Господин Фарли, не бива да ходите до тоалетната сам. Трябва да ви придружи сестра. Може обаче да затворите вратата и вътре да сте сам.

„Колко мило“, помисли си той подигравателно. Все пак не беше редно да се убива вестносецът. Благодарни на сестрата и неохотно ѝ позволи да го последва до вратата на тоалетната. В девет, когато се появи лекарят, нервите на Лио бяха изопнати до крайност.

— Слушай: засега не е подозрително, ако не се обадя на дъщеря си. Видя ме снощи, преди да попадна тук. Нормално е да се чуем чак довечера. Остават ѝ два дни да завърши предаването, а то на всяка цена трябва да е успешно. Научи ли, че съм в болница, ще се разстрои ужасно и сигурно ще дотича, като си зареже работата.

Доктор Джеймс Морис, стар негов приятел, обаче се оказа неотстъпчив.

— Лио, дъщеря ти ще се разстрои далеч повече, ако ти се случи нещо. Ще се свържа с Лори — тя е наясно с пристъпите ти на сърцебиене — и ще ѝ обясня, че вече си стабилизирани и ще те изпиша утре сутрин. Кога да го направя? Преди или след като ѝ се обадиш тази вечер? И за нея, и за внука ти е много по-добре да останеш жив, а не да рискуваш да получиш сърдечен удар. — Пейджърът на доктор Морис иззвъня. — Извинявай, трябва да вървя.

— Добре. Но да знаеш, че този разговор не е приключил.

Лекарят тръгна, а Лио взе мобилния си телефон и звънна в лагера. Свързаха го с административния офис, после с ръководителя, с когото се беше срещал.

— На телефона е досадният дядо — представи се той. — Искам да разбера как е Тими. Има ли кошмари?

— Не — отвърна ръководителят твърдо. — Питам за него сутринта и дежурният ме увери, че е спал непробудно девет часа.

— Това е много добра новина — въздъхна Лио облекчено.

— Не се притеснявайте, господин Фарли. Добре се грижим за него. А вие как сте?

— Бил съм и по-добре — отвърна Лио кисело. — В болница „Маунт Синай“ съм заради сърцебиене. Не ми е приятно, когато не съм на разположение на Тими всяка минута от денонощието.

Лио нямаше откъде да знае, че в този момент ръководителят си мислеше под какво напрежение е живял старецът през последните пет години, което обяснява и разклатеното му здраве. Вместо това чу:

— Пазете се, господин Фарли. Ние пък ще пазим внука ви. Обещавам.

Два часа по-късно Синеокия чу записа на разговора и си помисли възбудено: „Падна ми право в ръцете. Сега никой няма да се усъмни в мен“.

45.

От двацет и девет години, откакто постъпи на работа в имението на Пауъл, Джейн Новак неизменно носеше семпла черна рокля и бяла престилка.

Косата ѝ винаги беше сресана назад и събрана в стегнат кок; единствената разлика от едно време беше, че сега бе доста посивяла. Джейн никога не се гримираше и затова категорично се противопостави на опитите на Мег Милър да ѝ напудри лицето и да подчертае веждите.

— Госпожо Новак, правим го, защото под светлината на прожекторите ще изглеждате измита и обезцветена.

Джейн не се предаде.

— Имам хубава кожа. И главната причина е, че никога не съм използвала подобни глупости.

Нямаше откъде да знае, че докато Мег изричаше: „Добре, както желаете“, гримьорката мислено оценяваше високо изключителната кожа и правилните черти на Джейн. Ако не бяха отпуснатите надолу ъгълчета на устните и неизменно строгият ѝ — почти осъдителен — поглед, Джейн Новак щеше да бъде доста привлекателна жена.

Следващата, която се възпротиви да ѝ поставят грим, беше Клеър.

— Никога не съм носила — обясни тя. И добави с известна горчивина: — Никой никога не ме е поглеждал. Всички се прехласваха по майка ми.

По челото на видимо притеснената Реджина бяха избили капки пот и се наложи Мег не само да я попие, но и да нанесе допълнителен слой пудра, в случай че продължи да се поти.

Алисън остана смълчана и само сви рамене, когато гримьорката ѝ обясни:

— Правим го заради осветлението.

Нина Крейг заяви:

— Актриса съм. Знам как е под прожекторите. Направете всичко необходимо.

Задачата на Кортни, фризьорката, се оказа лесна — просто да вчеше абсолвентките горе-долу както бяха на снимката отпреди двайсет години.

Докато Лори чакаше „звездите“ си в кабинета, Джери и Грейс се въртяха наоколо, готови за всяка промяна, която тя сметне за необходима.

Увеличена снимка на четирите абсолвентки и Джейн, направена преди двайсет години от полицейски фотограф, бе поставена на статив извън обсега на камерата. Щеше да ориентира екипа как да подреди абсолвентките при интервюто. Операторът, помощникът му и осветителят вече бяха насочили камерите. Три от момичетата, седнали на дивана, създаваха впечатлението, че са сгущени една в друга. От двете страни на масичката пред дивана имаше два фотьойла. В единия седеше Джейн Новак. Лицето ѝ бе изкривено от скръб и мъка, очите ѝ бяха насълзени. Клеър Бонър седеше срещу нея със замислено изражение, но не беше натъжена.

Алекс Бъкли се разположи в кожен тапициран стол близо до вратата — любимото място на господин Роб в края на деня — и наблюдаваше мизансцена.

— С подвижна облегалка е — бе обяснила Джейн на Лори. — Обича да го накланя, за да може да си вдига краката. Лекарят каза, че е добре за кръвообращението му.

Забележително красиво помещение, прецени Алекс. Махагоновата ламперия хармонираше съвършено с персийския килим. Над камината, сред лавиците книги, бе закачен телевизор. Имаше два къта за сядане: диванът и фотьойлите, където сега седяха абсолвентките и Джейн Новак, и друг диван, фотьойл и кожения стол с подвижната облегалка. Плъзгащата се врата към верандата се намираше вдясно от дивана с момичетата. Именно през нея според Джейн те бяха излизали да пушат през онази вечер, а накрая бяха забравили да я заключат.

Според доклада на полицията на сутринта пепелниците на масата отвън били препълнени. Според Джейн имало и поне три празни винени бутилки, оставени, след като тя и хората от кетъринга раздигнали след събирането.

Алекс се заслуша какво обяснява Лори на момичетата за предстоящите снимки.

— Искаме да започнем с тези кадри. Облечени сте почти по същия начин както и през онази сутрин. Седите на същите места. После Алекс Бъкли ще ви интервюира поотделно на тези места. Ще пита какво сте мислили и чувствали през онова утро, дали сте приказвали помежду си. Като съдя по старата снимка обаче, явно не ви е било до приказки.

— Май и дума не си разменихме — обади се Нина. — Всички бяхме в шок.

— Разбираемо е — промълви Лори. — Постарайте се да застанете в същите пози и ще започнем снимките. Не гледайте в камерата, а във фотографията на статива и се опитайте да пресъздадете позите.

От мястото си в дъното на помещението Алекс Бъкли усещаше напрежението в стаята. Понякога долавяше същото напрежение в съдебната зала, когато привикваха важен свидетел да даде показания. Съзнаваше, че Лори Моран търси драматизъм, съпоставяйки снимката и сега заснеманите кадри, но разбираше и желанието ѝ да провокира момичетата и Джейн, та някоя да каже нещо различно от дадените някога показания. Алекс забеляза как Мег влезе тихо в кабинета. Държеше набор гримове в ръка. Гримьорката внимаваше лицето на някоя от жените да не залъци пред камерата.

Не спираше да се чуди колко младолики са някогашните абсолвентки и колко добре са запазили стройните си фигури. Клеър Бонър обаче, която предишния ден изглеждаше така бляскаво и толкова приличаше на майка си, днес беше смайващо обикновена. Каква ли игра играе, запита се той.

— Добре, да започваме — плесна с ръце Лори. — Грейс, възглавницата зад Нина е прекалено надясно.

Грейс я оправи. Лори погледна отново през визьора на камерата и кимна одобрително. Алекс наблюдаваше как заснемат кадър след кадър, прекъсвани само от време на време от Лори.

— Алисън, не се обръщай толкова наляво. Нина, пооблегни се, както си на снимката. Джейн, завърти малко глава към мен.

След трийсет и пет минути Лори остана доволна от заснетото.

— Много ви благодаря. Сега ще направим кратка почивка, а после Алекс ще ви интервюира. Клеър, ще започне с теб. Ще се върнем в кабинета и двамата ще седнете един срещу друг на фотьойлите, на които седите сега с Джейн. Останалите временно ще сте свободни. В будоара има списания и вестници. Денят е хубав. Ако искате, четете ги на верандата.

Една по една те станаха. Джейн първа се отправи към вратата.

— Ще поднеса закуски да се подкрепите. Изнесете ги навън или хапнете в сутрешния салон. Обядът ще бъде в един и половина.

46.

Комисар Ед Пен не си даваше сметка доколко тревогата на Лио за безопасността на дъщеря му, ангажирана със заснемането на епизод от „Под съмнение“, се е предала и на него.

Независимо от разпореждането му патрулна кола да стои на задния път той възнамеряваше лично да нагледа какво става в имението. А и определено го глождеше любопитство как изглеждат абсолвентките след двайсет години.

Комисарят провери патрулната кола някъде след десет часа и реши да влезе, за да се види с Лори Моран. Нямаше да я осведомява, естествено, за притесненията на баща ѝ, но от друга страна, тя беше с шестима души, намирали се в къщата през нощта, когато е била убита Бетси Пауъл. Пен не се съмняваше, че един от тези шестима е убиецът.

Робърт Пауъл беше почти припаднал от изгарянията по ръцете от врящото кафе, предназначено за съпругата му. Не беше изключено обаче той да я е убил и да е погледнал на изгарянията като на дребна цена, която си струва да заплати, за да се оневини, мислеше си Пен.

Комисар Пен знаеше и за самоубийството на бащата на Реджина след несполучлива инвестиция в някакъв фонд на Пауъл. Не е невероятно една скърбяща дъщеря да таи ненавист към Пауъл, виждайки в него косвен виновник за смъртта на родителя си. Комисарят беше убеден, че предсмъртно писмо има. Чисто и просто Реджина лъже, твърдейки обратното. Тогава беше петнайсетгодишна, но издържа на суровите разпити, а това говори за решителност и последователност, нехарактерни за тази възраст.

Клеър Бонър си оставаше загадка. Дали шокът бе причина да запази такова спокойствие след смъртта на майка си? Той присъства на погребението. По лицето на Робърт Пауъл се стичаха сълзи, а Клеър остана непроницаема, дистанцирана и овладяна.

Най-малко знаеше за Нина Крейг. Всичко се свеждаше до нескончаемите натяквания на майка ѝ, че тя е запознала Бетси Бонър с Робърт Пауъл.

Алисън Шефър сякаш имаше най-малко основания да не обича Бетси. Момичето се омъжи четири месеца след смъртта на Бонър, а по онова време Род го чакаше бляскава футболна кариера.

Пен се питаше дали папараци няма да се опитат да проникнат на снимачната площадка. От такива обаче нямаше и следа. Пазачът на портата пропусна колата на комисаря и шофьорът му — млад полицаи — паркира зад микробусите.

— Няма да се бавя — увери го Пен и се отправи към верандата, където хората се събираха за обяд.

Лори го посрещна и го съпроводи до групата, където Пен тутакси разпозна четирите абсолвентки. Седяха на една маса със съпруга на Алисън и вдигнаха поглед, когато той приближи. Първоначално всички сякаш се учудиха, после се поокопитиха и изглеждаха готови да се бранят; само Реджина се сепна, все едно внезапно я удариха.

Той се обърна първо именно към нея.

— Реджина, не знам дали ме помниш.

— Да, естествено. Помня ви.

— Как си? — продължи комисарят. — Със съжаление узнах за кончината на майка ти скоро след като се премести във Флорида.

На върха на езика на Реджина бе да каже, че майка ѝ умря, защото така и не се съвзе от загубата на съпруга си, но с това рискуваше отново да повдигне темата за предсмъртното писмо. Или полицейският комисар е тук, защото то вече е у него? Надявайки се ръката ѝ да не трепери, тя вдигна чашата със студен чай и отпи, докато полицейският началник поздравяваше останалите.

Отиде и до масата, където седяха Лори, Алекс Бъкли, Мюриъл Крейг, Джери и Грейс.

— След няколко минути Алекс ще поразпита Реджина какво помни от вечерта на събирането и от следващата сутрин — обясни Лори. — Утре вечер ще заснемем абсолвентките във вечерни тоалети на фона на запис от тържеството. Ако искате да дойдете да гледате, заповядайте.

В този момент Робърт Пауъл се появи на верандата.

— Работих в офиса. Никой ръководител на инвестиционен фонд не може да си позволи да откъсне и за минута очи от пазара. Ед, как си? Да не си тук да ни пазиш един от друг?

— Едва ли е необходимо, господин Пауъл.

Въпреки усмивките и непринуденото държание на Робърт Пауъл, докато се настаняваше на масата, Ед забеляза умората около очите му и колко е изтощен. Пауъл поклати глава, когато Лори му предложи от сандвичите на Джейн. След продължителните си оплаквания, че няма какво да прави, Мюриъл изведнъж се оживи.

— Роб, скъпи, достатъчно си работил днес. Защо не отидем да поиграем голф? — предложи тя. — Добър играч съм. Ще взема стикове под наем от клуба. Предвидливо си нося обувките за голф, в случай че те убедя.

Лори очакваше той да ѝ откаже.

Пауъл се усмихна.

— Това е най-добрата идея, която чувам днес. За съжаление обаче ще трябва да го оставим за друг път. Чака ме доста работа. — След кратка пауза се обърна към Лори: — Нали нямате нищо предвидено за мен днес?

— Не, господин Пауъл. Алекс ще интервюира момичетата, а после и Джейн, ако ни остане време.

— Колко ще продължат интервютата? — осведоми се Пауъл. — По десетина минути, предполагам.

— Предвиждаме по толкова екранно време, но Алекс възнамерява да говори с всяка по около час. Нали, Алекс?

— Да.

— Господин Роб, нищо ли няма да хапнете? — обади се Джейн. — Сутринта почти не закусихте.

— Джейн добре се грижи за мен, както виждате — похвали се Пауъл. — Направо е майка квачка.

Не е особено ласкав комплимент, прецени Лори. Поруменялото лице на Джейн ѝ подсказа, че и икономката не го възприема като такъв.

— Фамилиарността ти е излишна — отсече Мюриъл, вторачена в Джейн.

Робърт Пауъл стана и влезе в къщата.

Без да каже дума, Джейн се извърна и отиде до масата, където седяха Род и абсолвентките. Всичките отказаха предложението за кафе. Тогава Лори се обади:

— Ако не сте го разбрали досега, в нашата работа има доста изчакване. Алекс ще започне с Клеър. Когато приключат, тя е свободна

да се върне в хотела. Така ще процедираме и с останалите. На всяка ще бъде отделен по около час.

Комисар Пен се изправи.

— Ако забележиш папараци или друг да се опита да влезе, докато снимаш, веднага ми звъни — каза той и ѝ подаде визитка.

— Тук започва да става горещо — отбеляза Род. После подхвърли саркастично: — Явно не сме поканени във всекидневната, а в кабинета ще се снима. Да седнем в сутрешния салон. Столовете там изглеждаха удобни.

Лори се обърна към Клеър:

— Според мен ви трябва грим. С русите вежди и мигли ще бъдете доста бледа на екрана. Добре е да ви сложат малко цвят. — Кимна към гримьорната. — Там вече ви очакват, предполагам.

После отиде до вратата към кабинета и я отвори.

Комисар Пен даде знак на шофьора и тръгна да си върви. Погледът му случайно попадна върху Бруно, който старателно оглеждаше терена за изпусната хартийка или стъпкана трева — да не би да загрозят прекрасния вид на градините. Попадна само за част от секундата пред погледа на Пен, но комисарят установи, че подсъзнанието му се разбуди. Сякаш му нашепваше: *Този човек трябва да ми е познат, но откъде?*

Докато Алекс Бъкли следваше Лори към кабинета, и той си помисли същото за Бруно: *Този човек трябва да ми е познат, но откъде?* Алекс се поколеба, но бръкна в джоба си, извади мобилния си телефон и щракна заинтригувалия го мъж. Отбеляза си наум да разбере името на градинаря и да го проучи.

След това — за първи път — четирите абсолвентки останаха сами. Джош, който помагаше на Джейн да поднесе кафето, прецени момента като подходящ да действа.

— Имам подарък за три от вас, без Клеър — подхвана той. Обърна се към нея: — Опитях да те заговоря, но ти не поддаде. — Насочи вниманието си към останалите: — Тези записи според мен ще ви се сторят доста интересни. Особено на теб, Реджина. Възможно ли е да имам нещо, което си загубила? — Връчи пликосе на Реджина, Алисън и Нина и обясни: — В чекмеджето на шкафа в будоара до кухнята има касетофон. Ще си поговорим, след като си прослушате

записите. — Джош събра посудата от масата и обяви с поверителен и леко заплашителен тон: — Ще се видим по-късно.

47.

Тъй като работната му стая се намираше в съседство с кабинета, където сега течеше активна дейност, Робърт Пауъл предпочете да се качи в покоите, които обитаваше с Бетси през деветте им години брак. Троснато поиска прясно приготвено кафе и Джейн го последва с чайник. Доловила лошото му настроение, тя затвори вратата на спалнята му, за да приготви тихо и бързо стаята. Прескочи обичайното минаване с прахосмукачка, защото знаеше колко го дразни шумът. Приключи и през вратата на спалнята слезе долу.

Робърт за пореден път се питаше дали не е направил голяма грешка, като покани момичетата — жените, поправи се той саркастично — да направят възстановка на случилото се преди двайсет години. Дали прогнозата на лекаря му го тласна към тази идея? Или перверзна необходимост отново да ги види и да си поиграе с тях, както Бетси го правеше през годините? Нима бе попил толкова много от личността ѝ, че вече бе загубил своята? Всяка абсолвентка имаше причина да убие Бетси; това той знаеше отлично. Щеше да е интересно дали някоя от тях ще рухне при интервюто — разпита, поправи се пак той — на Алек Бъкли. Не без основания очакваше Бъкли веднага да надуши предварително подготвен отговор.

Пауъл не би се поколебал да се обзаложи, че всяка абсолвентка е премислила внимателно какво ще говори очи в очи с Бъкли. Например ще започне с първите си впечатления, след като е нахълтала в стаята на Бетси след неговите викове.

Сякаш вчера влезе в спалнята ѝ с чашата кафе, което тя настояваше да е вряло, „за да се усеща вкусът на зърната“.

Роб погледна белезите по ръцете си, резултат на влизането му в стаята, където я видя с възглавница върху лицето. Подаваха се част от дългите ѝ руси коси, а ръцете ѝ все още стискаха краищата на възглавницата. Очевидно се беше борила да я отмести.

Помнеше, че извика името ѝ и се опита да не разлее кафето, но коленете му се подгънаха. Помнеше и наведената над него Джейн с

нескопосаните ѝ опити да му окаже първа помощ. Момичетата стояха около леглото като призраци. Следващото, което помнеше, бе пробуждането си в болницата и жестоката болка в ръцете.

Робърт Пауъл се облегна на стола. Време беше да слезе долу и да проведе няколко делови разговора. Преди да го направи, за миг се запита какво ли разказва Клеър на Бъкли.

Даде си сметка, че онова, което някога му се струваше забавно, вече не възбужда интереса му. Сега единствено му се искаше тези жени да се махнат от къщата му и през малкото оставащо му време да възобнови спокойния си и приятен живот.

48.

В кабинета Алекс погледна седналата срещу него Клеър Бонър. Тя отново възрази срещу предложението на Мег Милър да подчертаят миглите и веждите ѝ. Сега, докато я наблюдаваше, той неволно я сравняваше с красивата жена, която се появи в трапезарията вчера.

Лесно се забелязваше откъде идва разликата. Дългите мигли на Клеър и добре оформените ѝ вежди бяха доста бледи, както и тенът ѝ. Не носеше червило и беше готов да се обзаложи, че е измила златистите отблясъци в кичурите си. Ще разбере какво е намислила, реши той. Усмихна ѝ се насърчително, когато Лори обяви „Снимаме!“ и червената лампичка на камерата светна.

— Намирам се в дома на финансиста от Уолстрийт Робърт Никълъс Пауъл — започна Алекс. — Неговата красива съпруга Бетси Бонър Пауъл бе убита преди двайсет години, след абсолвентската галавечер, организирана в чест на дъщерята на Бетси — Клеър — и трите ѝ най-близки приятелки, също току-що завършили колеж. При мен сега е Клеър Бонър. Клеър, съзнавам колко е трудно за всички вас днес да сте тук. Защо прие да участваш в предаването?

— Защото върху другите момичета и върху мен, и в по-малка степен върху пастрока ми и икономката, от двайсет години тежи подозрението, че сме „заинтересовани лица“ от смъртта на Бетси — подхвана Клеър разпалено. — Имате ли представа какво е да пазаруваш в супермаркет например и да видиш снимката си на корицата на някое жълто списание с надпис: „Ревнувала ли е тя красивата си майка?“

— Не, нямам — отвърна Алекс.

— Или снимка на нас четирите, взета от полицейските архиви? Затова сме тук днес. Искаме широката публика да разбере колко несправедливо е било отношението към нас, четири млади момичета, и без това изтормозени от суровите разпити на полицията. Затова съм пред вас, господин Бъккли.

— Това, предполагам, е причината и другите момичета да са тук. Успяхте ли да се видите на спокойствие и да си поприказвате вече?

— Не сме оставали за дълго насаме — отвърна Клеър. — Вероятно екипът на предаването се е погрижил за това, за да не уеднаквим разказите си. Заявявам ви решително: не сме се наговаряли какво ще кажем и се надявам скоро да се убедите. Същевременно разказите ни ще бъдат доста подобни, защото бяхме заедно, когато се случи трагедията.

— Клеър, преди да говорим за смъртта на майка ти, искам да се върна малко назад във времето. Да започнем от запознанството на майка ти с Робърт Пауъл. По онова време отскоро сте живели в Сейлъм Ридж, нали?

— Да. Завърших прогимназия през юни и майка ми настоя да се преместим в окръг Уестчестър. Истината е, че искаше да срещне богат мъж. Намери апартамент в двуфамилна къща, а такива къщи в Сейлъм Ридж няма много, уверявам ви. Постъпих в гимназията през септември и тогава се сприятелих с Нина, Алисън и Реджина. Рожденият ми ден е през октомври. Мама реши да ме поглези и ме заведе в „Ла Боем“ в Бедфорд. Там заварихме Нина Крейг и майка й. Нина ни видя и ни покани да се запознаем с майка й. Така се запознахме и с Робърт Пауъл, който седеше на тяхната маса. Не е преувеличено да се каже, че за мама и Робърт беше любов от пръв поглед. Знам, че майката на Нина така и не се примири, задето „Бетси ми открадна Роб точно преди да се стодим“, както твърди тя.

— Баща ти ви е зарязал, когато си била съвсем малка. Как майка ти успяваше хем да те гледа, хем да работи?

— До тригодишната ми възраст баба беше жива. — В очите на Клеър се появиха сълзи, когато спомена баба си. — После се зареди серия от бавачки. Сменяха се непрекъснато. Ако някоя не спазеше уговорката, мама ме водеше в театъра и аз заспивах на празен стол или в празна гримьорна. Все някак се справяхме. После мама срещна Робърт Пауъл и естествено, всичко се промени.

— Доколкото разбирам, с майка ти сте били изключително близки. Някога ревнувала ли си, че Робърт Пауъл се появи така внезапно в живота ти и присвои времето и вниманието на майка ти?

— Исках да е щастлива. Той очевидно беше богат човек. След малките апартаменти, където бях живяла цял живот, тук ми се

струваше рай.

— *Струваше* ти се? — попита Алекс бързо.

— *Беше* рай — поправи се Клеър.

— Била е натоварена година за теб: преместване в нов район, първа година в гимназията, бракът на майка ти, настаняването в тази къща...

— Да, доста промени — съгласи се Клеър с бегла усмивка.

Същевременно си помисли: „Само да знаеш! Само да знаеш!“.

— Клеър, беше ли близка с Робърт Пауъл?

Клеър погледна Алекс право в очите.

— От самото начало.

Бях близка с него, помисли си тя, сещайки се как чакаше с ужас вратата на спалнята ѝ да се отвори.

Алекс Бъкли долавяше, че зад непринудените отговори на Клеър се таи гняв, който тя се старае да прикрие. Не всичко е текло по мед и масло в тази къща, реши той и промени посоката на въпросите.

— Клеър, да поговорим за галавечерта. Каква беше? Колко гости имаше? Разполагаме, естествено, с тази информация, но бих искал да го чуя от теб.

Алекс очакваше Клеър да започне отговора си с внимателно репетирани изречения.

— Беше вълшебна нощ. Спокойна и топла. На верандата имаше оркестър и дансинг. Навсякъде бяха разположили маси с храна. Близо до басейна една маса бе особено красиво подредена. В центъра ѝ стоеше голяма торта. На нея бяха изписани имената на нас, четирите, и имената на съответните ни колежи.

— Ти си ходила на лекции и си се връщала вечер от „Васар“, нали, Клеър?

Алекс долови нещо в очите на Клеър, което не успя да определи. Какво беше? Гняв? Разочарование? Или и двете? Най-неочаквано зададе следващия си въпрос:

— Клеър, беше ли разочарована, че не си на общежитие в колежа, както останалите си приятелки?

— „Васар“ е чудесен колеж. Дори да съм пропуснала част от колежанския живот, като не се настаних в общежитие, бях щастлива да съм у дома, защото с мама бяхме така близки. — В тона на Клеър прозвуча някаква насмешка, ала тя бързо го промени. — Всички

страшно много се забавлявахме на тържеството. После, както знаете, момичетата останаха да пренощуват тук. Гостите се разотидоха, а ние, по пижами и роби, отидохме и кабинета и пихме вино. Много вино. Ключкарствахме за събирането, както правят момичетата.

— Майка ти и господин Пауъл бяха ли в кабинета с вас?

— Роб ни пожела лека нощ веднага щом и последните гости си тръгнаха. Мама поседя няколко минути с нас и обяви: „Искам да се облека удобно като вас“. Качи се горе, а след време се върна по пижама и роба.

— Дълго ли остана?

За момент се появи истинска усмивка по устните и в очите на Клеър.

— Мама не беше пияница. Не си мислете подобно нещо. Но обичаше да изпие една-две чаши вино вечер. С нас изпи три, преди да се оттегли горе. Прегърна всяка поотделно и ни целуна. Затова откриха нейно ДНК по пижамите ни и по робите на следващото утро.

— Другите момичета обичаха майка ти, нали?

— Отнасяха се със страхопочитание.

Алекс знаеше какво спести Клеър: всяко от момичетата имаше причина да мрази Бетси Пауъл. Нина, защото майка ѝ не преставаше да я тормози, задето е запознала Робърт и Бетси. Реджина, защото баща ѝ е изгубил всичките си пари, инвестирайки в начинание на Робърт Пауъл. Алисън, защото не е получила чаканата стипендия, понеже Бетси Бонър я е насочила другаде. Робърт Пауъл бе направил щедро дарение на колежа на Алисън. Не забравили жеста там и угодили на Бетси да дадат стипендията на дъщерята на председателката на клуба, в който госпожа Пауъл желаела да членува.

— След като майка ти пожела лека нощ на всички ви, ти видя ли я отново?

— Интересувате се дали съм я видяла жива? — Без да изчака отговора му, Клеър продължи: — За последен път видях майка си жива, когато се обърна, усмихна се и ни прати въздушна целувка. Споменът ми е много ясен. Тя беше изключително красива жена. Винаги носеше добре съчетани по цвят нощници и роби. Онази вечер беше облякла бледосин сатенен комплект, украсен със светли дантели. Косите ѝ бяха разпуснати. Изглеждаше щастлива от успешно преминалото събиране. Следващия път, когато я видях, или Роб, или

Джейн бяха махнали възглавницата от лицето ѝ. Очите ѝ бяха отворени. Взираше се незрящо в пространството. Едната ѝ ръка още стискаше възглавницата. Знам, че ѝ се е спяло от изпитото вино, но винаги съм имала чувството, че се е съпротивлявала.

Алекс слушаше, докато Клеър говореше с глас, лишен от всякаква емоционалност. Бе преплела пръсти, а лицето ѝ беше побледо от обикновено.

— Как разбра, че се е случило нещо ужасно? — тихо попита Алекс.

— Чух писък от стаята на мама. По-късно разбрах, че го е надал Роб, който ѝ носел обичайната чаша сутрешно кафе. Явно всички ние, момичетата, сме спали дълбоко. Нищо чудно. Бяхме приказвали и пили до три сутринта. Всички се озовахме в спалнята почти едновременно. Джейн явно също бе чула вика на Робърт. Беше пристигнала първа в стаята на мама. Стоеше на колене, наведена над него, а той, сринал се на пода, се гърчеше от болка. Вероятно се е втурнал да махне възглавницата от лицето на мама и е разсипал врялото кафе върху ръцете си. Възглавницата беше отстрани, до главата на мама, и по кальфката имаше петна от кафе.

Алекс забеляза, че изражението на Клеър изведнъж стана ледено. Силно се различаваше от онова, което придоби при споменаването на баба си.

— Какво стана после, Клеър?

— Мисля, че Алисън взе телефона и набра 911. Извика нещо от рода на: „Трябва ни линейка и полиция! Бетси Бонър Пауъл е мъртва! Май е била убита!“.

— Какво правихте, докато ги чакахте?

— Според мен и линейката, и полицията пристигнаха след около три минути. Настана пълен хаос. Буквално ни изгониха от спалнята. Помня, че полицейският комисар ни отпрати по стаите ни, за да се преоблечем. Поиска да му предадем пижамите и нощниците, с които сме спали. По-късно разбрахме, че са ги изследвали за ДНК и потенциални улики.

— И тогава облякохте джинси и тениски, подобни на онези, с които се снимахте сутринта ли?

— Да. После ни съпроводиха долу, тук в кабинета, и ни казаха да изчакаме полицията да ни разпита. Не ни позволиха дори да отидем до

кухнята да си направим кафе.

— И още си бясна на това, така ли, Клеър?

— Да! — просъска тя. — Помислете: бяхме по на двайсет и една. Макар да се смятахме за пораснали, защото току-що бяхме завършили колеж, в действителност бяхме подплашени деца. Тогава, а и седмици след това ни подлагаха на разпити, пародия на справедливостта. Безброй пъти ни викаха в полицейския участък. По тази причина пресата ни лепна клеймото „заподозрени“.

— Кой мислиш, че е убил майка ти, Клеър?

— На тържеството дойдоха триста души. Някои дори не ги идентифицирахме по снимките и записите, направени през онази вечер. Хора влизаха в къщата, за да използват тоалетните. Джейн опъна въже пред стълбището за нагоре, но това не би било пречка, ако някой е искал да се качи. Мама си беше сложила изумрудите. Някой може да се е скрил в спалнята ѝ или в някой от дрешниците. Според мен този човек е изчакал тя да заспи дълбоко, а после е взел бижутата от нощното шкафче. Ако тя се е размърдала, той се е паникьосал и е понечил да ги върне. Едната облица беше намерена на пода. Според мен тя се е събудила. Който е бил в стаята, се е опитал да ѝ попречи да извика за помощ с каквото е имал под ръка.

— И този човек според теб е убиецът на майка ти?

— Да. Не забравяйте: бяхме оставили отключена вратата към верандата. И четирите бяхме пушачки, а пастрокът ми изрично забраняваше пушенето в къщата.

— Затова ли ти е толкова неприятно широкото медийно отразяване на смъртта на майка ти?

— Да, защото никой от нас — нито Роб, нито Джейн, нито Нина, Реджина или Алисън — има нещо общо с убийството ѝ. Както и аз, очевидно. — Тонът на Клеър се повиши: — Нямаме нищо общо!

— Благодаря, Клеър, че сподели с нас спомените си от онзи ужасен ден, когато си загубила майката, която толкова много си обичала.

Алекс се протегна през масата и подаде ръка на Клеър.

Дланта ѝ бе плувнала в пот.

49.

Във вторник сутринта стана както обикновено в шест и половина и прокара нежно устни по челото на Изабел, като внимаваше да не я събуди. Изпитваше отчаяна необходимост да я докосне. Често се бе будил през нощта и я бе прегръщал. Ала гузният спомен нахлуваше в ума му: „И Бетси винаги носеше сатенени нощници. — Следващата му мисъл бе: — Изабел, за малко да те загубя. Щях да изгубя щастливия живот, който водя с теб и децата ни от близо двайсет години“.

Този нов живот започна от деня на галавечерта, когато Изабел му съобщи за предстоящата поява на близнаците. Невероятната новина бе последвана от искането на Бетси да ѝ даде двайсет и пет милиона долара, за да не разгласява любовната им връзка. „Нямах нищо против да ѝ платя — помисли си Джордж, — но това щеше да е само началото на следващите ѝ заплахи да каже на Изабел.“

Такива мисли се въртяха в ума му, докато се къпеше и обличаше и после слезе в кухнята да си направи кафе. Отнесе чашата до колата, постави я в стойката и пое към офиса — международната централа на „Храни Къртис“ — на петнайсетина километра от Ню Рошел.

Обичаше този час и половина, който прекарваше сутрин сам в офиса. Тогава успяваше да се съсредоточи върху важните писма и електронната поща от районните си мениджъри по цял свят. Но днес това не му се удаваше. След като прегледа изключително благоприятните доклади за приходите, единствената му мисъл бе, че лесно ще намери начин да плати на Бетси и да прикрие трансакцията, без да събуди подозрения.

Но не можех да ѝ имам доверие — се въртеше неспирно в главата му.

Около девет офиса започна да се пълни. Той поздрави с обичайната любезност дългогодишната си секретарка Ейми Хюс и бързо ѝ изреди на кои имейли иска незабавни отговори. Съзнаваше обаче, че е прекалено разсеян, за да се съсредоточи достатъчно. В единайсет и половина звънна вкъщи.

— Някакви планове за обяд? — попита той Изабел, която вдигна телефона.

— Нямам — отвърна тя веднага. — Шарън ме покани на голф, но днес съм в мързеливо настроение. Излегнала съм се на верандата. Луис приготвя гаспачо и салата с пилешко. Съблазнява ли те?

— Много. Тръгвам веднага.

Когато мина край бюрото на Ейми, ѝ съобщи да не го чака следобед. Тя го изгледа изненадано.

— Нали умелият оратор, който винаги успява да омае публиката, не се притеснява за предстоящото интервю?

— Май да — опита се да се усмихне Джордж.

Краткият път изведнъж му се стори безкрайно дълъг.

Изпитваше такова нетърпение да види Изабел, че заряза колата пред къщата, бързо изкачи стъпалата, отвори входната врата със замах и почти изтича по дългия коридор към задната страна на къщата. Преди да отвори стъклената врата на верандата, се спря и погледна. Изабел седеше на шезлонг с книга в ръце. На миналия си рожден ден навърши шейсет години; чупливата ѝ коса вече бе посребряла — сега я носеше по-къса. Прическата чудесно подчертаваше класическите ѝ черти, резултат на поколения култивирани гени. Предците ѝ бяха пристигнали с „Мейфлауър“. Стройното ѝ тяло вече имаше загар. Босите ѝ крака бяха кръстосани в глезените.

В продължение на минута Джордж Къртис изучаваше красивата жена, негова съпруга от трийсет и пет години. Бяха се запознали на бал с танци, организиран от четвъртокурсниците на „Харвард“. Изабел беше дошла с приятелки от колежа „Уелзли“. „С влизането си в залата ме зашемети — спомни си Джордж. — Но когато за пръв път се срещнах с родителите ѝ, те не останаха очаровани. Биха предпочели семейството ми да е натрупало състояние на Уолстрийт, а не от продажбата на хотдог и хамбургери.

Какво ли щяха да кажат майка ѝ и баща ѝ, ако знаеха за любовната ми връзка със съпругата на най-добрия ми приятел? Щяха да посъветват Изабел да се отърве от мен.“

И ако Изабел беше узнала, макар и бременна с близнаците, щеше да ме зареже, помисли си той.

И сега би го направила, мина му през ума, докато плъзгаше вратата, за да излезе на верандата. Чула звука, Изабел вдигна глава и се

усмихна топло.

— Аз или менюто те вдъхнови да си дойдеш за обяд? — попита тя, след като се изправи и го целуна.

— Ти — отвърна Джордж разпалено.

Луис, готвачът им, изнесе на верандата поднос с два студени чая.

— Радвам се, че ще обядвате вкъщи, господин Къртис.

Луис работеше за тях от двайсет и две години. Преди това беше главен готвач в ресторант наблизо. Веднъж, докато те вечеряха там, той се приближи към масата им:

— Търсите нов готвач, както разбрах.

— Да. Сегашният се пенсионира — потвърди Джордж.

— Бих искал да се опитам да заема мястото му — продължи Луис. — Тук предлагаме предимно италианска храна, а аз съм завършил Кулинарния институт в Хайд Парк. Гарантирам, че мога да ви предложа богат избор на ястия.

„Не ни подведе — помисли си Джордж. — Дори приготвяше пресни пюрета за близнаците като малки, а по-късно им позволяваше да «помагат» в кухнята.“

Джордж седна на стол до Изабел. Луис постави едната чаша до него, но той го помоли:

— Луис, би ли сменил чая ми с „Блъди Мери“?

Веждите на Изабел се стрелнаха нагоре.

— Не е типично за теб, Джордж. Да не би да се притесняваш за интервюто с Алекс Бъкли?

Той изчака вратата към верандата да се затвори, преди да ѝ отговори:

— По-скоро ми е неловко, отколкото притеснено. Цялата идея за това предаване ми е странна. Имам чувството, че не цели да оневини хората, а да докаже, че някой от групата е виновен за смъртта на Бетси.

— Някой *като теб* ли, Джордж?

Джордж Къртис се вторачи в жена си и усети как кръвта му се смразява.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Дочух интересния ти разговор с Бетси на галавечерта. Бяхте се отдръпнали, но ви последвах. Стоях зад палмите, поставени за украса. Дори не допускаш колко високо говореше ти.

Джордж Къртис осъзна как кошмарът, от който се страхуваше, се сбъдва. Нима Изабел ще му каже, че сега, когато близнаците са пораснали, тя иска развод?

— Изабел, нямаш представа колко съжалявам. Моля те, моля те — прости ми.

— Вече съм го направила. За толкова глупава ли ме мислиш, та да не се досетя за връзката ти с онази никаквица? Когато чух разговора ви, реших, че няма да те загубя. Да, бяхме се отчуждили и донякъде бях виновна аз. Не бях склонна лесно да ти простя, но се радвам за решението си тогава. Ти се оказа чудесен съпруг и баща и аз много те обичам.

— През всичките тези години толкова се притеснявах и се чувствах така гузен — сподели Джордж с разтреперан глас.

— Знам — отвърна Изабел суховато. — Това беше моето наказание. О, ето го Луис и твоето „Блъди Мери“. Определено имаш нужда от него.

Боже, мислех си, че познавам жена си, помисли си Джордж Къртис. Пресегна се бързо и взе чашата, която Луис постави пред него.

— Луис, готови сме да обядваме — уведоми го Изабел и отпи от студения чай.

Луис тръгна към кухнята, а Изабел подхвана:

— Джордж, едва ли единствено аз съм чула как заплаши Бетси да я убиеш, ако ми съобщи за аферата ви. Както ти споменах: не си даваше сметка колко високо говореше. Когато се прибрахме и си легнахме, заспах в обятията ти. Събудих се в четири, а ти беше изчезнал. Мина час, преди да се прибереш. Предположих, че си гледал телевизия долу. Винаги го правиш, ако се събудиш и не можеш пак да заспиш. Когато чух, че Бетси е била удушена, се молах на Господ, ако ти си убиецът, да не си оставил следи, които ще те изобличат. Ако по време на заснемането на предаването сега се появи нещо, ще се кълна, че не си напускал леглото през онази нощ.

— Изабел, нали не вярваш...

— Джордж, живеем само на няколко преки от тях. До тяхната къща се стига пеша за пет минути. Наясно си с разпределението. Откровено казано, не ми пука дали си я убил. Знам, че си можел да си го позволиш, но не виждам причина да платиш двайсет и пет милиона долара на онази уличница.

Докато Джордж придърпваше стола ѝ, за да седне тя на масата, Изабел продължи:

— Толкова те обичам, Джордж. А и близнаците те обожават. Не казвай нищо, което ще развали това положение. Ето го и Луис със салатата. Обзалагам се, че си гладен. Нали?

50.

— Добре, момчета и момичета, бяхте чудесни. Починете си. Алисън Шефър е следващата. Започваме след половин час — припомни Лори на екипа.

Джери, Грейс и останалите знаеха, че това е начинът на Лори да им каже: „Изчезвайте“. Явно искаше да разговаря с Алекс Бъкли насаме. Излязоха от кабинета и затвориха вратата след себе си.

— Да донеса ли кафе за двамата? — предложи Алекс. — Обичаш го без мляко и захар, нали?

— Звучи чудесно — прие Лори.

— Ей сега ще дойда — увери я той и се изправи на дългите си крака.

Върна се след пет минути с две чаши кафе и завари Лори усилено да си води бележки на доскоро заемания от Клеър стол.

— Много благодаря. Всички ли са отвън? Клеър разказва ли им за интервюто с теб?

— Не знам къде е Клеър, но с останалите става нещо странно — отвърна Алекс Бъкли. — Реджина е по-бяла от платно. Нина и майка ѝ се карат на верандата. Нищо изненадващо. Алисън и Род се разхождат около басейна. По начина, по който я е прегърнал през раменете, тя ми се струва ужасно разстроена. Държи кърпичка и постоянно си бърше очите.

— Каква ли е причината за всичко това?! — възкликна смаяна Лори.

— Когато с теб ги оставихме, Клеър почти веднага ни последва. — Алекс свъси вежди. — Другите три чакаха Джош да им донесе още кафе. Повярвай, Лори, станало е нещо, което ги е разстроило. Ще се постарая да изкопча какво е, докато интервюирам Алисън. — Тонът му стана делови. — Знам, че искаш да говориш с мен за интервюто на Клеър.

— Да. Защо я разпитва толкова подробно за отношенията ѝ с Робърт Пауъл?

— Помисли, Лори. Тя и майка ѝ са били изключително близки през първите тринайсет години от живота на Клеър. После се появява Робърт Пауъл. Колкото и да ѝ е било приятно да се премести в къщата, от всичко прочетено знам, че Бетси и Пауъл са били неразделни. А и защо Клеър не е била в общежитие на колежа като приятелките си? Вероятно е оставала доста вечери сама вкъщи. Съпрузите са излизали на светски събития почти постоянно. Защо Клеър не е предпочела общежитието на „Васар“? Не чу ли и не видя ли промяната у нея, когато говореше за Пауъл? Има нещо скрито, уверявам те.

Лори се вторачи в него, но след малко кимна.

Алекс се усмихна.

— Значи и ти си го доловила. Бях сигурен, че няма да ти убегне. Когато се подготвям за съдебно дело, изисквам от сътрудниците си да издирят всичко не само за моите подзащитни, но и за свидетелите, независимо дали дават показания в полза на клиента ми, или не. Едно от първите неща, на които се научих, бе да ровя под повърхността. Ако ме питаш, Клеър не е била толкова съсипана от смъртта на майка си, колкото твърди.

— Отначало приписах реакцията ѝ на шок — призна Лори. — После и аз долових същото. Говореше предимно какъв гняв е изпитала към полицаите заради отношението им към нея и другите момичета. Нито думичка, че ѝ е било тъжно за майка ѝ. — Лори смени темата. — Преди да влезе Алисън, нека ти кажа първото си впечатление от нея. — Алекс отпи от кафето, а Лори продължи: — Род Кимбъл и Алисън Шефър се венчали четири месеца след галавечерта, но тя не го поканила за свой кавалер на тържеството. Дали е прибързала с брака заради безмилостните разпити след смъртта на Бетси? Така и не получила желаната стипендия. Дали я на момиче с по-нисък успех от нейния, но пък била дъщеря на приятелка на Бетси. Може тлъстата сума, дарена от Пауъл, да е повлияла върху решението за кого да бъде стипендията. Да, определено е имало натиск върху декана на кого да я предостави.

— Явно и ти добре си проучила нещата — отбеляза Алекс.

— Да. И се питам дали фактът, че Род току-що бил подписал изгоден договор с „Джайънтс“, има общо с внезапната женитба на Алисън. В такъв случай след злополуката тя е била вързана за него, нали? Той винаги е имал слабост към нея. Още от времето, когато са

били в детската градина. След женитбата им него го е чакала бляскава футболна кариера. Дори да са я привличали съпътстващата слава и пари, трябва да ѝ е повлияло и друго. Последните двайсет години го доказват.

— А как ти звучи версията да е била толкова разстроена за стипендията, че да е убила Бетси и да е признали всичко на Род? — подхвърли Алекс.

На вратата на кабинета се почука и операторът надзърна.

— Лори, готова ли си вече?

Лори и Алекс се спогледаха. Алекс отговори:

— Определено. Покани Алисън Шефър да влезе.

51.

По-късно същата сутрин Лио Фарли се взираше в тавана, докато неговият лекар и дългогодишен приятел проверяваше сърдечния му ритъм.

— Нищо ми няма — настояваше Лио с леден тон.

— Така смяташ ти — възрази доктор Джеймс Морис спокойно. — Независимо дали ти харесва или не, ще стоиш тук, докато не те изпиша. И преди отново да попиташ „Защо?“, за сетен път ще ти обясня. И снощи имаше учестено сърцебиене. Ако не искаш да получиш инфаркт, ще кротуваш.

— Добре, добре — тросна се Лио. — Но, Джим, не искам Лори да разбере, че съм тук, а подозирам, че вече се е досетила. Никога не ми се обажда на път за работа, а днес ми звънна. Настояваше да разбере къде съм бил снощи. Не желая да се притеснява, докато снима предаването.

— Да й звънна, за да я успокоя? — попита доктор Морис.

— Познавам Лори. Ако й се обадиш, ще се притесни още повече.

— Обикновено кога говориш с нея?

— Когато се прибере вкъщи от студиото. Снощи ми се размина, но тази вечер очаква да се видим и поне да хапна хамбургер с нея. Представа нямам как да се измъкна — въздъхна Лио Фарли.

Тонът му беше сериозен, но вече не и сърдит.

— Лио, слушай: снощи получи сърцебиене. Ако не се повтори днес, ще те изпиша утре. И не забравяй: умея да успокоявам близките на пациентите си за състоянието им. Остави ме да поговоря с Лори и ако нямаш ново сърцебиене, обещавам да те пусна утре сутринта. Според мен е най-добре да постъпим така. Помисли си. Освен това може да се отбие да те види довечера. Тими не й ли звъни между седем и осем?

— Да. Уговорили са се да й звъни в осем без петнайсет, за да е сигурна, че е свободна да говори.

— Тогава защо да не намине довечера? Така и двамата ще говорите с него. От теб разбрах, че му позволяват по едно телефонно обаждане на ден.

Лицето на Лио Фарли се проясни.

— Както обикновено, Джим, хрумването ти е добро.

Доктор Морис знаеше колко много се безпокои Лио Фарли за безопасността на дъщеря си и на внука си. Няма да престане, докато Синеокия не се озове зад решетките, прецени той.

Докосна Лио по рамото, но успя да си прехапе езика преди да изрече трите най-безсмислени думи в английския език: „Не се притеснявай“.

52.

След като Джош им връчи записите, Алисън първа отиде в будоара, извади касетофона от чекмеджето, пхна касетката и я прослуша. С ужас чу разговора си с Род как в съня си е влязла в спалнята на Бетси. Почти изпаднала в истерия, тя грабна записа и изхвъркна навън. Род я видя през прозореца и се забърза според силите си да отиде при нея.

Сега, с патериците до себе си, седеше на пейка до басейна, обгърнал раменете ѝ с ръка. Бяха с гръб към снимачния екип. Тя бе спряла да плаче, но устните ѝ още потрепераха.

— Нима не разбираш, Род? — тюхкаше се Алисън. — Сега разбирам причината Роб да възложи на Джош да ни посрещне всички с луксозното бентли на летището през интервали от два часа. Изключение е само Клеър. Тя е пристигнала предишната вечер. Пауъл е направил това поради една-единствена причина: в бентлито се подслушва. Род, не помниш ли, че говорихме за ходенето ми насън и че в това състояние съм влязла в стаята на Бетси?

— Шшшт... — предупреди я Род и се огледа.

Наблизо нямаше никого. Боже, тук ставам параноик, помисли си той.

Прегърна Алисън по-силно.

— Али, ако стане дума, спомени колко си била разочарована от разпределението на стипендията, но че всъщност това е било без значение. Тайно си ме харесвала още от детската градина.

Млъкна за миг и си помисли, че отговаря на истината поне за него.

— Ти поиска да се ожениш за мен, макар да смяташе, че съм бясна на Бетси Пауъл — отбеляза Алисън безизразно. — През всичките тези години си допускат вероятността аз да съм я убила. Не го отричай.

— Знам колко я мразеше, но да си я убила — никога не съм го вярвал.

— Мразех я. Опитах да го преодоляя, но така и не успях. Още я мразя. Толкова е нечестно... — възропта Алисън разпалено. — Пауъл дари куп пари на „Уейвърли“, защото Бетси отчаяно искаше да стане член на снобския клуб. Да връчат стипендията на дъщерята на приятелката на Бетси не е ли основателна причина да убия „благодетелката“? Споменах ли, че „благодетелстваната“ се отказа през втората година?

— Казвала си го неведнъж — измърмори Род.

— Род, когато загубиш всичко, към което си се стремил, за което си се молил и за което си мечтал... Бях станала от мястото си, когато деканът обяви нейното име. Нямах представа какво ми беше! — Погледна го и забеляза изписаната болка по красивото му лице и патериците до него. — Боже, Род, колко е глупаво да ти го казвам.

— Всичко е наред, Али.

Не е, помисли си тя, въобще не е наред.

— Алисън, готови са за теб — подвикна приближаващият се към тях асистент на Лори — Джери.

— Род, страх ме е, че ще рухна — прошепна тя отчаяно.

Събра сили да се надигне, наведе се и го целуна по челото.

— Не, няма — окуражи я Род.

Вдигна поглед към жената, която толкова много обичаше. Кафявите ѝ очи, открояващи се на слабото ѝ лице, блестяха. От пролетите сълзи клепачите ѝ бяха леко подпухнали, но гримьорката щеше да го прикрие.

Загледа се как Алисън се отправя към къщата. През тези двайсет години не я бе виждал толкова развълнувана; даваше си сметка защо: пред себе си съзираше втори шанс да се отдаде на мечтаната кариера, кариерата, която откраднаха под носа ѝ.

Случайна мисъл пробяга през ума му. Али си беше пуснала косата по-дълга и сега тя стигаше до раменете ѝ. Харесваше му така. Онзи ден обаче подметна, че ще я скъси. Той съжали, но си замълча. Толкова много неща не ѝ беше казвал през последните двайсет години...

Ако предаването се осъществи и тя получи парите, терзаеше се Род, това ще ѝ осигури ли билет за свободата... И ще се отърве ли от него?

53.

Втора прослуша касетката си Нина. Върна се на масата с почти победоносно изражение.

— Това е повече за теб, отколкото за мен — заяви тя на майка си. — Защо не отидеш в будоара и не прослушаш записа? Тогава ще спреш да хлипаш пред Роб Пауъл, че Бетси е била най-близката ти и скъпа приятелка.

— За какво говориш?! — сопна се Мюриъл, отмести стола си и стана.

— Касетофонът е в средното чекмедже на шкафа — продължи Нина невъзмутимо. — Лесно ще го намериш.

Самодоволното изражение на Мюриъл постепенно отстъпи място на неувереност и притеснение. Без дума повече към дъщеря си тя бързо пое по коридора. След няколко минути затръшването на будоарната врата подсказа, че се връща.

Влезе с гневно лице. Обърна се към Нина и изкомандва:

— Ела отвън!

— Е? Какво искаш? — подхвана Нина, щом вратата на верандата се затвори зад тях.

— Какво искам?! — просъска Мюриъл. — Какво искам?! Ти луда ли си?! Прослуша ли касетката? Записът ме изкарва чудовище, а Робърт ме покани на вечеря днес. Всичко течеше така добре, както...

— ... преди да разваля нещата, като запознах Роб Пауъл с Бетси в момента, когато ти почти беше сгодена за него — довърши вместо нея Нина.

— Дали Роб е чул записите? — попита Мюриъл със сурово и пресметливо изражение.

— Нямам представа. Според мен — да, но само гадая. Възможно е шофьорът да ни шантажира по своя инициатива, без знанието на Роб.

— Тогава му дай петдесетте хиляди!

Нина погледна майка си смаяно.

— Шегуваш ли се?! Роб Пауъл те прави на пълна глупачка, проявявайки внезапен интерес към теб. Ако те желаете, защо не те потърси преди двайсет години, когато Бетси умря?

— Плати на шофьора — настоя Мюриъл. — Иначе ще кажа и на Роб, и на полицията, че си признала пред мен за убийството на Бетси. Направила си го, за да ми предоставиш още един шанс с него, защото си се надявала да проявя подобаваща се щедрост към теб, след като стана госпожа Робърт Никълъс Пауъл.

— Наистина ли ще го направиш?! — попита Нина потресена.

— Защо не? Не е ли истина? И не забравяй за предложената от Роб награда от един милион долара за информация, която би довела до арестуването и осъждането на убиеца на Бетси. Винаги мога да се възползвам от нея като утешителна награда, ако — както твърдиш ти — интересът му към мен наистина не е искрен. Той обяви възнаграждението преди двайсет години и така и не го оттегли.

54.

След като видя как Алисън хукна навън, а Мюриъл извика Нина да я последва на верандата, Реджина реши да прослуша своя запис.

На път към будоара я обзе предчувствие, че вероятно Джош разполага с предсмъртното писмо. Видя касетофона върху шкафа. Постави касетката, а после — обзета от ужас — натисна копчето. Записът на разговора ѝ със сина ѝ Зак прозвуча кристалночист, макар той да ѝ звънеше от Англия.

По-лошо не може да бъде, помисли си Реджина. Какво ще стане сега, ако не призная, че съм скрила предсмъртната бележка от татко? Джош може да я представи във всеки момент. Тогава ще ме арестуват заради лъжливи показания по време на дългите разпити. Джош разполага и с писмото, и със записа като улики.

Осъзна необходимостта да му плати исканата сума. Върна се при масата и побутна настрана чашата с кафе — и без това вече беше студено.

С обичайното си кисело изражение Джейн се появи с кана прясно кафе и нова чаша.

Междувременно обичайният кошмар споходи Реджина: кара колело по алеята към красивата им къща с незаменим изглед към Лонг Айланд, където живее от петнайсет години; натиска ръчката и отваря вратата на гаража; вижда как баща ѝ се полюшва от нахлулия от залива бриз; брадичката му е отпусната, очите — изцъклени, езикът — провиснал; към сакото му е прикрепена бележка; едната ръка стиска въжето над главата му. Нима в последния момент е променил решението си да умре?

Реджина помнеше как се вдърви, после се пресегна, взе бележката от полюшващото се от допира тяло, прочете я и шокирана я натика в джоба си.

В нея баща ѝ пишеше, че е имал любовна връзка с Бетси и горчиво съжалява за това.

Бетси му била доверила, че едно начинание на Роб е на път да се превърне в златна мина, и го посъветвала да вложи всичките си пари в него. Още тогава, макар и петнайсетгодишна, Реджина бе убедена, че Бетси го е направила под диктата на Пауъл.

„Нямаше начин да допусна майка ми да види писмото — помисли си Реджина сега. — Щеше да разбие сърцето ѝ, а то и без това понесе тежък удар от смъртта на татко. Пък и мама *презираше* Бетси Пауъл, знаеше колко е фалшива.

Сега *някой* държи писмото. Най-вероятно е Джош — нали цял ден се навърта и се преструва, че помага на Джейн. Какво да направя — питаше се тя. — Какво?“

В този момент Джош влезе с поднос в ръце, за да раздигне масата. Огледа се, за да е сигурен, че са сами.

— Кога ще поговорим, Реджина? — попита той. — Трябваше да последваш съвета на сина си и да изгориш предсмъртното писмо на баща си. Премислих нещата. Никой няма по-силен мотив от теб да убие Бетси Пауъл. Не си ли съгласна? В такъв случай двеста и петдесетте хиляди, които ще получиш от господин Роб, не ми се виждат кой знае каква висока цена, за да платиш за сигурността си, че никой няма да види писмото или да чуе записа.

Тя не му отговори. По лицето ѝ се четеше ужас и самоупрек; очите ѝ гледаха през Джош и виждаха спретнато облеченото тяло на баща ѝ, увиснало на въжето.

55.

След интервюто с Алекс Бъкли Клеър хукна напълно инстинктивно по стълбата към старата си спалня.

Беше наясно, че не мина добре. Репетира какво ще отговори за случилото се след галавечерта — откакто приятелките седнаха в кабинета до нахълтването в стаята на майка ѝ рано на следващото утро.

Лесно ѝ се удаде да пресъздаде онази ужасна картина: Роб се превиваше на пода от болки, кафето е разсипано по ръцете му, появяват се мехури от изгорено... Джейн пищи: „Бетси, Бетси!“ и държи възглавницата, задушила майка ѝ до смърт. Косата, така лъскава, когато майка ѝ им пожела лека нощ, е безжизнена, тенът на лицето ѝ е пепеляв.

„А аз бях доволна — спомни си Клеър, — изплашена, но доволна.

Мислех единствено за своята свобода; вече нищо не ме спираше да напусна тази къща.

Направих го още в деня на погребението. Преместих се при Реджина и майка ѝ в малкия им апартамент. Спях на дивана във всекидневната.

Навсякъде имаше снимки на бащата на Реджина. Майка ѝ бе мила и грижовна към мен, макар да бяха загубили всичко, защото той бе инвестирал в начинание на Робърт Пауъл.“

Клеър си спомни как чу Бетси и Робърт да се шегуват, че Грик — бащата на Реджина — е голям наивник. *Не забравяй, Бетси: не ми е приятно да го правиш, но е необходимо. Въпросът е или те, или ние.*

А майка ѝ отговори: „По-добре той да се разори, а не ние“, и се засмя.

„Колко нощи лежах на онзи диван и си мислех, че ако не бяха майка ми и пастрокрът ми, той щеше да е още жив и всички да живеят в красивата къща в залива.

Ами Алисън? Толкова се труди, за да получи стипендията, а я загуби само защото майка ми държеше на всяка цена да влезе в някакъв си клуб!“

Клеър разтърси глава. Стоеше до прозореца с изглед към огромния заден двор. Дори с микробусите, паркирани отстрани, и Алисън и Род на пейката до басейна, гледката бе неподвижна като на пощенска картичка.

Именно тогава зърна някакво движение. Вратата на павилиона към басейна се отвори и набитият мъж, който се навърташе из градината напоследък, излезе.

Неговото присъствие наруши неподвижността на гледката и Клеър неволно потрепери. В следващия миг чу вратата на спалнята ѝ да се отваря.

Робърт Пауъл стоеше на прага усмихнат.

— Нещо да направя за теб, Клеър? — попита той.

56.

Главен комисар Ед Пен не спа добре в нощта срещу вторник. Чувството на тревога, вдъхнато му от Лио Фарли, превърна и редките дремки в неспокойни и тревожни състояния. А и такива странни образи се мяркаха в подсъзнанието му... *Някой се намира в опасност. Не знае кой. Влиза в голяма празна къща с пистолет в ръка и я претърсва. Чува стъпки, но не може да определи откъде идват...*

След този сън Ед Пен се събуди в четири сутринта и повече не заспа.

Разбираше опасенията на Лио относно потенциалната опасност отново да събереш онези шестима души след двацет години. Пен не се съмняваше, че някой от тях — Пауъл, икономката му, дъщерята на Бетси или една от трите ѝ приятелки — е убил госпожа Пауъл.

Да, вратата към верандата е била отключена. И какво от това?

Възможно е непознат да се е смесил с тълпата. Но може и да не е.

Когато ги видя сутринта, у никое от четирите момичета — включително и у дъщерята — не долови и намек за истинска тъга от кончината на Бетси Пауъл.

Икономката пък само умоляваше да ѝ разрешат да отиде в болницата да види „господин Роб“. Но бързо си даде сметка какво впечатление оставя и млъкна като риба, спомни си Пен.

А Пауъл? Малцина биха си причинили изгаряне трета степен по ръцете. Дори разливането на кафето да му е трябвало като прикритие, какви са били подбудите му?

Възможно е все пак да е икономката, съвсем възможно. Интересно беше, че и четирите момичета казаха едно и също: тя е викала „Бетси, Бетси!“ и е държала възглавницата в ръце.

Да, инстинктивно всеки би махнал възглавницата от лицето на Бетси Пауъл, но писъците на Джейн „Бетси, Бетси!“ навеждаха и на други мисли. Ед Пен научи, че когато Бетси станала госпожа Робърт

Никълъс Пауъл и наела приятелката си Джейн за икономка, настояла да я нарича „госпожа Пауъл“.

Възможно ли е Джейн да е трупала огорчение през деветте години, през които от приятелка е била понижена в прислужница?

Ами градинарят? Нямахме криминално досие. Каква е логиката едно глупаво име да предизвика подозрения. Коя майка със здрав разум ще кръсти детето си Бруно, когато презимето му е Хофа, а случаят с отвличането на детето на семейство Линдберг все още се описваше по първите страници?

Е, все пак е по-добро от някои от имената, които хората дават на децата си в наши дни, отсъди Ед.

Нямахме смисъл да лежи повече. Най-добре полицейският комисар на участъка в Сейлъм Ридж да се захване за работа. Ед реши да намине към имението Пауъл по обяд, за да завари всички, докато обядват.

Надигна се. От другия край на леглото съпругата му се обади:

— Ед, хайде реши най-после: или заспивай, или ставай. Като се мяташ така, ме влудяваш.

— Извинявай, Лиз — промърмори той.

Ставайки, Ед Пен си даде сметка, че се разкъсва между две желания. Едното — някой да направи грешка и да се разкрие, че е убил Бетси Пауъл. Другото — не по-малко силно — утре, когато снимките приключат, както е по план, всички да се разотидат.

Неразгаданото престъпление беше трън в очите на Ед Пен от двайсет години. В момента имението Пауъл приличаше на минно поле. Всеки миг може да избухне, помисли си той.

След като посети дома на Пауъл, в ранния следобед се върна в участъка. Впечатлението му не се бе променило.

57.

Лори реши отново да говори с баща си. Предишната вечер ѝ се стори озадачаващо уморен, а обикновено руменото му лице беше доста бледо.

На път за работа му звънна и той побърза да ѝ каже, че се кани да влиза в банята и е добре.

Не е добре, помисли си тя.

Стана и отиде до стола зад камерата.

— Ще звънна за секунда на баща си, преди да дойде Алисън — предупреди тя Алекс.

— Добре — кимна той дружелюбно.

Набра номера, но никой не ѝ отговори и усети растящо напрежение.

— Не се обажда — промърмори тя.

— Остави му съобщение — предложи Алекс.

— Не разбираш. Баща ми ще ми вдигне дори в момента да целува ръката на папата.

— Какво, мислиш, е станало?

— Може да е чул нещо за Синеокия и да не иска да ми каже. — Гласът на Лори потрепери. — Или отново е получил сърцебиене.

Алекс Бъкли изгледа със съчувствие младата жена, която изведнъж загуби напълно професионалния си авторитетен вид. До този момент той се изненадваше как съумява да се владее и да ръководи реализация на предаване за неразрешено убийство, при положение че обстоятелствата около смъртта на съпруга ѝ са неразкрити, а над нея и сина ѝ е надвиснала заплаха. Сега обаче разбра до каква степен е зависима от баща си.

Беше преглеждал докладите за убийството на Грег Моран. В съзнанието му се мерна снимката на трийсет и една годишната вдовица: облегната на ръката на баща си, излиза от църквата и върви след катафалката.

Знаеше за решението на баща ѝ да се пенсионира, за да се посвети на опазването на внука си.

Ако сега нещо се случи с Лио Фарли, чувството на Лори, че е защитена от Синеокия, щеше да се стопи.

— Лори, кой е лекарят на баща ти?

— Джеймс Морис, кардиолог. Приятели са от четиресет години.

— Тогава му звъни и попитай дали баща ти е ходил при него.

— Много добра идея.

На вратата се почука. Алекс скочи. Грейс надзърна и въпросът ѝ — „Готови ли сте за нас?“ — застина на устните ѝ. Видя разтревоженото лице на Лори, притиснала телефона до ухото си.

— Дай ѝ минутка — прошепна Алекс и затвори вратата.

58.

— Прав си. Лори ужасно се разстрои, когато ѝ казах, че си в болницата — сподели доктор Морис с Лио Фарли. — Успях някак да я успокоя. Ще дойде да те види, щом приключи снимките. Не забравяй предложението ми заедно да говорите с Тими довечера.

— Поне няма да се налага да мисля каква лъжа да ѝ сервирам — въздъхна Лио Фарли. — Каза ли ѝ, че утре ще ме пуснеш?

— Споменах ѝ, че ако не получиш отново учестяване на пулса, ще те изпиша на сутринта. И не пропуснах да отбележа, че през четиресетгодишната си практика не съм имал по-вироглав пациент от теб. Тя въобще не се усъмни, Лио.

Фарли се засмя развеселен.

— Сигурно — увери той приятеля си. — Но съм вироглав, защото ми е неприятно всичките тези монитори и системи да ме държат прикован към леглото.

Доктор Джеймс Морис се постара в тона му да не се прокраднат съчувствени нотки:

— Да се надяваме, че няма отново да получиш сърцебиене, Лио. Ако лежиш спокойно и тихо и кротко погледаш малко телевизия, утре сутринта ще си на път за вкъщи.

Бруно слушаше разговора със злорадство. Да подслушва телефона на Лио се оказа бляскава идея. Фарли позвъни на ръководителя на лагера и му съобщи, че е в болница. Сега Бруно вече знаеше, че Лори и баща ѝ ще говорят с Тими по телефона тази вечер.

Ако двамата се свържат с Тими към осем часа, ще са спокойни и ще очакват да го чуят отново чак на другия ден вечерта, пресметна Бруно.

„Ще си сложа полицейска униформа и ще отида в лагера — реши той. — Ще кажа на дежурния там, че състоянието на дядото на хлапето чувствително се е влошило. Свържат ли се с «Маунт Синай», оттам ще

потвърдят за такъв пациент, без да дават информация за състоянието му.“

Планът ще успее. Бруно бе толкова сигурен, че започна да се подготвя за малкия си гост. В тоалетното помещение на павилиона постла одеяла и сложи възглавница; щеше да е опасно да настани Тими в спалнята. Ще го завърже и леко ще запуши устата му. Съобрази необходимостта да се придържа към обичайната рутина — микробусът на „Идеални терени“ щеше да го прибере вечерта, а на следващото утро да ще го върне в имението. Ще донесе за Тими овесени ядки и портокалов сок. Винаги си носеше обяд в книжна кесия, затова нямаше да събуди никакви подозрения.

Снимачният екип бе оставил навсякъде график на снимките. На следващия ден предстоеше Пауъл да даде интервю, а после щяха да снимат всички заедно на масата за закуска, както ги заснеха и в началото.

„Именно тогава аз и Тими ще се появим — кроеше плановете той. — Ще го държа за ръка, а към главата му ще е насочена пушка. Ще извикам на Лори да излезе и ще я заплаша, че в противен случай ще го застрелям. Всяка добра майка ще хукне да спасява момченцето си.“

Изсмия се гърлено и отвори вратата на павилиона, абсолвентката и недъгавият ѝ мъж седяха на пейката до басейна.

Бруно започна старателно да оглежда растителността около павилиона за някакви несъвършенства.

„Утре ще са оплискани с кръв — помисли си той със задоволство. — Майката и синът ще умрат едновременно, пък ако ще, и да не ми се размине.“

59.

— Оказах се права — прошепна Лори, след като затвори телефона. — Според доктор Морис татко е под наблюдение в момента, за да се уверят, че е добре. Дали да му вярвам?

— Лори, какво точно каза лекарят? — попита Алекс.

— Снощи татко е имал учестено сърцебиене. Знам от какво го е получил. Страхува се за мен заради това предаване. Той смята един от тези шестима за убиец, който, поставен под напрежение, може да загуби самоконтрол.

Звучи логично, помисли си Алекс, но на глас каза:

— Лори, хайде довечера след работа да те заведа направо в болницата. Не чакай служебната кола. Джери и Грейс ще се погрижат за останалото тук. — И импулсивно добави: — Ще те изчакам, докато си при него, а после ще хапнем, ако нямаш други планове.

— Тази вечер възнамерявах да отидем за хамбургери с татко. Като първокласно бивше ченге ще настоява да научи всички подробности как е минал денят тук.

— Тогава му дай пълен отчет, а после заедно ще хапнем хамбургери — настоя Алекс.

Лори се колебаеше. При така стеклите се обстоятелства не си представяше как ще отиде сама в ресторант. Присъствието на Алекс Бъкли ѝ действаше успокояващо. А и ще обсъдим проведените интервюта, докато сме заедно, прецени тя.

— Добре, приемам. — Усмихна се леко, а после подвикна: — Джери, кажи на Алисън Шефър да дойде.

Тонът ѝ отново бе станал делови и авторитетен.

60.

Силно угрижена, Реджина търсеше Джош Дамяно. Завари го да чисти с прахосмукачка огромната всекидневна. Спомни си как Бетси обичаше да го нарича „салон“. *Преди да се омъжи за Робърт Пауъл, единственият салон, който е посещавала, бе фризьорският.* Така говореше мама по адрес на Бетси, спомни си Реджина.

Джош вдигна поглед, видя я и спря прахосмукачката.

— Очаквах да ме потърсиш, Реджина — обяви той с весела усмивка.

Реджина бе включила айфона и записваше всяка дума.

— Виждам, че се занимаваш с различни неща, Джош: шофираш, прислужваш, шантажираш... Талантите ти очевидно са безбройни.

Усмивката изчезна от лицето на Джош.

— Внимавай, Реджина — предупреди я той суховато. — Помагам из къщата само защото господин Пауъл отмени идването на приходящата прислуга до четвъртък, когато всички ще си заминете.

— Не ти се нрави да слугуваш, а, Джош? — продължи Реджина. — А да изнудваш? Повече ли ти харесва?

Джош Дамяно не трепна.

— По-скоро виждам в това начин да те защитя от обвинение в убийството на Бетси Пауъл. Предсмъртното писмо на баща ти е достатъчно силен мотив да я убиеш. И не забравяй: многократно лъга полицията, че не си намирала никаква бележка от него.

— Така е, нали? — съгласи се Реджина. — От друга страна, направих огромна услуга на Робърт Пауъл, като не го казах. Това хрумвало ли ти е? От бележката е видно, че е насърчил съпругата си да подхване любовна връзка с баща ми, за да му съобщи уж „вътрешна“ информация за неговото начинание. В резултат баща ми загуби цялото си състояние и така косвено оправда семейство Пауъл.

— И какво от това? — озадачи се Дамяно.

— Излъгах сина си в разговора, който си записал в колата. Имам още едно копие от бележката на баща ми. Правя ти предложение:

върни ми оригинала и ще сме квит. В противен случай още днес ще занеса моето копие и твоя запис на полицейски комисар Пен и ти ще се озовеш зад решетките. Най-вероятно си записал разговорите и на останалите. Обзалагам се, че и те биха предоставили записите на властите.

— Шегуваш се.

— Нищо подобно. Бях на петнайсет, когато намерих бележката. Самоубийството на баща ми сложи началото на бавното западане на мама. Щеше да си отиде по-бързо, ако подозираше, че е имал връзка с Бетси.

Джош Дамяно се насили да се усмихне.

— Още една причина с радост да приемеш поканата да спиш в къщата след галавечерта и да си отмъстиш на Бетси.

— Само дето Бетси Пауъл не заслужаваше да жертвам остатък от живота си заради нея, като попадна в затвора. Имам клаустрофобия. Дано ти да нямаш.

Без да дочака отговор, тя напусна салона. В коридора обаче се разтрепери неудържимо.

Дали щеше да даде резултат? Това бе единствената ѝ надежда. Отиде в спалнята, където щеше да прекара нощта, заключи вратата и провери телефона си.

Батерията беше паднала.

61.

Алисън влезе в кабинета видимо овладяна, но вътрешно се побъркваше от притеснение.

Била съм в стаята на Бетси през онази нощ, бе единствената мисъл в главата ѝ.

Опитваше се да си припомни успокоителните напътствия на Род, но се сещаше само как му каза, че няма представа какво е да желаеш нещо от все сърце и изведнъж да го загубиш.

Той ли не би могъл да си го представи, упрекна се тя.

Спомни си зашеметяващите заглавия, когато подписа договор с „Джайънтс“. Всички му предричаха бляскаво бъдеще.

През цялото време, докато тя учеше, той тренираше усилено.

От детската градина Род винаги стоеше до нея.

„Но аз мечтаех да се омъжа за учен, мислеше си тя. Щяхме да сме новите господин и госпожа Кюри.

Каква арогантност от моя страна. И Род я приемаше. Предложи ми брак, а аз се съгласих, защото обеща да ме прати да уча медицина.

По-късно, когато съвсем се влоши, успях да стана поне фармацевт, но нямаше как да го напусна. Дълбоко в себе си винаги съм страдала, че съм длъжна да остана с него.

Дори сега си мисля, че ако бях дошла тук сама, нямаше да говоря с никого в колата; нямаше да съществува никакъв запис.“

— Влизай, Алисън — покани я Лори Моран.

Алекс Бъкли се изправи.

Боже, колко е висок, помисли си Алисън, сядайки на стола срещу него. Чувстваше тялото си крайно напрегнато, дори се опасяваше да не би част от нея да се отчупи, ако предприеме рязко движение.

— Алисън, много ти благодаря за участието в предаването — започна Алекс. — Минаха двацет години от абсолвентската галавечер и смъртта на Бетси Пауъл. Защо се съгласи да участваш?

Въпросът прозвуча дружелюбно. Род я бе предупредил да не си сваля гарда. Алисън внимателно подбра думите си.

— Знаете ли, или по-точно представяте ли си, какво е да те подозират в продължение на двайсет години, че си убил някого?

— Нито знам, нито съм в състояние да си го представя. Като защитник на обвиняеми по криминални дела съм виждал хора с надвиснала над главата им брадва, докато съдът не ги обяви за невинни.

— Докато съдът не ги обяви за невинни — повтори Алисън и той долови горчивината в тона ѝ. — Не разбирате ли? Това е проблемът. Никой никога официално не ни е обвинявал и затова се отнасят към всяка от нас, все едно *всички* сме виновни.

— Продължаваш ли да се чувстваш по този начин?

— Как иначе? През последната година се появиха две големи статии във връзка със случая. Винаги научавам, когато отново се пише по въпроса. Някой идва в аптеката да си купи нещо дребно — паста за зъби например — а ме гледа втренчено, все едно съм буболечка под микроскоп.

— Алисън, правиш интересно сравнение. През всичките тези години ли се чувстваш като буболечка под микроскоп? Надявала си се да следваш медицина, нали?

Внимавай, мобилизира се Алисън.

— Да, така е.

— Очаквала си да получиш стипендия, нали?

— Борих се да я получа — поправи го Алисън сухо. — Класирах се на второ място. Случва се.

— Алисън, направих някои проучвания. Не е ли факт, че точно преди да завършиш, Робърт Пауъл е обещал десет милиона на колежата ти за общежитие, което да носи името „Робърт и Бетси Пауъл“?

— Факт е.

— Вярно ли е, че стипендията получи дъщерята на приятелка на Бетси Пауъл?

Алисън, огорчена си. Не позволявай да ти проличи.

Имаше чувството, че Род крещи в ухото ѝ.

— Бях разочарована, естествено. Заслужавах стипендията и всички го знаеха. Да дадат стипендията на Вивиан Фийлдс означаваше Бетси да влезе в клуба, който госпожа Фийлдс, майката на Вивиан, ръководеше. Но цялото ми съжаление свърши дотам. Род току-що бе подписал голям договор с „Джайънтс“ и веднага ми предложи брак.

Сгодихме се и сватбеният ми подарък беше да ме прати да уча медицина.

— Защо не покани Род на галавечерта, щом сте били сгодени?

Алисън се опита да се усмихне.

— Всъщност тържеството беше точно преди годежа ни. Според Род беше глупаво да ходя там след номера на Бетси Пауъл.

„Звучи правдоподобно — прецени тя. — А не го поканих, защото не бях влюбена в Род. Но когато подписа с «Джайънтс» и обеща да ме прати да уча, приех да се омъжа за него...“ Напрегна цялата си воля, за да се овладее.

Очите на Алекс Бъкли я пронизваха.

— Алисън, искам да затвориш очи и да си представиш момента, когато влезе в спалнята на Бетси след писъците на Джейн.

Тонът му ѝ действаше хипнотизиращо. Алисън послушно затвори очи.

Намираше се в стаята на Бетси. Настъпи обицата и това я сепна. Чу как се отваря вратата и се шумугна в дрешника. Видя някой да влиза и да взема втората възглавница от леглото. После неясният силует се наведе към Бетси.

През процепа на вратата наблюдаваше как тялото на Бетси се върти и мятат, докато възглавницата я задушаваше. Приглушените ѝ писъци скоро заглъхнаха.

Фигурата се изниза. Сънувах ли, запита се Алисън, или наистина видях лице?

Нямаше представа. Рязко отвори очи.

Алекс Бъкли не пропусна сепнатото изражение на лицето ѝ.

— Какво има, Алисън? — веднага попита той. — Изглеждаш уплашена.

Алисън избухна:

— Не издържам повече. Съвсем не издържам! Не ме интересува какво мислят хората за мен. Нека се питат дали съм убила Бетси. Не съм, но ще кажа следното: когато връхлетях в стаята и видях, че е мъртва, се зарадвах! Също като другите. Бетси Пауъл беше зла, суетна и развратна и се моля да гние в ада!

62.

Следващата беше Джейн. Не беше едра жена, но широките рамене и изправената стойка ѝ придаваха заплашителен вид. Неизменната ѝ униформа — черна рокля и колосана бяла престилка — са смехотворни, помисли си Алекс. Освен по време на официални вечери, прислужниците на никого от приятелите му не се обличаха така.

Седна на стола, освободен от Алисън.

— Госпожо Новак — започна Алекс, — с Бетси Пауъл сте работили заедно в театрите, нали?

Джейн се усмихна леко.

— Така звучи прекалено бляскаво. Аз чистех гримьорните и кърпех костюмите. Бетси беше разпоредителка и когато сваляха дадено представление, ни насочваха към друг театър.

— Значи сте били добри приятелки?

— Добри приятелки ли? Какво значи това? Работехме заедно. Обичах да готвя. С Клеър понякога ги канех в неделя. Бях сигурна, че са предимно на сухоежбина. Бетси не умееше да готви, а Клеър беше изключително сладко дете.

— Изненада ли се, когато Бетси се премести в Сейлъм Ридж?

— Бетси искаше да се омъжи по сметка. Надяваше се, като живее в богаташки квартал, да ѝ се отворят повече шансове. Очевидно е била права.

— Омъжила се е на трийсет и две за Робърт Пауъл. Нямало ли е друг преди това?

— О, Бетси излизаше с мнозина, но никой не беше достатъчно богат за нея — изсумтя Джейн. — Да бяхте чули какви ги говореше за някои.

— Имаше ли някой по-близък? — поинтересува се Алекс. — Някой, който да е ревнувал, когато се омъжи.

— Не бих казала — отвърна Джейн и сви рамене. — Идваха и си отиваха.

— Ти разстрои ли се, когато поиска да я наричаш „госпожа Пауъл“?

— Да се разстроя?! Не, разбира се. Господин Пауъл е благороден човек. Разполагам с чудесен апартамент тук. Външна прислуга идва два пъти седмично, за да чисти, и работата ми не е тежка. Обичам да готвя, а господин Пауъл е ценител на хубавата храна. Защо да съм разстроена? Идвам от малко унгарско село. Не разполагахме с модерни удобства. Ползвахме течаща вода, но не всички имаха електричество.

— Разбирам защо ти е допаднало тук. Но когато си влязла в спалнята на Бетси Пауъл сутринта след галавечерта, си викала: „Бетси, Бетси!“.

— Да. Бях шокирана. Не знаех нито какво правя, нито какво говоря.

— Джейн, имаш ли предположение кой е убил Бетси Пауъл?

— Определено — отвърна Джейн решително. — И по някакъв начин вина себе си за смъртта ѝ.

— Как така, Джейн?

— Трябваше да предвидя, че момичетата ще влизат и излизат, за да пушат. Трябваше да изчакам да си легнат и да проверя дали са заключили вратата.

— Смяташ, че се е вмъкнал външен човек, така ли?

— Или през отключената врата, или се е присламчил още на тържеството. В спалнята на Бетси има два големи дрешника. Не е трудно някой да се е скрил там. Притежаваше скъпи изумрудени бижута и не забравяйте, че една от обиците ѝ беше на пода.

Докато слушаше и наблюдаваше зад камерата, Лори се запита доколко Джейн е права. Клеър бе загатнала същото. Наистина е било съвсем възможно външен човек да проникне горе по време на събирането.

Джейн обясняваше на Алекс как е поставила кадифени въжета пред главното и задното стълбище, за да ограничи достъпа до първия етаж.

— На партера тоалетните и будоарите са достатъчно. Нямаше нужда някой да се качва горе, освен ако не е възнамерявал да краде бижутата на Бетси.

Сякаш всички са се събрали и наговорили за тази обща версия, помисли си Лори.

Алекс точно казваше:

— Благодаря за нашия разговор, Джейн. Съзнавам колко болезнено е отново да се връщаш към тази трагедия.

— Едва ли — отвърна тя тъжно. — Бетси изглеждаше толкова красива на тържеството. А после — покритото ѝ с възглавница лице, стоновете на господин Пауъл... Не разбирате и не е възможно да сте наясно колко е болезнено да се възстановяват събитията, господин Бъкли. Наистина не можете.

63.

През останалата част от сутринта Нина странеше от майка си. Когато Алисън влезе за интервюто с Алекс Бъкли, тя седна до Род на пейката при басейна.

— Нали не възразяваш да поседя с теб? — попита тя.

Род видимо се сепна, но се насили да се усмихне:

— Не, разбира се.

— С Алисън съжалявате ли, че се замесихте в тази ситуация? — подхвана Нина. Видя смаяното изражение на Род и поясни: — Слушай: и аз, и Реджина получихме записи. Не знам за Клеър. Видях колко се разстрои Алисън, след като прослуша своя. Същото важи и за Реджина. Как мислиш: дали Джош Дамяно е направил записите за себе си, или по поръчка на Роб Пауъл?

— Нямам представа — отвърна Род предпазливо.

— И аз. Но ще рискувам, като предположа, че е дело на Дамяно, и ще му платя исканите петдесет хиляди долара. Ако питаш мен, и вие го направете. Нямам представа какво ви е чул да си говорите, но полицейският комисар страшно много иска да разреши случая с убийството на Бетси и е готов да се хване за всяка сламка.

— Може и да си права — отвърна Род привидно сговорчиво. — Но какво от твоя запис би те превърнало в заподозряна? Не е достатъчен фактът, че майка ти е излизала с Роб Пауъл преди женитбата му с Бетси.

— Не е това — увери го Нина с дружелюбен тон. — Ако не платя на Джош исканите петдесет хиляди, мама заплаши да разгласи, че пред нея съм се признала за убиец на Бетси.

След всичко преживяно Род не виждаше какво повече би го изненадало, но сега смаяно възкликна:

— Вероятно блъфира!

— Нищо подобно — възрази Нина. — Ако Робърт Пауъл чуе записа с откровенията й колко мрази Бетси, всякакъв евентуален шанс с него — според мен такъв не съществува — ще изчезне. Но ако е

игричка единствено на Джош Дамяно — кой знае? Затова настоява да му платя въпросните петдесет хиляди. От друга страна, наясно съм колко повече има за какво да се притеснява Алисън, за разлика от майка ми, която е убедена, че съм провалила голямата ѝ любов. При разпита преди двайсет години бях изключително мила в полицията. — Нина направи пауза и го погледна право в очите. — С никого не споделих каква жестокост прояви Бетси към Алисън на галавечерта. Не спираше да повтаря колко е горда Селма Фийлдс, заедно дъщеря ѝ Вивиан е получила стипендията. Не пропусна и да отбележи, че Селма ще направи голямо парти в чест на Вивиан, а после цялото семейство ще отплава с яхтата си за Ривиерата. Алисън едва сдържаше сълзите си. Когато Бетси се отдалечи, Алисън ми прошепна: „Ще убия тази вещица“. Тази информация не струва ли петдесетте хиляди, които Джош Дамяно иска от Алисън и петдесетте хиляди, които иска от мен? Държа да си тръгна с нещо оттук. Род, повярвай ми, неприятно ми е да постъпвам така, но нямам избор. Нужен ми е всеки цент от тристата хиляди долара, за да купя апартамент на майка си и да я разкарам от живота си. Ако останем още дълго заедно, ти гарантирам, че ще я убия. Напълно разбирам как се е чувствала Алисън на галавечерта. — Тя се изправи. — Преди да си тръгна, искам да те уверя колко много се възхищавам от вас двамата. Алисън се омъжи за теб, за да получи образование, а ти ѝ легна на ръцете, щом бляскавата ти кариера, която заслужаваше, пропадна. Моята теория е, че тя ти е признала престъплението си и с това я държиш. Права ли съм, Род?

Род взе патериците си и се надигна. С преbledняло от гняв лице изрече:

— Очевидно с майка ти сте си lika-прилика. Алисън е доста умна, както знаеш. Възможно е да си припомни още нещо за начина, по който майка ти от години те тормози, че заради теб е загубила Роб Пауъл, а Бетси го е грабнала. Не изглежда ли логично да си се сринала и да си убила Бетси, за да остане Пауъл вдовец? А има и още един проблем: Алисън не би убила човек за нищо на света.

Нина само му се усмихна.

— Кога ще ми отговорите? — попита тя.

— Не знам — отвърна Род ледено. — Ако не възразяваш, направи ми път да мина. Съпругата ми излиза от къщата и искам да съм с нея.

— А аз ще се изтегна на един от шезлонгите — подхвърли Нина весело и се дръпна настрана, за да му направи път.

64.

След интервюто Джейн отиде направо в кухнята. Вече беше приготвила за обяд зеленчукова крем супа, салата и резени студена шунка.

Няколко минути по-късно в помещението влезе Робърт Пауъл.

— Джейн, навън е доста топло. Хайде да хапнем в трапезарията. Колко души ще обядват днес?

Джейн веднага забеляза, че настроението му е много по-ведро, отколкото беше сутринта. Беше облякъл светлосиня спортна риза и памучни панталони. Гъстата му бяла коса подчертаваше привлекателното му лице. Изправената му стойка не издаваше годините му.

Въобщо не изглежда на възрастта си, помисли си Джейн, винаги е приличал на английски лорд.

Лорд и лейди Пауъл.

Какво я попита? А, да — колко души ще обядват.

— Четирите абсолвентки — започна да изброява Джейн колебливо. — Не мога да отвикна да ги наричам така. Госпожа Моран, госпожа Крейг, господин Род Кимбъл, господин Алекс Бъкли и вие, сър.

— Отбрана група. Или заговорници — поправи се Роб Пауъл весело. — На теб как ти се струва, Джейн?

Без да дочака отговор, той отвори вратата към верандата и излезе.

„Какво му става — запита се Джейн. — Днес сутринта имаше вид, сякаш едва ще дочака да се махнат от къщата. Вероятно мисълта, че утре вече ще са далеч оттук, го ободрява. Няма значение какво са говорили другите по време на интервютата си, но аз определено се справих добре.“

Изпълнена със самодоволство, тя започна да подрежда масата в трапезарията.

На прага се появи Джош.

— Аз ще довърша тук. Ти донеси храната — нареди той троснато.

Джейн го погледна изненадано.

— Какво ти става? — попита тя.

— Не съм някаква жалка прислуга — сопна се Джош.

Джейн точно бе започнала да поставя сребърните прибори. Реакцията му я смая и тя спря. С пламнали страни и през стиснати зъби процеди:

— За заплатата, която получаваш, е нахалство да се оплакваш, че се налага да помагаш вкъщи няколко дни. Внимавай. Много внимавай. Ако господин Пауъл те чуе, веднага ще изхвърчиш през вратата. Ако му предам разговора ни, ще те сполети същото.

— Я не се дръж като господарка на дома — озъби се Джош. — Какво стана с бижутата, които Джордж Къртис подари на Бетси? Не се прави, че не разбираш за какво говоря. Когато господин Роб беше в командировка, аз карах Бетси на тайните ѝ срещи с Джордж Къртис и тя беше по-нагиздена от коледна елха. Знам, че ги криеше някъде в спалнята си, но не съм чул да са били намерени. В едно съм сигурен: господин Пауъл не подозираше за любовната им връзка.

— Не можеш да си сигурен — прошепна Джейн свирепо. — Най-добре ще е и двамата да си държим устата затворена. Утре по това време всички ще са се омели оттук.

— И още нещо, Джейн. Ако Бетси беше напуснала Пауъл заради Джордж Къртис, щеше да те вземе по две причини. Първо — защото ѝ угаждаше във всичко, и второ — защото след като се изнесеше и поискаше развод от Пауъл, той щеше да наеме частни детективи да открият откога е любовната връзка и щеше да разбере, че си укривала Бетси, когато ѝ звънеше отвъд океана, за да провери как е.

— А как щеше да постъпи с теб, ако знаеше, че ти я караш и връщаш от срещите с хубавото му бентли? — не му остана дължна Джейн. Двамата се изгледаха свирепо. После, с дружелюбен тон, Джейн предложи: — Хайде да действваме. Очакват обядът да е сервиран в един и половина.

65.

Алисън побягна от кабинета, а Алекс и Лори изчакаха смълчани Джери, Грейс и снимачният екип да излязат. Едва тогава Алекс тихо отбеляза:

— Две от абсолвентките определено дадоха на бъдещата публика да разбере, че през онази нощ една от тях е имала основателна причина да убие Бетси Пауъл.

— Така е — съгласи се Лори. — А днес следобед предстои да чуем и откровенията на Реджина и Нина. Ще се изненадам, ако и четирите не съжالياват горчиво, че приеха да участват в предаването независимо от парите.

— Вече съжالياват, убеден съм — съгласи се Алекс.

— Защо според теб Пауъл настоява всички да преспим тук, а него да го интервюираме чак утре сутринта?

— За да засили напрежението у всяка, с надеждата да се срине. Ти и аз ще сме основните свидетели, ако се стигне дотам — добави той бързо. Погледна си часовника. — Ще звънна в офиса си. Започваме отново след петнайсет минути.

— А аз ще опитам да се свържа с татко.

Алекс се облегна на стола и се престори, че търси нещо в дипломатическото си куфарче.

Искаше да е около Лори, за да я подкрепи, ако Лио Фарли не отговори или *не може да отговори*.

66.

Жизнерадостното „Здравей“ на Лио мигом стопи паниката на Лори.

— Чух, че снощи си се забавлявал, татко.

— Да. Прекарах чудесно в „Маунт Синай“. Как върви предаването ти?

— Защо не ми звънна, когато се озова в болницата?

— Веднага щеше да пристигнеш тук. Изпадал съм в подобни състояния и преди. Джим Морис ми нареди да се успокоя и да гледам телевизия. В момента тече „Обичам Люси“.

— Тогава няма да те откъсвам. Ще дойда най-късно в седем и половина. — Лори се поколеба, преди да попита: — Татко, *наистина* ли се чувстваш добре сега?

— Много добре. Престани да се притесняваш.

— Доста ми пречиш да го постигна — промърмори Лори кисело. — Е, догледай си сериала. Ще се видим по-късно.

С едната ръка пусна мобилния в джоба си, а с другата се опита да извади салфетка, за да избърше сълзите, появили се в очите ѝ.

Алекс побърза да ѝ подаде изгладена носна кърпичка. Тя я пое, а той отбеляза:

— Лори, добре е от време на време човек да изпуска парата.

— Не мога — прошепна тя. — Опитам ли се, ще изтърва юздите. Онази заплаха не престава да кънти и ушите ми. Запазвам разсъдъка си само като се надявам, че Синеокия ще спази обещанието си и аз ще съм следващата. Има шанс да го хванат, след като убие мен. Ако се измъкне, татко и Тими могат да сменят самоличността си и да изчезнат. Кой знае? Но какво ще стане, ако Тими и аз сме заедно навън? Или ако аз умра, а татко го няма, за да пази Тими?

Алекс не можеше да ѝ отговори. Сълзите ѝ пресъхнаха. Тя извади огледалце и подсуши очите си. Когато заговори, в тона ѝ не се долавяше и следа от напрежение.

— Хайде, обади се в офиса, Алекс. „Господин Роб“ ни очаква на масата точно след петнайсет минути.

67.

Комисар Пен, абсолвентките, Род, Алекс, Мюриъл и Лори бяха в трапезарията, когато Робърт Пауъл се появи.

— Колко смълчани сте всички — отбеляза той. — Но е разбираемо. Преживявате голям стрес. — Направи пауза и ги огледа един по един. После добави: — Аз също.

Джейн се готвеше да влезе в трапезарията.

— Джейн, извини ни за малко и затвори вратата. Ще обсъдя някои неща с моите гости.

— Разбира се, сър.

Пауъл се обърна към присъстващите:

— Някои от вас смятат ли днешния ден за толкова прекрасен, колкото и деня на галавечерта? Помня как Бетси седеше с мен на масата сутринта. Поздравявахме се, задето сме избрали такъв хубав ден за тържеството. Откъде да си представим, че до следващото утро Бетси ще бъде мъртва, убита от външен човек. — Замълча. — Или не е бил външен човек? — Изчака и понеже отговор не последва, бързо продължи: — Да видим дали правилно съм запомнил всичко. Днес следобед ще бъдат интервюирани Реджина и Нина. Към четири и половина абсолвентките ще са с рокли — реплики на тоалетите им от галавечерта, и ще ги снимат на фона на фотографии и записи от събирането. Моят добър приятел Джордж Къртис ще бъде до теб, Алекс, и ще споделя впечатления от онази нощ. — Обърна се към Лори. — Точен ли съм дотук?

— Да — потвърди тя.

Пауъл се усмихна.

— Сутринта Алекс ще ме интервюира в присъствието на абсолвентките. Очаквам и се надявам за всички ви да е доста интересно. Особено за една от вас — усмихна се той бегло. — Що се отнася до по-късно тази вечер, всички присъстващи на масата, с изключение на комисар Пен, ще преспите тук. След като и последните кадри за днес бъдат заснети, абсолвентките ще бъдат откарани една по

една до хотелите им. Ще си опаковате багажа и ще освободите стаите. Багажът ви ще бъде свален в колите. Вие решавате къде да вечеряте — за моя сметка, естествено — но моля да се върнете преди единайсет часа. Ще пийнем по едно заедно и ще се оттеглим по спалните тук. Искам утре всички да сте свежи и добре да чуete какво ще кажа. Ясен ли съм? — Присъстващите кимнаха. — На ранния обяд ще ви връча обещаните чекове. После на една от вас може да се наложи да използва своя, за да наеме господин Бъкли. — Усмихна се ледено. — Шегувам се, разбира се — добави той. Обърна се към Нина. — Не се налага да делиш една кола със скъпата си майка. С Мюриъл ще вечеряме заедно. Време е да загърбим миналото.

Мюриъл се усмихна ласкаво на Пауъл и погледна победоносно Нина.

— Е, стига сме говорили делово — отсече Пауъл. — Да се насладим на обяда. А, ето я и Джейн. Приготвила е зеленчукова крем супа. Ненадмината е. Същински нектар за боговете.

Беше им сервирана при пълно мълчание.

68.

Реджина излезе от трапезарията и се отправи към микробуса с временната гримьорна. Горещината отвън контрастираше с хладната къща, но тя ѝ се зарадва. След като чу подробния план на Робърт Пауъл за днешния ден и следващата сутрин, тя бе сигурна само в едно: той държи предсмъртното писмо на баща ѝ. Какви повече доказателства трябваха на когото и да било, че тя е убийцата на Бетси Пауъл?

От двайсет и седем години — от петнайсетгодишна — дори под клетва бе отричала да е имало такова било в джоба му, било близо до тялото.

Кой е разполагал с по-силен мотив да убие Бетси, запита се тя. А и несъмнено Робърт Пауъл бе решил да отговори на въпроса за смъртта на Бетси. Това бе причината да финансира цялото предаване.

Мина край басейна — кристалночист, отразяваше слънчевите лъчи, а шезлонги в ярки цветове го обграждаха... Приличаше на подготвен мизансцен. В поканата за участие в предаването им напомняха да си носят бански.

Никой не се беше възползвал.

По-нататък се намираще павилионът — миниатюрно копие на част от къщата. Използваше го единствен градинарят: постоянно влизаше и излизаше, докато се грижеше за терена.

При микробуса Реджина се поколеба, но отвори вратата.

Мег я чакаше с шишенца и кутийки с козметика на плота пред себе си.

Кортни седеше на стол и четеше пред масичка с четки, спрейове и сешоар.

Сутринта Кортни ѝ бе споменала, че някои жени биха убили, за да имат гъстата и къдрава коса на Реджина.

— Но аз съм убедена, че я намирате за ужасна, защото расте твърде бързо — бе добавила фризьорката.

„Точно така смятам“, призна Реджина.

Избягваше да гледа вляво, където бяха закачени увеличени снимки — нейни и на другите абсолвентки по време на галавечерта.

Знаеше как изглеждат: Клеър — без следа от грим, с коса, вързана на конска опашка и рокля с висока яка и ръкави до лактите; Алисън с вечерна рокля, ушита от сръчната ѝ майка, която впрочем шиеше и другите ѝ дрехи, защото баща ѝ не изкарваше много пари като управител на супермаркет; Нина — с рокля с дръзко деколте и съвършен грим, подчертаващ искрящата ѝ червена коса. Още тогава изглеждаше толкова самоуверена, помисли си Реджина.

„Аз бях с най-елегантната рокля. След като обедняхме, мама постъпи на работа в «Бергдорф». Роклята беше намалена, ала пак не можехме да си я позволим. Но тя настоя. «Баща ти щеше да ти я купи» бяха думите ѝ.“

Реджина си даде сметка, че не е поздравила нито Мег, нито Кортни.

— Здравейте. Не ме мислете за луда, но се притеснявам за интервюто.

— Клеър и Алисън също бяха нервни — весело изчурулика Мег. — Нормално е. Предаването ще се излъчва в цялата страна.

Реджина седна на стола пред Мег.

— Благодаря, че ми напомни — промърмори тя, докато Мег завързваше найлонова пелерина около шията ѝ.

За заснемането на кадрите как четирите са изглеждали сутринта след откриването на тялото и при пристигането на полицията Мег ги бе гримирала съвсем леко, а Кортни остави косите им поразбъркани.

За интервюто обаче имаха избор за облеклото.

— Сложете нещо, в което се чувствате удобно — бе ги насърчила Лори.

Реджина предпочете тъмносиньо ленено сако, кремава блуза и памучни панталони. Колкото до бижутото, ограничи се с перлената огърлица, подарък от баща ѝ за петнайсетия ѝ рожден ден.

Загледа се в умелите движения на Мег: с лекота нанасяше фон дьо тен, руж, сенки, туш за мигли и червило.

Кортни се приближи и с няколко бързи движения на четката усука косата ѝ и я прибра зад ушите.

— Изглеждаш страхотно — увери я тя.

— Така е — съгласи се Мег.

Мег тъкмо развърза найлоновата пелерина и Джери отвори вратата на микробуса.

— Готова ли си, Реджина? — попита той.

— Предполагам.

На път към къщата Джери се опита да я успокои:

— Притесняваш се, знам, но няма смисъл, Реджина. Дори Хелън Хейс е имала сценична треска преди всяко излизане на сцената.

— За мен е необичайно — опита се да обясни Реджина. — Занимавам се с недвижими имоти. Сутринта се сетих как се провалих при презентация на къща за продан само защото се притесних от писмото, с което ме канехте да участвам в предаването. А собственичката, седемдесет и шест годишна жена, искаше бързо да се премести. Осъществих продажбата едва два месеца по-късно, и то за трийсет хиляди по-малко от очакваната цена. Щом си получа парите от това предаване, ще върна комисионата си на възрастната жена.

— Такива като теб са изключение — отбеляза Джери и отвори вратата на верандата към кухнята.

Реджина се сети, че по-рано сутринта този вход беше затворен.

— В момента няма никого на верандата, а и Джейн не се мярка — отбеляза Джери. — Може би си почива.

Къде са другите, запита се Реджина, докато вървяха по коридора към кабинета. Нима се страхуват да са заедно?

„Нямаме си доверие — заключи тя. — Всяка от нас имаше причина да убие Бетси, но моята беше най-основателна.“

Лори Моран и Алекс Бъкли я чакаха в кабинета. Помощничката на Лори — Грейс — стоеше отстрани. Техник оправяше нещо по осветлението. Операторът бе заел мястото си.

Без да я канят, Реджина седна до масата срещу Алекс. Започна да стиска и отпуска ръце. Престани, смърми се тя. Чу Лори да я поздравява и отвърна любезно.

Алекс Бъкли я приветстваше с „добре дошла“, но ѝ се стори, че е леко враждебен. Кога ли ще извади на бял свят предсмъртното писмо на баща ѝ, запита се тя.

— Първи дубъл — обяви режисьорът и започна да отброява: — Десет, девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, едно!

Алекс започна:

— Сега разговаряме с третата от четирите почетни домакини на абсолвентската галавечер — Реджина Калари. Реджина, благодаря, че се съгласи да участваш в предаването. Израснала си в този град, нали?

— Да.

— Но въпреки това, доколкото разбрах, не си идвала тук почти от времето след галавечерта и смъртта на Бетси Бонър Пауъл.

Трябва да звучи спокойно, напомни си Реджина.

— Сигурно и другите са го казали: нас четирите ни третираха като заподозрени в убийство. Вие бихте ли останали тук при това положение?

— Преместила си се във Флорида малко след това. Майка ти те последвала.

— Да.

— Тя не почина ли много млада?

— Беше на петдесет.

— Как би я описала?

— Жени като нея правят много добрини, но ненавиждат да са в светлината на прожекторите.

— Какви бяха взаимоотношенията ѝ с баща ти?

— Бяха сродни души.

— Той с какво се занимаваше?

— Купуваше големи губеци компании, стабилизираше ги и после ги продаваше с голяма печалба. Жънеше солидни успехи.

— После отново ще се върнем на него. Да поговорим за галавечерта, от момента, когато всички сте се събрали в кабинета.

Лори слушаше и наблюдаваше, докато Реджина повтаряше разказа на останалите момичета. Непрекъснато пълнели чашите с вино, обсъждали тържеството, присмивали се на роклите на някои от по-възрастните дами... Описанието как са открили тялото на Бетси припокриваше разказа на другите абсолвентки.

— Бяхме млади. Сигурно знаете, че всичките имахме вземане-даване със семейство Пауъл — говореше Реджина. — Но аз бях спокойна и се радвах да съм с останалите. Пълняхме чашите с вино и излизахме, за да пушим. Клеър дори се шегуваше колко строго бди пастроктът ѝ за цигари. Все напомняше: „Палете чак в края на верандата. Има нос като хрътка“. Обсъждахме бъдещите си планове. Нина заминаваше за Холивуд. Винаги получаваше главните роли в

пиесите в гимназията и в колежа, а и майка ѝ беше актриса. Дори се смееше как още не е престанала да я тормози, че именно тя е повикала Клеър и майка ѝ в ресторанта и така Бетси и Роб Пауъл се запознали.

— Клеър как реагира на това? — бързо попита Алекс.

— Каза: „Имала си късмет, Нина“ — отвърна Реджина.

— Какво значи това? — учуди се Алекс.

— Имам известни подозрения — отговори Реджина, — но наистина не знам.

— Да се върнем малко назад — предложи Алекс. — Виждам съм снимки на къщата ви. Много е красива.

— Да, вярно е. Пък и беше уютен и топъл дом.

— Но всичко се е променило, когато баща ти вложил състоянието си в начинание на Робърт Пауъл.

Реджина се досети накъде бие той. „Внимавай — предупреди се тя. — Търси мотив ти да си убила Бетси.“

— Сигурно е било трудно да се примириш, че всичките пари на баща ти са изчезнали в онази инвестиция.

— На мама ѝ беше тъжно, но не се озлоби. Обясняваше, че татко винаги се е възползвал от възможностите да забогатее и няколко пъти бил слагал всичките яйца в една кошница. От друга страна, никога не е бил безразсъден.

— И дружбата ти с Клеър продължи, така ли?

— Да, докато всички не напуснахме Сейлъм Ридж. По неписано споразумение се въздържахме да поддържаме контакти една с друга след смъртта на Бетси.

— Какво изпитваше, когато идваше в тази къща след смъртта на баща си?

— Рядко идвах. Робърт Пауъл не обичаше приятелките на Клеър да се навъртат наоколо. По-често се събирахме в дома на някоя от другите.

— Тогава защо е организиран галавечерта за вас?

— Било е идея на Бетси, предполагам. Някои от приятелките ѝ правеха балове по случай завършването на децата си. Искала е да ги надмине.

— За какво си мислеше вечерта на събирането?

— Татко ми липсваше. Мислех си колко по-хубава щеше да е вечерта, ако той беше жив. Мама също беше сред гостите. Виждах, че

същите мисли се въртят и в нейната глава.

— Реджина, на петнайсет си открила тялото на баща си — смени темата Алекс.

— Да — отвърна Реджина тихо.

— Щеше ли да ти е по-леко, ако беше оставил предсмъртно писмо? Ако се беше извинил за самоубийството си и финансовия крах? Ако за последен път те беше уверил, че ви обича? Дали на теб и майка ти щеше да ви е по-леко?

Съвсем живо си припомни: чувстваше се щастлива, безгрижно караше колелото по алеята, морският въздух изпълваше дробовете ѝ, натисна копчето, за да отвори вратата на гаража... Видът на четирийсет и пет годишният ѝ баща, увиснал на примката, едната ръка вдигната, сякаш в последния миг е променил решението си, срути цялата идилия.

— Дали бележка щеше да промени нещата? — повтори Реджина зададено. — Та татко беше мъртъв.

— Вiniш ли Робърт Пауъл, задето баща ти изгуби всичко при инвестицията?

Привидното ѝ овладяно поведение изчезна.

— Виня двама души! Бетси така дейно е мамила татко, както и Пауъл!

— Откъде знаеш, Реджина? Да не би баща ти все пак да е оставил предсмъртно писмо? — Алекс изчака малко, а после заяви уверено: — Оставил е, нали?

Реджина чу как шепне зададено:

— Не... Не... Не...

Той не откъсваше от нея поглед, пълен със съчувствие, но същевременно и изпитателен.

69.

Възбудата на Бруно нарасна неимоверно, когато чу разговора на Лори с баща ѝ. Със страхотно задоволство прецени, че всичко си идва на мястото.

Лио Фарли ще е в болницата до утре сутринта.

Лио и Лори ще говорят с Тими от болничната стая.

„Два часа по-късно ще взема Тими — реши Бруно. — Лио вече уведоми началника на лагера, че е в болница; аз ще бъда с полицейска униформа.

Планът ми ще успее.

Дори има вероятност да се измъкна.

Но даже и да не се получи, си заслужава. Вестниците с години се занимаваха със случая «Синеокия убиец»; и продължаваха. Само да знаеха, че пет години гних в затвора, след като застрелях съпруга на Лори. И то заради глупаво нарушение при пускане под гаранция. Но по някакъв начин и това си заслужаваше. Лио Фарли и дъщеря му прекараха тези пет години притеснени и разтревожени кога ще нанесе следващия си удар. Утре ще сложа край на чакането им.“

Пусна телефона в джоба си и излезе навреме, за да види как колата на полицейския комисар спира зад двата микробуса на студиото. Идваше за обяд.

Бруно се отправи към живия плет, като се стараше да е извън обсега на видимост на комисаря, доколкото е възможно. Сред храстите полицаят едва ли щеше да види ясно лицето му.

Едно нещо Бруно знаеше със сигурност: повечето ченгета имаха дълготрайна памет и разпознаваха престъпник дори да се е състарил или да е променил прическата си.

Или ако е толкова тъп, че да качи снимката си във Фейсбук.

Бруно се изсмя на глас при тази мисъл.

Час по-късно полицейската кола тръгна, а той внимателно оглеждаше цветните лехи близо до басейна.

Комисарят щеше да се появи отново едва утре.

Точно навреме за голямото шоу, помисли си Бруно злорадо.

70.

След обяда Нина и Мюриъл не говориха. Явно Мюриъл бе поискала от Робърт Пауъл да ѝ осигури автомобил за следобеда, защото беше паркиран пред входната врата и я чакаше.

Нина знаеше какво ще последва: скъпите тоалети, които майка ѝ си купуваше с нейната кредитна карта, щяха да бъдат заменени с нови; те също щяха да бъдат купени с нейната кредитна карта.

Нина се качи в стаята си, за да си събере мислите, преди да стане време за интервюто ѝ.

Подобно на помещенията, предоставени на другите, и това представляваше обширна спалня с кът за сядане, където имаше диван и фотьойл, ниска масичка и телевизор.

Нина се настани на дивана и обгърна с поглед обстановката. Кремавите завеси хармонираха безупречно с обкова на прозорците, а шарките върху килима съответстваха на щампата на кувертюрата и разхвърляните тук-там декоративни възглавнички. Истинско произведение на изкуството на някой вътрешен дизайнер, помисли си Нина.

Спомни си, че близо година преди смъртта си Бетси се захвана да преобзаведе къщата. Клеър бе споделила с приятелките си плановете ѝ.

Думите на Клеър бяха: „Наредено ми е да ви заведа, за да видите стореното. Майка ми не спира да се хвали и е готова да съпроводи всеки по време на обиколката“.

„Обиколката“ се състоя след смъртта ѝ, спомни си Нина. Нейна състудентка, завършваща право, я подучи, че това е аргумент в полза на защитата, ако някоя от тях бъде обвинена в убийството; преди това малцина бяха запознати с разпределението на къщата. Знаеше се само, че Бетси и Робърт разполагат с отделни спални.

„Какво ще стане — питаше се Нина. — Робърт положително блъфира. Отново ще се подиграе с майка ми и тя пак ще ми се нахвърли. Наистина ли би стигнала дотам да заяви, че съм признала как съм убила Бетси?“

Не, дори *тя* не е способна на това, прецени Нина.

Или е?

Мобилният ѝ телефон звънна. Вдигна го и очите ѝ се разшириха, когато видя номера. Отговори бързо.

— Здравей, Грант.

Гласът му звучеше ласкаво, когато произнесе името ѝ.

Нина слушаше внимателно наставленията му да не приема никакъв ангажимент за събота вечер. Щял да я заведе на вечеря в дома на Стивън Спилбърг.

Да отиде с Грант на вечеря у Стивън Спилбърг?! Там се събираше каймакът на каймака на Холивуд!

Ами ако майка ѝ я обвини, че си е признала за убийството на Бетси? Или не по-малко лошо: върне се с нея в Калифорния и двете се озоват там, където бяха — живеят заедно, карат се непрекъснато, жилището постоянно е разхвърляно, празни винени чаши се търкалят навсякъде и почти не се диша от цигарен дим?

— Нямам търпение да те видя в събота — увери я Грант.

„Недей да звучиш като Мюриъл — лигаво и престорено“ — заповяда си Нина.

— И на мен ще ми е приятно, Грант — отговори тя дружелюбно, но без да влага излишно вълнение в гласа си.

Затвори и продължи да седи на дивана, но вече беше забравила напълно за заобикалящата я обстановка.

Каквото и да предприема, майка ми ще съсипе остатъка от живота ми, пророкуваше тя.

Телефонът извънтя отново. Обаждаше се Грейс.

— Нина, ще отидеш ли в гримьорната? Ще са готови да те интервюират след половин час.

71.

След интервюто с Реджина Лори и Алекс сравняваха впечатленията си.

— Прекалено суров ли бях? — поинтересува се Алекс.

— Не мисля — отвърна Лори бавно. — Но след финала едва ли някой ще се усъмни дали е имало предсмъртно писмо. Защо би го взело едно петнайсетгодишно момиче?

— Имаш своя теория, убеден съм — засмя се Алекс. — Забелязах, че когато ме питаш какво мисля, вече си изградила собствено мнение по въпроса.

— Признавам се за виновна — усмихна се Лори. — Реджина не е искала майка ѝ да узнае какво пише в бележката. Така виждам нещата аз и смятам, че е било свързано с Бетси. Например — баща ѝ е имал връзка с нея. Реджина описа родителите си като „сродни души“, нали помниш?

— Това повдига друг въпрос. Ами ако Бетси е повлияла на бащата на Реджина да вложи всичките си капитали в начинанието на Пауъл? Това не ѝ ли дава основание да накаже Бетси?

— Ако бях на нейно място и бях загубила родителите си и всичко налично заради Бетси Пауъл, бих извършила убийство — кимна Лори. — Уверявам те — бих!

— Само така *мислиш* — поправи я Алекс. — А как преценяваш речта на Робърт Пауъл по време на обяда? Според мен блъфира, но ако някой от присъстващите на масата е убил Бетси Пауъл, може да повярва на заплахата му. Той играе опасна играчка.

72.

Нина се гледаше в огледалото, докато Мег затягаше найлоновата пелерина около шията ѝ.

— Мег — обади се тя, — сутринта не си даде труда много-много да ни издокараш.

— Имах указания да ви придам вида, който сте имали, когато е било открито тялото на Бетси — отвърна Мег делово. — Но и тогава ти си изглеждала далеч по-добре от всички други.

— Възможно е, но за интервюто искам да ме докараш да ѝ приличам — заяви Нина и ѝ показа снимка на Грант с покойната му съпруга Катрин.

Мег я изучи внимателно.

— Приличаш ѝ — констатира тя накрая.

— *Искам да ѝ приличам* — настоя Нина.

Изчете в Гугъл всичко за Грант Ричмънд. За крупен продуцент той водеше доста тих личен живот. Беше се оженил на двайсет и шест; съпругата му тогава била на двайсет и една.

Бракът им продължил три десетилетия; преди две години тя починала от инфаркт — по рождение имала слабо сърце.

Нямали деца; никога не се бе долавял и намек за скандал, свързан със семейството им.

Значи Грант е моногамен и е сам от две години. Вероятно вече се чувства самотен.

Беше шейсетгодишен.

Нина показа втора снимка.

— Тази на кого прилича?

Мег я разгледа внимателно. Накрая обяви:

— Това е същата жена, Нина. Роднина ли ти е?

Нина кимна доволна. Значи не ме е възприел само като добра танцьорка; аз приличам на покойната му съпруга.

— Слушай, Мег, не ми е роднина, но се постарай да ме гримираш така, че да приличам на нея.

— Тогава не бива да ти слагам дебела очна линия и силни сенки.

— Не възразявам.

Половин час по-късно Мег обяви:

— Готово.

Нина се погледна в огледалото.

— Мога да мина за нейна сестра — констатира тя. — Идеално.

— Сега е мой ред, Нина — обади се Кортни. — Закъсняваме.

— Знам. — Нина се прехвърли на нейния стол. Отново извади снимката и каза: — Косата ѝ е къса, но не искам да режа моята.

— Не е нужно — успокой я Кортни. — Ще я прибера отзад. Ефектът ще бъде същият.

Пет минути по-късно Джери почука на вратата на микробуса. С влизането си остана смаян от превъплъщението на Нина.

— Готова ли си, Нина? — попита той.

— Да. — Тя се погледна за последен път в огледалото, преди да стане. — Тези двете са вълшебници. Не си ли съгласен, Джери?

— Абсолютно — отговори той искрено. — В смисъл — направили са те да изглеждаш различно, а не по-добре — уточни той бързо.

Нина се засмя.

— Браво на теб, че се изрази така.

Докато излизаха, Джери неволно започна да сравнява абсолвентките. Най-много харесваше Нина. Другите сякаш се бяха затворили в черупките си. За жени, близки приятелки до двайсет и първата си година, те като че ли нямаше какво да си кажат. Когато сядаха на верандата между снимките на епизодите, всяка грабваше книга или се вкопчваше в извадения от чантата смартфон.

И Нина го правеше, стига Мюриъл да не я въвлече в разговор. Винаги слушаше внимателно, когато майка ѝ се превъзнасяше какъв чудесен човек бил Робърт Пауъл и каква добра приятелка ѝ е била Бетси.

„Сякаш Мюриъл постоянно се надява Пауъл да я чуе — помисли си Джери. — Определено преиграва. Достатъчно съм бил по снимачни площадки, за да съм наясно.“

С Нина минаваха край басейна.

— Не бих възразил да поплувам в ден като днешния — обяви той. — А ти?

— С удоволствие бих плувала в басейна в жилищната си сграда. Правя го всеки ден или вечер, ако работя до късно — отвърна Нина.

„Какво ще кажа — питаше се тя. — Какви въпроси ще ми зададат? Какво ще стане утре, когато Робърт Пауъл ни отпрати? Нима собствената ми майка ще се възползва от момента да се закълне, че пред нея съм признала за убийството на Бетси, и ще претендира за възнаграждението?“

Няма да се поколебае да го направи!

Няма да го допусна!

Джери не се постара да поддържа разговора. За разлика от Реджина Нина не изглеждаше нервна, но той бе убеден, че вътрешно тя се подготвя за интервюто.

В този момент Нина изненадващо заяви:

— Ето го отново особняка — и посочи Бруно в далечния край на градината зад къщата. — Какво прави? Да не би да гони буболечките от растенията?!

Джери се засмя.

— Господин Пауъл е перфекционист. Иска всички кадри да покажат градината в обичайния ѝ безупречен вид. При вчерашните снимки на различни места из градината той се шокира, виждайки оставените от техниката следи по моравата. Именно тогава „особнякът“, както го наричаш, дотича да спаси положението.

— О, отлично помня, че е перфекционист! — възкликна Нина.

„През онази нощ, когато всичките сновяхме между кабинета и верандата, Реджина нарочно изгаси последната си цигара не в пепелника, а направо върху масата. Едва ли някой друг я забеляза. Да вмъкна ли тази история в интервюто?“

Отново нямаше никого нито на верандата, нито в кухнята.

„Грант ще гледа предаването, когато го излъчат — повтаряше си Нина, докато вървяха по коридора към кабинета с Джери. — Аз определено имам най-малко основание да убия Бетси. Никой нормален човек не би допуснал, че съм го направила. Брътвежите на майка ми за моята вина — а именно че аз съм ги запознала — не са достатъчен мотив за убийство.“

На прага на кабинета спря за миг. Е, моментът настъпи, помисли си тя. Алекс и Лори я чакаха. „Какво ли са изпитвали другите,

влизайки тук? Дали са били така ужасени, както съм аз сега? Стига! Актриса съм. Ще се справя.“

Усмихна се и уверено се настани срещу Алекс.

— Нина Крейг е четвъртата, чието завършване е било отпразнувано в трагичната нощ на абсолвентската галавечер — започна Алекс. — Нина, благодаря за участието ти днес.

Нина усети устата си пресъхнала и се ограничи само с кимване.

С дружелюбен тон, усмихнат, Алекс попита:

— Как се чувстваш отново в Сейлъм Ридж заедно с приятелките си отпреди двайсет години?

Бъди честна винаги когато можеш, напомни си Нина.

— Неловко е и е странно. Всички знаем защо сме тук.

— И защо точно, Нина?

— За да се опитаме да докажем, че никоя от нас не е убила Бетси Пауъл. Извършил го е външен човек. От друга страна, всички се надяват някоя от нас ненадейно да си признае или да се издаде. Определено смятам, че именно това очаква Робърт Пауъл. По някакъв начин обаче не го виня.

— Това какви чувства предизвиква у теб, Нина?

— Гневна съм. Готова съм да се браня. Но май всички се чувстваме така от двайсет години. В този смисъл усещането не е ново. Наложил ми се да науча по трудния начин, че човек свиква с всичко.

Докато слушаше и наблюдаваше, Лори трудно прикриваше изненадата си. Нина Крейг въобще не реагираше на въпросите на Алекс, както беше очаквала. Смяташе я за по-войнствена. В края на краищата, Нина имаше най-малко основание да удуши Бетси, но сега се държеше, сякаш съжалява. „А и изглежда по-различна — забеляза Лори. Беше някак по-мека. — Поради каква причина си е вдигнала косата? Проучихме я подробно и на всички снимки, на които съм я виждала, е с пуснати къдрици. Играе някаква игричка, но каква?“

Нина описваше на Алекс детството си.

— Както знаете, майка ми, Мюриъл Крейг, е актриса. Израснах почти на път. Много пътувахме през онези години.

— А училището?

— Прекосявайки страната от Източния до Западния бряг, успях някак да завърша прогимназия.

— А баща ти? Родителите ти са се развели, когато си била малка.

„И той не я понасяше — помисли си Нина. — Но бързо се измъкна.“

— Оженили се млади и се разведоха, когато бях на три.

— Виждаше ли го често след това?

— Не, но ми помогна да завърша колеж.

„С оскъдните средства, които мама успя да изкръпка от него в съда“, добави наум Нина.

— Значи рядко си го виждала след развода, така ли, Нина?

— Опита се да направи актьорска кариера, не успя и се премести в Чикаго. Там се ожени отново и има четири деца. Нямаше място и за мен.

„Накъде бие с тези въпроси“, питаше се трескаво Нина.

— Значи не си имала баща през годините, когато си съзрявала?

— Според мен е очевидно.

— Нина, защо с майка ти се преместихте в Сейлъм Ридж?

— Майка ми излизаше с Робърт Пауъл.

— А не й ли предложиха също главата роля в сериал, продължил шест години, пък и често са го повтаряли след това?

— Да, вярно е. Но Пауъл й каза, че няма да се ожени за жена, която ще работи през цялото време.

— Дори когато са прекратили връзката си, двете сте останали в Сейлъм Ридж. Струва ми се странно.

— Защо? Тя беше наела хубав апартамент. В съседство живееше много мила двойка. Семейство Джонсън. След раздялата с Робърт Пауъл мама получаваше различни предложения за работа. Аз вече бях постъпила в гимназията. Плащаше на семейство Джонсън да ме гледат, когато имаше ангажименти.

„Няма да спомена колко самотна се чувствах след като Джонсънови надзъртаха да кажат «лека нощ» и аз оставах сама вечерта — помисли си Нина. — А после, когато мама се връщаше от работа, започваше да се оплаква колко много се труди и че за това съм виновна само аз. Липсваше ми, когато я нямаше, ала появеше ли се — мечтаех да е някъде другаде, но не и при мен.“

— Майка ти задържа апартамента, докато учеше в колежа, нали?

— Да. По онова време обаче работа имаше предимно на Западния бряг. Тя си бе купила жилище там, а аз останах тук.

— Но прекарваше ваканциите при нея, така ли?

— При всяка възможност. Но понякога си намирах работа и се възползвах от случая.

— Нина, хайде да поговорим за галавечерта.

Лори слушаше как Алекс задава по различен начин същите въпроси като тези на другите момичета. Отговорите на Нина бяха почти идентични с техните. И според нея убийството беше дело на външен човек.

— Да се върнем назад — предложи Алекс. — Изненада ли се, когато Клеър ти звънна и ти съобщи, че майка ѝ иска да организира абсолвентска галавечер за вас четирите?

— Да, но това беше възможност отново да видя момичетата.

— Нали и майка ти беше поканена?

— Да, но не дойде.

— Защо?

— Нямаше време. Предстоеше ѝ прослушване.

— Нина, а не отказа ли, защото Бетси написала на поканата, че с Робърт нямат търпение да я видят и колко щастлива се чувства, че си я поканила на масата през онзи прекрасен ден и се е запознала с Робърт?

— Откъде знаете?! Кой ви каза?!

— Майка ти — отвърна спокойно Алекс. — Днес, малко преди обяда.

„Подготвя почвата, за да изтърси, че съм признала за убийството на Бетси — помисли си Нина. — Независимо дали някой ще ѝ повярва или не, това ще унищожи всичките ми шансове с Грант.“

Какво я питаше Алекс Бъкли сега? Как би описала чувствата си към Бетси Пауъл ли?

Защо да не каже истината? Защо?

— Ненавиждах я — заяви Нина. — Особено след като прочетох бележката ѝ. Беше злобна. Направо — жестока. Нямаше нищо почтено у нея. Когато погледнах мъртвото ѝ лице, едва се въздържах да не плюя върху него.

73.

Джордж Къртис пристигна в имението на Пауъл в три и половина. Бяха го помолили да е с вечерното облекло, както е бил на галавечерта. Имаше подобен костюм в гардероба си. Понеже беше топло, носеше бялото си сако, ризата и папийонката на закачалка.

Преди да отиде в клуба да играе бридж, Изабел му обърна внимание:

— Според теб любовната ти връзка е била добре прикрита, но не допускаш ли, че щом аз съм подозирала, не е изключено и друг да се е досещал? Защо не и самият Робърт Пауъл? Бъди предпазлив и гледай да не попаднеш в капан. Ти имаш най-сериозния мотив Бетси да умре.

Целуна го, махна му и се настани в колата.

— Изабел, кълна ти се... — подхвана той.

— Знам — прекъсна го тя. — Но не забравяй: не се налага да убеждаваш мен, а и не ми пука, ако си го направил. Просто не се оставяй да те хванат.

Температурите бяха леко спаднали, но продължаваше да е много горещо. Джордж паркира на алеята, взе закачалката с дрехите и се отправи към задната врата на къщата. Там цареше оживление. Снимачният екип бе насочил камерите към предварително определени места в градините. Очакваше там да стоят абсолвентките, докато той говори с Алекс Бъкли на преден план. Знаеше, че понякога за фон ще използват и кадри, заснети по време на галавечерта.

Лори Моран се приближи още щом го видя.

— Благодаря, че приехте да участвате, господин Къртис. Ще се постарая да не ви бавим. Защо не влезете вътре, при другите? Тук е прекалено горещо.

— Идеята не е лоша — съгласи се той.

Прекося верандата с колеблива походка и влезе в къщата. Завари четирите абсолвентки в основната трапезария. Вечерните им рокли бяха реплики на тоалетите от галавечерта. Дори умело положеният грим не скриваше напрежението, изписано по лицата им.

Не му се наложи да чака дълго. Асистентката на Лори — Грейс — дойде и покани момичетата да излязат. Той ги последва. Те наподобяваха по-скоро статуи и образуваха фона, на който щяха да го заснемат. Чудеше се за какво ли мислят; чудеше се дали всичките не се чувстват като него през онази нощ. „Бях ужасен, че Бетси разполага със силата да разруши брака ми точно когато децата, за които мечтаехме с Изабел, бяха на път да се появят. Алисън трябва да е била огорчена. Загуби стипендията заради дарението на Роб. Понякога пазарувах в супермаркета, където работеше баща ѝ, и той винаги се хвалеше колко усилено учи тя...“

Нямаше човек в града да не е чувал версията на Мюриъл: Бетси ѝ откраднала Роб и за всичко била виновна Нина.

Носеха се слухове за отчаяното желание на Клеър да бъде на общезитие във „Васар“, но и Бетси, и Роб категорично възразили. „Грешни пари, особено след като разполага с такъв красив дом“, обясняваше Бетси.

Бащата на Реджина се бе самоубил, след като инвестирал в начинание на Робърт...

Всяко от момичетата, независимо от овладения си външен вид, положително е изпитвало огорчение през онази вечер. А от следващия ден, в продължение на двайсет години, ги е съпътствало постоянно подозрение.

Джордж Къртис изпита дълбок срам. „Аз се върнах тук след галавечерта — спомняше си той. — Беше около четири часа. Стоях на това място. Знаех къде е спалнята на Бетси. Бях се побъркал от страх, че Изабел ще поиска развод, ако Бетси ѝ каже за нас. Но после видях нечия сянка да се движи в спалнята на Бетси. Имаше светлина в коридора и когато вратата се отвори, бях почти сигурен, че съм различил кой е.“

Продължавам да мисля, че знам кой е бил. Знам кой е бил! Когато откриха тялото на Бетси, исках да го изоблича, но как щях да обясня присъствието си тук по онова време? Нямаше да мога. Но ако бях разкрил какво съм видял, всички останали нямаше да живеят в такъв ад цели двайсет години.“

Чувството за вина го задушаваше.

Алекс Бъкли се приближи.

— Готов ли сте да се потопите в спомените, господин Къртис? —
попита той весело.

74.

— Според теб как мина? — попита загрижено Лори, настанявайки се в колата на Алекс.

Той запали двигателя и вдигна гюрука.

— По-добре ще е да пусна климатика — обясни, а после добави: — А в отговор на въпроса ти ще кажа: според мен мина страхотно.

— И аз така смятам. Но вече е седем без двайсет. Страх ме е, че ако попаднем в задръстване, няма да сме в болницата, когато Тими звънне, и татко ще пропусне разговора с него.

— Преди минути проверих на айфона си състоянието на трафика. Всичко е наред. Обещавам да си в болницата до седем и половина.

— Остана ни още едно интервю — въздъхна Лори, докато Алекс напускаше имението на Пауъл. — А сега обичайният въпрос: какво ще кажеш за Джордж Къртис?

— Стабилен е — отвърна Алекс веднага. — Той е от онези, на които хората разчитат. И защо не? Появява се на кориците на „Форбс“ от години.

— А и не пречи, че е доста привлекателен — добави Лори. — Помисли: Къртис е милиардер, чаровен и красив. Сравни го с Робърт Пауъл.

— Несравними са, Лори. Пауъл може да има петстотин милиона, но Къртис разполага с милиарди.

— А какво ще кажеш за кадрите от галавечерта, на които Джордж Къртис и Бетси изглеждат доста сериозни и напрегнати, все едно се карат?

— Ще ги използваш ли за фон, Лори?

— Не. Струва ми се нечестно. Но знам друго: хора като Джордж Къртис за нищо на света не биха участвали в такъв тип предаване, освен ако не крият нещо. Не е ли така?

— Лори, не преставаш да ме смайваш. И аз си помислих същото — увери я Алекс.

Тя извади телефона си.

— Ще предупредя татко, че пристигаме.

Лео вдигна след първото извънмяване.

— Още съм жив — обяви той. — Сега гледам „Всички от семейството“ — друга стара класика. Къде сте?

— На път към теб. Движението не е натоварено.

— Не спомена ли, че Алекс Бъкли ще те докара тук, а после ще те върне в имението на Пауъл?

— Точно така.

— Не го оставяй да те чака в колата. Доведи го. Искам да се запознаем.

Лори погледна Алекс.

— Проявяваш ли интерес да се запознаеш с баща ми?

— Да, естествено.

— Алекс се съгласи на драго сърце, татко. Доскоро.

75.

Бруно слушаше разговора и обличаше полицейската униформа. „Това се казва удар — зарадва се той. — След всичките тези години ще си отмъстя. Ще има плач и скърцане със зъби. О, Лио, толкова тъжен ще бъдеш. Дъщеря ти, внукът ти... През цялото време не престана да ровиш в болничните архиви, за да проверяваш дали лекарят не е допуснал грешка при пациент. Ти допусна грешка, Лио. Като непреклонно младо ченге, прекалено непреклонно. Можеше да ме пуснеш, когато ме арестува, но не го направи. Съсипа живота ми. Натика ме за трийсет години в затвора. После лежах още пет.“

Бруно застана пред огледалото върху вратата на дрешника в мизерния си апартамент. Наемаше го месечно, защото — така обясни на хазяина — изчакваше работата му в „Идеални терени“ да стане постоянна. Хазяинът, доволен, че не се налага да прави ремонт за момента, не възразяваше срещу това.

„Няма да има нищо против, ако си тръгна внезапно — нали съм си платил до края на месеца. Пък и няма да искам началния депозит. Сякаш някой може да нанесе някакви щети на тази окаяна дупка“, помисли си Бруно.

76.

Лори и Алекс тръгнаха, а снимачният екип започна да събира техниката.

Абсолвентките съблякоха балните рокли и почти в един глас отказаха на предложението да ги задържат.

— Лори би искала да ги вземете — обясни Джери. — А и ви уверявам: всичките са доста скъпи.

Нина обобщи от името на всички:

— Само това ни липсваше — нещо да ни напомня за онази вечер. Колите ги чакаха да ги отведат до хотелите им.

След дългия ден Род и Алисън се озоваха в стаята си. С радост затвориха вратата след себе си и Род я прегърна.

— Али, всичко е наред.

— Не е, Род. Изобщо не е. Знаеш какво съдържа записът. Наясно си как Джош може да го използва.

Извърна се, отвори дрешника и започна да вади дрехите със закачалките и да ги мята върху леглото.

Род се отпусна на дивана; несъзнателно масажираше коленете си, които доста го боляха.

— Първо ще изпием по едно уиски — отсече той твърдо. — После или ще си поръчаме шикозна вечеря тук, или ще излезем. Ти решаващ. Ще си вземем най-скъпите блюда от менюто за сметка на Робърт Пауъл.

— Не съм в състояние да хапна каквото и да било — възрази Алисън.

— Независимо от това ще си поръчаме.

— Род, размиваш ме, а никак не ми е до смях.

— Алисън, аз затова съм тук — весело подхвърли Род.

Въобщие не се готвеше да признае, че споделя притеснението ѝ относно записите на Джош; не заради парите, а заради малшанса на Али — отново по вина на Бетси Пауъл — имаше риск пак да ѝ отнемат възможността да учи онова, за което мечтаеше от години.

77.

Реджина внимателно опакова няколкото нови тоалета, донесени за предаването.

„Скоро може да се наложи да ги заменя със затворническа униформа — помисли си тя с горчивина. — Сто точки за Робърт Пауъл. Съсипа живота ми, когато бях на петнайсет, и сега му се открива огромен шанс да съсипе и остатъка. Не бих се изненадала, ако той е накарал Джош да ровичка в чантата ми. Но в бележката татко директно обвинява него и Бетси, че съзнателно са го въвели в заблуда. Робърт едва ли копнее това да излезе наяве. Инициативата по-скоро е само на Джош. Ще се наложи да му платя. Каква ирония — сама се докарах до положението евентуално да ме обвинят в убийството на Бетси. Защо не си останах вкъщи и не се занимавах с продажбите на недвижими имоти?“

Бързо прибра дрехите и вещите си в сака и големия куфар. „А сега какво — запита се тя. — Не ми се звъни на обслужване по стаите. Долу ме чака кола благодарение на господин Пауъл. Да се възползвам ли?“

Да, реши тя. Защо не? Ще накара шофьора да минат край старата им къща, а после да я отведе в ресторанта, където редовно вечеряше с родителите си.

Ще бъде като едно време, помисли си тя.

78.

„Още една вечер в къщата, която ненавиждам?! Защо си причинявам това?“

Клеър си задаваше този въпрос, откакто самолетът се приземи. „Глупаво ли беше през онази първа сутрин да се издокарам така, че да приличам на майка си?“ За да сациса „татко Роб“ ли го направи? Вероятно. Той прояви нахалството да отвори вратата на спалнята ѝ веднага след интервюто ѝ сутринта, за да ѝ зададе точно този въпрос. „Защо не предявих обвинения спрямо него през всичките тези години? Защо не го направя сега?“

Знаеше отговорите на тези въпроси. „Защото случилото се ми даваше пълно основание да убия майка си и защото с антуража си от адвокати «татко Роб» щеше да ме изкара побъркана лъжкиня, а майка ми с удоволствие щеше да го подкрепи. Именно затова станах социален работник — помисли си тя. — Исках да помогна на други момичета в моето положение. Но малцина от тях ми доверяваха, че *техните* майки са приемали факта пастроците им да се промъкват тайно в стаите им нощем. Съзнавам, че докато не се подложа на терапия, никога няма да продължа напред с живота си. Той ме държи заложница от години.“

Имаше само един начин да си отмъсти: довечера и утре отново ще се гримира и ще си направи съответната прическа, за да подчертае забележителната си прилика със скъпата Бетси. Сякаш това ще промени съществено случилото се, помисли си огорчена Клеър. Вдигна телефона, за да си поръча от обслужване по стаите.

„Питам се дали Нина отново ще припадне, когато ме види...

А и защо именно тя припадна?“

79.

Нина опакова багажа си. После ѝ сервираха вечерята в стаята. Докато без особено желание взимаше хапка от поръчаното кордон бльо, телефонът ѝ звънна. За нейно смайване се обаждаше Грант.

— Нямам търпение да разбера как мина интервюто — обясни той. — Алекс Бъкли е всеизвестен с уменията си да разтърсва свидетелите.

— При мен изпълнението му беше достойно за „Оскар“ — увери го Нина. — Чакай само да го видиш.

— Звучиш доста унила.

— Защото съм — призна тя.

— Гледай да се отърсиш, макар че те разбирам. Бях свидетел по дело за измама преди двайсет години. Никак не беше приятно.

„Приятно“? Каква дума, мислеше си Нина, докато Грант каканижеше, че няма търпение да я види, и ѝ пожелаваше лек полет.

Отпи голяма глътка водка от чашата до чинията с вечерята. „Дали пък, ако обещаю на майка да ѝ дам всичките пари, които останат след разплащането с Джош, тя най-после ще остане доволна? Особено когато разбере, че високопоставен продуцент като Грант излиза с мен!“

80.

В болницата „Маунт Синай“ Лио гледаше часовника с растящо нетърпение. Беше осем без двајсет, а Лори още не бе пристигнала. Ала точно си помисли, че тя ще говори с Тими от колата, и Лори застана на прага. Във високия представителен мъж зад нея Лио веднага разпозна известния Алекс Бъкли.

Лори се втурна напред и го прегърна.

— Татко, съжалявам. Движението по Ийст Ривър Драйв наистина е невъзможно! Затворили са половината от Сто двајсет и пета улица и се е образувало ужасно задръстване. Човек би си помислил, че има терористично нападение.

— По-кратко — успя да прекъсне тирадата ѝ Лио. — Иначе ти ще си следващият пациент тук. — Погледна към Алекс. — Нали така, господине?

— Определено съм съгласен, че дъщеря ви е под голям стрес — отговори Алекс, придърпвайки стол до леглото на Лио Фарли. — Но трябва да ви кажа, че страхотно напредва с предаването.

— Чудесно. А сега, преди да ме питаш, Лори — да, добре съм и — да, ще ме изпишат утре сутрин — обяви Лио Фарли. — Ти по кое време ще приключиш с предприетия лов на вещици?

— Татко, от уважение към работата си не бих го нарекла така — възрази Лори.

— Дълбоко уважавам работата ти — увери я Лио, — но ако в продължение на двајсет години ми се е разминало обвинение в убийство, а сега изведнъж съм под прожекторите, където всяка дума пред националната аудитория ще бъде чута от всички кандидат-съдници в страната, бих направил всичко възможно, за да залича следите си.

Алекс забеляза нервното безпокойство, с което и Лио и Лори постоянно гледат часовниците си. Беше осем без пет.

— Тими закъснява с обаждането. Най-добре отново да звънна в администрацията на лагера, за да се уверя, че всичко е наред —

отбеляза Лио.

— Татко, нима звъниш в лагера? — смая се Лори.

— Естествено. Така ги държа нащрек — сигурен начин да не допуснат пропуски в охраната. Ти как смяташ, Алекс?

— На ваше място, като родител или дядо, щях да постъпя по същия начин — съгласи се Алекс.

Извънвяването на телефона на Лори предизвика всеобща въздишка на облекчение. Преди второто звънене тя и Лио поздравиха в един глас:

— Здравей, Тими.

— Здравсти, мамо — отвърна весело момчето. — Притеснявах се, че няма да се прибереш навреме, та и дядо да е с теб, когато се чуем.

— И двамата сме тук сега — успокои го Лори.

Алекс слушаше как Тими описва заниманията си през деня: бил в плувен отбор А, харесвал другите три момчета в палатката, лагерът бил готин... Едва към края на монолога тонът му стана малко по-минорен.

— Липсват ми, хора. Наистина ли — ама наистина ли — ще дойдете в деня за посещения?

— Наистина, *наистина* ще дойдем — увери го Лори.

— Разбира се! — побърза да се обади и Лио. — Някога да не съм си спазвал обещанията, момчето ми?

— Не, дядо.

— Да не мислиш, че ще започна сега? — попита Лио с престорена строгост.

Минорният тон изчезна.

— Не — отвърна Тими щастливо.

След като се сбогуваха, Лори погледна Алекс.

— Това е моето момченце — обяви гордо тя.

— Явно е страхотно — отвърна искрено той.

— Сега настоявам двамата да хапнете нещо, а после да се върнете в имението на Робърт Пауъл — нареди Лио. — И без това сте на път да закъснеете. Лори, надявам се да си вземеш няколко почивни дни, след като приключиш със снимките.

— Няма начин, татко. Колкото и да е странно, следва най-трудната част — монтажът и окончателното оформяне на предаването. Но съм съгласна с теб — от емоционална гледна точка този път

задачата беше трудна. Признавам, че никога не искам да бъда заподозряна в убийство.

Алекс усети накъде се насочват мислите на Лори и баща ѝ.

— Ще ти бъда защитник и ще ти направя десет процента отстъпка — бързо обеща той. И двамата се засмяха. Когато се сбогуваше с Лио, Алекс подхвърли: — Понякога защитавам хора за случаи, в които вашата помощ ще ми е от полза. Искате ли да вечеряме заедно някога?

— Разбира се — отвърна Лио.

— Аз ще присъствам ли? — засмя се Лори.

— Обезателно — отговори Алекс със сериозен тон.

Отново си казаха „довиждане“ с Лио и напуснаха болницата.

— Обичам Манхатън — обяви Лори. — Тук е моят дом.

— И моят — добави Алекс. — Слушай, не се налага да се връщаме в онзи мавзолей преди единайсет, а сега е едва осем и половина. Хайде да хапнем някъде на спокойствие.

— Говорихме за хамбургери — напомни Лори.

— Забравй! „Мареа“ на Сентръл Парк Саут е един от най-добрите ресторанти в Ню Йорк. Винаги е препълнено, но по това време част от тълпата се е оттеглила, за да отиде на театър. Да хапнем там?

— Идеално — прие Лори.

Напълно спокойна, защото Лио изглеждаше добре, а Тими звучеше щастлив, тя знаеше, че ще ѝ бъде наистина приятно да вечеря с Алекс.

Точно по това време Бруно прекосяваше моста „Гапън Зий“ на път за лагера на Тими.

81.

На трийсетина километра, също в скъп ресторант в окръг Уестчестър, Робърт Пауъл и Мюриъл Крейг пиеха шампанско.

— За повторната ни среща — прошепна той.

— Роб, скъпи, страшно ми липсваше. Боже, колко ми липсваше. — Мюриъл се пресегна през масата и хвана ръката му. — Защо никога не ми се обади през всичките тези години?

— Страхувах се да звънна. Когато скъсахме, се отнесох несправедливо към теб. По мое настояване ти се отказа да участваш в сериала, а той пожъна такъв голям успех. Бях ти огромен дължник и не знаех откъде да започна.

— Аз ти звънях и ти писах.

— Това само ме караше да се чувствам още по-гузен — призна Робърт Пауъл. — А и още не съм споменал колко възхитително изглеждаш тази вечер.

Мюриъл знаеше, че той не я ласкае. Настоя Мег и Кортни да се погрижат за грима и прическата ѝ. Намери много красив костюм в бутик в Бедфорд. Покупката на елегантния скъп тоалет и куп подходящи аксесоари от Родео Драйв в Холивуд никак не я смущаваше. Нали кредитната карта на Нина беше у нея?

— Хайде да поръчаме — предложи Робърт.

По време на вечерята умело преплиташе комплименти с въпроси, които го интересуваха.

— Поласках се, когато чух за обвиненията срещу Нина, задето покани на нашата маса Клеър и Бетси, Мюриъл.

— Исках да я убия — призна Мюриъл. — Толкова бях влюбена в теб.

— През годините често мислех за теб и се питах защо така глупашки се увлякох. Много съжалявах, но беше късно. — Робърт направи пауза. — После — слава богу — Бетси изчезна от живота ми. Просто не знам на кого да благодаря за това...

Мюриъл се озърна да види дали насядалите по съседните маси са потънали в собствените си разговори. Удовлетворена се наведе доста напред, при което изцапа с масло ревера на новото сако.

— Роби, да не би да си доволен, че Бетси я удушиха? — затворнически попита тя.

— Обещай ми да не казваш на никого — прошепна той.

— Няма, естествено. Това ще е нашата тайна. Но нали знаеш колко близки сме с дъщеря ми Нина?

— Да.

— Тя много се разстрои от текста на Бетси върху поканата — изразяваше желание да видя колко сте щастливи двамата и колко била благодарна, че Нина ви е запознала...

— Научих за това едва по-късно и останах шокиран.

— Аз бях огорчена, но Нина направо побесня. Знаеше колко много те обичам. Роб, според мен Нина е убила Бетси. Направила го е за мен. Искала е да получи още един шанс да те спечеля.

— Сигурна ли си, или гадаеш, Мюриъл?

Очите на Робърт Пауъл изведнъж станаха пронизателни, а тонът — остър.

Мюриъл Крейг долови настъпилата у него промяна.

— Сигурна съм, разбира се, Роби. Тя ми звънна. Бях в Холивуд, нали си спомняш? Плачеше по телефона. Каза: „Мамо, страх ме е. Ще ми задават толкова много въпроси. Но го направих за теб“.

82.

Преди всички да се върнат, Джейн провери спалните за последен път. Барът в кабинета вече беше зареден, а на подходящи места остави плата с мезета и хапки, точно както и вечерта, когато убиха Бетси. Още малко и ще се отървем от всички тях, помисли си тя.

След няколко дни суетене напред-назад беше забравила какво е къщата отново да е тиха и спокойна. Господин Роб беше завел непоносимата Мюриъл Крейг на вечеря. Безспорно изглеждаше красива, но ѝ личеше, че вече е обърнала една-две чашки.

А в банята ѝ се долавяше слаб мирис на цигари.

Господин Роб презираше всички, които пият прекалено много или пушат.

Господин Роб си играеше с Мюриъл. Джейн различаваше сигналите. По същия начин Бетси си бе играла с бащата на Реджина, докато не го убеди да вложи всичките си пари в начинанието на господин Роб.

Двамата изключително умело мамеха хората, помисли си тя с възхищение. Освен това Бетси беше двулична измамница. Доста сръчно укриваше забежките си от господин Роб.

Възнаграждаваше ме с малки подаръци, за да си държа устата затворена, спомни си Джейн.

Но сега се притесняваше. Беше пропуснала факта, че Джош върти своя игричка: изнудваше хората със записи, направени в колата.

Ако господин Роб разбере, че е прикривала Бетси, веднага ще я уволни. В никакъв случай не бива да узнае. Но кой ще му каже? Не и Джош, защото и той би си загубил работата.

Бижутата, които Джордж Къртис подари на Бетси, още са у мен, мислеше си Джейн, докато отмяташе завивките и спускаше щорите в спалните; не го бе правила от двайсет години, като се изключи спалнята на господин Роб. Понякога оставяше бонбонче на възглавницата му, както правеха в хотелите.

Господин Къртис дойде днес следобед. Боже, колко се притесняваше, че ще говори с Алекс Бъкли за галавечерта.

След тържеството Джейн отнесе в кабинета мезета и хапки за момичетата. През първия половин час влизаше и излизаше и чуваше какво си говорят за Бетси.

„След време започнаха да ме забелязват и аз им пожелах лека нощ. Ако се наложи, имам с какво да натопя всяка от тях“, прецени тя.

За секунда положи глава върху възглавницата на господин Роб. После се дръпна и с пъргави движения я оправя.

Утре вечер по това време с господин Роб отново ще са сами в къщата.

83.

— Време е да се връщаме — отбеляза Алекс неохотно. През последния час и половина, докато бърбеше с Лори и се наслаждаваше на превъзходната храна, той бе споделил и събития от миналото си: майка му, а после и баща му починали, докато бил в колежа; на двайсет и една станал попечител на седемнайсетгодишния си брат...

— Той беше „моето момченце“ — спомни си той. В следващия миг се ужаси от думите си и побърза да добави: — Лори, извинявай. Въобще не го сравнявам с твоята ситуация.

— Защото няма нищо общо — изкоментира Лори делово. — Но ми е неприятно, когато хората премислят и претеглят всяка дума, която изричат пред мен. Непрекъснато ми се случва. Но брат ти е пораснал и е станал добър адвокат. Един ден Синеокия ще бъде заловен и това ужасно бреме ще изчезне. Единствената ми утеха е, че той се закле първо да се погрижи за мен. — Вдигна чашата с шампанско. — Да прием за това.

— Чакай — спря я Алекс. — Да прием за това да заловят Синеокия и той да гние в затвора до края на дните си.

Наум продължи: или да бъде застрелян хладнокръвно между очите, както уби съпруга ти доктор Грег Моран.

Неохотно Алекс даде знак да донесат сметката.

Петнайсет минути по-късно пътуваха с колата му към Уестчестър по магистралата „Хенри Хъдсън“.

Алекс забеляза, че Лори полага големи усилия, за да остане будна.

— Защо не си затвориш очите? — предложи той. — Спомена, че снощи не си спала добре, защото си се притеснявала за баща си. Едва ли ще спиш много и тази нощ.

— Прав си — въздъхна Лори.

Затвори очи и след по-малко от минута Алекс долови спокойното й, равномерно дишане.

От време на време поглеждаше към нея. На осветлението по магистралата виждаше профила ѝ и му стана приятно, когато насън тя извърна лице към него.

Сети се колко е притеснен Лио Фарли, че тя ще бъде под един покрив с непознати хора, един от които със сигурност е убиец, но кой?

А и у градинаря долавяше нещо познато. Какво точно? Щракна го вчера, докато беше на верандата, и изпрати снимката на помощника си. Звънна и в „Идеални терени“. Обясни на служителя там, че от съображения за безопасност се интересува от имената на всички, които са на територията на имението.

Изказването на Робърт Пауъл по време на обяда определено целеше да сплаши някого и този човек да предприеме съответните действия, прецени Алекс. Който и да е той, може да се реши на последна, отчаяна постъпка.

Трийсет минути по-късно потупа Лори по рамото.

— Събуди се, Спяща красавице. Пристигнахме. Тук ще прекараме нощта.

84.

Бруно се намираше в канцеларията на лагера. Извикаха нощния дежурен от фургона му.

Тоби Барбър, двайсет и шест годишен, имаше здрав сън и си лягаше рано. Разтъркваше очи, когато влезе в канцеларията, където го чакаше Бруно. Убиецът изглеждаше авторитетно в полицейската униформа и с угриженото си изражение.

— Извинете за безпокойството, господин Барбър, но е много, много важно. Комисар Фарли получи сърдечен удар. Възможно е да не оцелее. Иска да види внука си.

Бруно беше добър актьор. Докато говореше, не откъсна очи от младия възпитател.

— Предупредени сме да пазим особено старателно Тими — обясни Тоби, полагайки всички усилия да се разбуди окончателно, — но знам, че дядо му звънна на началника на лагера днес и му съобщи, че е в болница заради проблеми със сърцето. Веднага ще се свържа с шефа си по мобилния, за да ми даде разрешение. На гости при приятели е и празнуват рожден ден.

— Комисар Фарли умира — отсече Бруно гневно. — Настоява да види внука си!

— Разбирам, разбирам — заяви Тоби нервно. — Само да звънна. Никой не вдигна.

— Вероятно не ме чува — притесни се Тоби. — Ще опитам пак след няколко минути.

— Няма да чакам! — кресна Бруно. — Комисарят умира и иска да види внука си!

Вече съвсем подплашен, Тоби отвърна с разтреперан глас:

— Ще отида за Тими. Ще му помогна да се преоблече и ще го доведа.

— Не го преобличай! Само му сложи халат и чехли — нареди Бруно. — Има си дрехи вкъщи.

— Да, добре. Ей сега ще го доведа.

Десет минути по-късно Бруно държеше ръката на сънения Тими и го настаняваше в колата си.

Беше превъзбуден от успеха и от предстоящите събития.

85.

Робърт Пауъл се върна вкъщи навреме, за да посрещне първите си гости.

Мюриъл се втурна нагоре, за да си смени самото. Ужаси се, когато се погледна в огледалото, и освежи грима и прическата си. Слезе долу, като се стараяше да прикрива факта, че не се чувства стабилна на краката си. С влизането в кабинета видя, че и Нина се е прибрала. Забеляза презрителното изражение на дъщеря си. Чакай само да видиш, помисли си тя, пристъпи към Роб и го целуна по бузата. Той нежно обви раменете ѝ с ръка.

Клеър, Реджина, Алисън и Род пристигнаха почти едновременно. Лори и Алекс дойдоха последни, но след десетина минути всички вече бяха в кабинета.

Джейн стоеше до бара, готова да подава вино или коктейли.

Робърт Пауъл вдигна чаша.

— Нямам думи да ви благодаря, че сте с мен. Съжалявам за тегобата, с която сте живели през последните двайсет години, но не забравяйте и за сериозните подозрения върху мен. Сега обаче съм щастлив да ви съобщя за намерението си по време на утрешното интервю да обявя на света, че знам кой е убил любимата ми Бетси. Ще го назова. Да вдигнем гост за облекчението, което ще настъпи, и да си пожелаем лека нощ.

В стаята настъпи гробна тишина. Никой не посегна към мезетата, приготвени с такова старание от Джейн.

Всички безмълвно оставиха чашите и започнаха да се разотиват.

Джош се въртеше в коридора, готов да помогне на Джейн да изнесе посудата и да угаси осветлението.

Лори и Алекс изчакаха всички да се качат горе и едва тогава пожелаха лека нощ на Робърт Пауъл.

— Доста смело твърдение, господин Пауъл — отбеляза Алекс. — И доста провокативно. Наистина ли се налагаше?

— Според мен абсолютно се налагаше — отвърна Робърт Пауъл.
— Дълги години мислех за момичетата и се питах коя е влязла в спалнята на съпругата ми и я е задушила. Съзнавам, че Бетси си имаше своите недостатъци, но за мен тя беше идеална. Липсваше ми през всичките тези двайсет години. Защо, мислите, никога повече не се ожених? Защото тя беше незаменима.

— Това къде поставя Мюриъл Крейг? — полюбопитства Лори.

— А сега ви желая лека нощ — отсече делово Пауъл.

Алекс изпрати Лори до вратата на стаята ѝ.

— Заклучи се — посъветва я той. — Ако Пауъл е прав, в момента някой обмисля какво да предприеме. Макар да е налудничаво, някой може да те обвини, задето си избрала тази тема за предаването.

— Или теб, задето накара всяка да признае колко е мразила Бетси, Алекс.

— Не се притеснявам — увери я Алекс. — Заклучи вратата и си лягай.

86.

Реджина седеше на ръба на леглото. „Има предвид мен — мислеше си тя. — Джош явно му е дал предсмъртното писмо. Дали все пак ще ми платят парите? Бих ги използвала, за да си наема защитник. От двайсет години мечтая да сложа край на тази история. Е, сега стана.“

С отсечени движения като на робот тя си облече пижамата, отиде в банята, наплиска лицето си с вода, загаси осветлението и си легна. После, неспособна да заспи, остана вторачена в тъмнината.

87.

Алисън и Род лежаха един до друг. Държаха се за ръка под леката завивка.

— Аз съм го направила — промълви Алисън. — Бях в стаята на Бетси, а после наблюдавах от дрешника.

— Какво наблюдаваше? — попита бързо Род.

— Как някой притиска възглавницата към лицето на Бетси. Но, Род, не е бил някой друг, а аз!

— Не говори така!

— Знам, че е вярно. Знам, Род.

— Нищо подобно не знаеш. Престани да го повтаряш.

— Род, ще ме пратят в затвора.

— Не, няма. Причината е, че не мога да живея без теб.

Алисън остана с поглед, втренчен в тъмнината. Постепенно осъзна истината, която досега гневът криеше от нея. Промълви тихо:

— Род, винаги си смятал, че се омъжих за теб, за да ме пратиш да следвам медицина. Възможно е донякъде и аз да съм мислила същото. Но през първия ден в детската градина не само ти се влюби. Аз също се влюбих. Ужасно е, но е факт. Пропилях двайсет години, през които не спрях да мразя Бетси Пауъл. — Изсмя се горчиво. — Само дете нямам удовлетворението да знам какво съм направила, докато съм я убивала.

88.

Клеър седеше на дивана в спалнята си. Нямаше никакво намерение да спи.

„Значи наистина е обичал майка ми — помисли си тя. — Когато започна да се промъква в стаята ми по-малко от месец след като се нанесохме тук, аз му позволявах заради нея. Виждах колко е щастлива и исках да продължава така. Бях сигурна, че ако ѝ кажа, ще се изнесе оттук и тогава къде щяхме да отидем?

Обратно в някой малък апартамент. Тя непрекъснато излизаше с мъже, търсеше онова, което Робърт Пауъл можеше да ѝ даде. Бяхме толкова близки, когато бях малка. Живеех с мисълта, че съм длъжна да го направя за нея. Правех тази огромна саможертва за майка си. Това беше моята тайна. Смятах всяка нощ, когато той не идваше при мен, за Божия благодат. Но веднъж ги чух да си говорят. Той ѝ разказваше за предишната нощ, а тя остана доволна, че охотно откликвам.

Да я вземат дяволите! Да я вземат дяволите! Да я вземат дяволите!

Душах я мислено, откакто навърших тринайсет. Ако аз съм го извършила през онази нощ и някой, който ме е видял, ме изобличи сега — нека да го направи, нека.“

89.

Нина не легна. Седна по турски и започна да прехвърля наум събитията от деня. Възможно ли е майка ѝ да е изпълнила заканата си?

„Добра актриса е — помисли си Нина. — Всеки би ѝ повярвал. Нямах представа, че Робърт Пауъл е толкова заслепен от Бетси, че не вижда истинската ѝ същност. Или е виждал какво представлява и го е намирал за вълнуващо.

Ако Роб се е преструвал пред майка ми през последните два дни, значи тя е била достатъчно глупава, за да му повярва. Ако е споделила, че съм признала за убийството на Бетси, с мен е свършено. А когато Роб ѝ покаже вратата, тя просто ще отиде при полицейския комисар и ще поиска възнаграждението. Има ли въобще нещо, което мога да направя?“

90.

Когато и последната светлина в къщата угасна, Бруно излезе от колата. Беше дал на Тими приспивателно и сега го носеше на рамото си. Бавно и внимателно мина през оградата, за да не го разбуди. Отнесе го до павилиона и отвори вратата на сервизното помещение. Положи го върху купчината одеяла, приготвена за него, и върза ръцете и краката му, макар и не твърде стегнато.

Тими се размърда и оказа лека съпротива, когато Бруно завърза кърпа през устата му, но после отново заспа дълбоко.

Бруно знаеше, че утре служебният микробус ще мине да го вземе. Няма да има правдоподобно обяснение, ако не се яви на уговореното място. „Хлапето ще е добре, докато се върна — помисли си той. — Дори да се събуди, няма да се освободи — ръцете му са вързани на гърба.“

Сега, когато краят приближаваше, преценяваше, че не само е адски спокоен, но и ще остане адски спокоен. Погледна заспалия Тими. Пълната луна осигуряваше достатъчно светлина, за да разгледа внимателно лицето му.

— Един ден съвсем щеше да заприличаш на баща си — промълви той. — А майка ти е в къщата ей там и не подозира, че ти си тук. Чакай само да разбере, че си изчезнал.

Редно беше да си тръгва, но не се въздържа да бръкне в джоба за малката кутия. Отвори я, извади яркосини лещи и ги постави на очите си. Не ги беше слагал досега, защото се открояваха и ако някой го забележеше, щеше да го опише. Сети се как чу преди пет години Тими да изхленчва: „Сини очи застреля татко!“.

Така е, помисли си той. Направих го.

Свали лещите, щяха да му трябват за следващия ден.

91.

Лио Фарли не заспиваше. Ченгето у него долавяше тревожни сигнали. Опита се да ги прогони.

„Лори е добре — повтаряше си той. — Радвам се, защото Алекс Бъкли е в къщата. Очевидно харесва Лори, но по-важното е, че е наясно за потенциално експлозивната ситуация в онази къща, докато именно тези хора са там.

Тими звучеше чудесно. Ще го видя в неделя.

Тогава защо, по дяволите, съм толкова убеден, че нещо не е наред? Възможно е да е от всичките тези монитори по мен. В състояние са да подлудят всекиго.“

Сестрата беше оставила приспивателно на нощното шкафче.

— Не е силно — бе пояснила тя, — но ще намали напрежението и ще заспите.

Лио го взе, но бързо го върна обратно. „Нямам никакво желание да се събудя замаян — помисли си той ядосан. — А и знам — няма да ми помогне да заспя.“

92.

В три сутринта Джейн стана тихо от леглото, отвори вратата и отиде до стаята, където спеше Мюриъл Крейг.

Шумното ѝ хъркане доказваше, че е под влиянието на изпития алкохол. Джейн пристъпи на пръсти до леглото, наведе се и вдигна възглавницата в ръката си. После с бързо, отсечено движение я постави върху лицето на Мюриъл и я притисна.

Хъркането мигом спря и се превърна в задавен звук. Силни ръце държаха плътно възглавницата към лицето ѝ. Мюриъл започна да се бори за въздух.

Размаха ръце и се опита да отмести възглавницата.

— Не си прави труда — прошепна някой.

Всякакви остатъци от мъгла в главата ѝ изчезнаха.

„Не искам да умра — мислеше Мюриъл. — Не искам.“

Дългите ѝ нокти се впиха дълбоко в коварните ръце и за момент хватката се разхлаби. Мюриъл избута възглавницата и изпищя. В следващия момент възглавницата прилепна още по-плътно към лицето ѝ.

— Нали не си въобразяваш, че ще ти го отстъпя? — просъска Джейн злобно. Продължи да натиска възглавницата силно към лицето на Мюриъл. — Може и да знаят, че съм убила Бетси, но ти нямаш никакъв шанс с него. *Той е мой. Мой е!*

Всички на втория етаж чуха писъка, но не можеха да повярват.

Алекс влетя пръв, пребори се с Джейн и я събори на пода. Запали лампата и видя, че лицето на Мюриъл е посиняло. Тя не дишаше. Издърпа я от леглото, сложи я на пода и започна да ѝ прави изкуствено дишане.

Докато Робърт Пауъл тичаше по коридора, от другия край се появиха четирите абсолвентки, следвани от Род. С разширени от ужас

очи Джейн ги погледна и понечи да побегне, все така стискайки възглавницата.

— Ти?! — извика Пауъл. — През цялото време си била *ти*!

Препъвайки се и дишайки тежко, Джейн се отправи надолу към кухнята. Плъзна вратата към верандата и потъна в тъмнината. Стигна до басейна, когато Робърт Пауъл я сграбчи.

— Ти си била — просъска той. — През цялото време си била *ти*! В продължение на двайсет години съм те виждал всеки ден и нито за секунда не заподозрях, че ти си убила любимата ми Бетси.

— Обичам те, Роб — простена тя. — Обичам те, обичам те, обичам те.

— Не можеш да плуваш, нали? Страх те е от водата, нали? — С рязко движение я бутна в басейна и заглуши отчаяните ѝ вопли за помощ с крясъците си: — Джейн, Джейн, не се страхувай! Ще ти помогнем, Джейн. Ще ти помогнем. Къде си?

Когато се увери, че е потънала, той хукна, мина край павилиона и продължи по алеята. Най-накрая, изтощен, се строполи на земята. Там го намери появилата се изневиделица патрулна кола. Полицай слезе светкавично и коленичи до него.

— Всичко е наред, господин Пауъл. Всичко е наред. Видяхте ли накъде избяга?

— Не. — Робърт Пауъл дишаше затруднено. Лицето му бе смъртно бледо. Точно тогава външните лампи осветиха целия терен наоколо. — Може би в павилиона — задавено промълви той. — Нищо чудно да се крие вътре.

Пищяха сирени. На алеята се появиха още полицейски коли. Ед Пен беше в една от тях.

— Проверете в павилиона — извика полицаят до Пауъл.

Един от офицерите хукна натам и точно когато отваряше вратата, друг извика:

— Ето я!

Стоеше до ръба на басейна и гледаше надолу. Джейн лежеше по гръб на дъното. Очите ѝ бяха затворени, а юмруците — стиснати, все едно още държаха възглавницата. Полицаят се гмурна и я изтегли на повърхността. Колеги му помогнаха да я извади и я положи на земята. Започнаха да ѝ правят масаж на сърцето и изкуствено дишане. След няколко минути спряха безплодните си опити да я съживят.

В къщата Алекс успя да накара сърцето на Мюриъл отново да забие. Абсолвентките и Род стояха безмълвни в стаята. Когато Мюриъл дойде постепенно в съзнание, тя простена:

— Роб, Роб...

Истеричният смях на Нина разтърси цялата къща.

93.

Бруно заста на тротоара цели петнайсет минути преди Дейв Капо да пристигне с микробуса точно в осем, съгласно уговорката. Дейв не можеше да скрие вълнението си, докато пътуваха към имението на Пауъл.

— Чу ли какво е станало? — подхвана той.

— Какво? — попита Бруно незаинтересувано и добави наум: „И хич не ми пука“.

— Снощи някой се опитал да извърши убийство в имението на Пауъл.

— Какво?!

— Оказала се икономката. Тя убила жената на Пауъл преди двайсет години — говореше Дейв, едва поемайки си дъх. — Искала да очисти още някого снощи, но я хванали. При бягството паднала в басейна, а не знаела да плува.

Дали са намерили Тими, питаше се Бруно ужасен.

— Какво ще кажеш? — не млъкваше Дейв. — Двайсет години са подозирали онези абсолвентки, а излиза, че никоя от тях не го е извършила.

— Какво става сега там? — попита на свой ред Бруно. „Ако са намерили Тими, ще накарам Дейв веднага да ме върне къщи. Ще кажа, че не ми е добре. Ще изчезна от града моментално. Тими не знае кой го е взел от лагера, но скоро ще разберат и ще започнат да ме издирват...“

— Обичайните процедури — отвърна Дейв. — От съдебна медицина са отнесли тялото. Дочух, че икономката е притискала възглавница към лицето на майката на една от абсолвентките. Казва се Мюриъл Крейг. Актриса е.

Бруно съзнаваше необходимостта да каже нещо.

— О, чувал съм я — промърмори той.

„Не са влизали в павилиона засега — мина му през ума. — Вече нямат и основание да продължат с претърсването. Значи планът ми ще

успее.“

Обикновено Дейв го оставяше в началото на алеята.

— Не знам дали ще те пуснат — коментираше той, — но ще опитаме. Така ще ни разкажеш всичко, което се е случило.

Спря ги полицаи.

— Трябва да проверя — обясни той. Звънна в къщата и му отговориха нещо. — Господин Пауъл каза да те пусна. Ще работиш на терена извън полицейския кордон.

Бруно се постара да си придаде нехаен вид. Слезе от микробуса и тръгна бавно към павилиона. Мина край басейна. Тялото беше отнесено. Влезе, затвори вратата и светкавично се насочи към сервизното помещение. Завари Тими буден. Издаваше приглушени звуци и се въртеше върху купчината одеяла. По бузите му се стичаха сълзи. Бруно коленичи до него.

— Не плачи, Тими. Мама скоро ще дойде. Ще ти дам овесени ядки и ще те пусна да отидеш в тоалетната. После мама ще те заведе да видиш дядо си. Става ли?

Тими кимна.

— Но трябва да ми обещаеш, че няма да викаш, когато ти дам да ядеш. Обещава ли?

Тими отново кимна.

В дъното на сервизното помещение имаше малка тоалетна. Бруно отнесе Тими там и остана при него.

— Облекчи се — подкани го той.

Наум добави: „Ще ти е за последен път“.

Върна Тими върху одеялата и отиде в кухничката. Извади овесени ядки, мляко и портокалов сок.

— Ще сваля превръзката от устата ти — обясни той. — Ще те оставя да хапнеш, но трябва да действаш бързо.

С разширени от ужас очи Тими се подчини.

Когато приключи, Бруно отново върза кърпата през устата му и провери дали не е много стегната. Бутна Тими да легне върху одеялата.

— Дори да се опиташ да издадеш звук, никой няма да те чуе — предупреди го той. — Но ако си много, много тих, обещавам мама скоро да дойде да те вземе.

Бруно взе гребло, затвори вратата и я заключи. Излезе навън и се захвана да оправя тревата около павилиона.

94.

Преди полицията да откликне на позвъняването на 911, Джош се втурна в апартамента на Джейн, където се разтършува и намери скритите бижута, подарък на Бетси от Джордж Къртис. Сега се намираха в джоба му, без никой да подозира. Изненада се, че Джейн е убила Бетси, макар винаги да бе подозирал, че е луда по господин Роб.

В девет часа всички гости слязоха на закуска. Почти не разговаряха помежду си. Едва сега момичетата започваха да осъзнават, че всякакво подозрение една от тях да е отнела живота на Бетси, е изчезнало завинаги.

Мюриъл отказа да отиде в болница и остана в леглото, докато съдебният лекар не си тръгна с тялото на Джейн. Гърлото ѝ беше подуто, а гласът — дрезгав. Вече си даваше сметка, че Робърт е наясно с лъжата ѝ относно признанието на Нина. От друга страна, мислеше си тя, дано приеме постъпката ми като доказателство колко много го обичам. Осенена от тази мисъл, най-после тя стана, взе душ, внимателно се гримира и се среса. Облече тънък пуловер, памучни панталони и обу сандали. Надяваше се синините по шията ѝ да покажат на Роб какво е изтърпяла заради него.

Комисар Ед Пен и другите детективи прекараха часовете след инцидента в разпити на всички в къщата. Показанията им съвпадаха. Очевидно при опита да убие Мюриъл Джейн бе действала самостоятелно. А по всичко личеше, че побягвайки от къщата, случайно е паднала в басейна.

При тези обстоятелства той, макар и неохотно, се съгласи да откликне положително на молбите на Лори и Алекс да им позволи да довършат предаването.

— Разследването обаче не е приключило — уточни той строго. — Всички трябва да дойдат да дадат официални показания. Но ако никой не навлиза в оградената с полицейски кордон територия, разрешавам да продължите.

В кабинета Лори и Алекс чакаха да проведат последното си интервю с Робърт Пауъл.

Поканиха другите да гледат. Вече бяха опаковали багажа и нямаха търпение да си тръгнат, но понеже още им беше трудно да повярват, че кошмарът най-после е приключил, влязоха в кабинета, седнаха зад камерите и зачакаха появата на Робърт Пауъл.

95.

Марк Гарет, ръководител на лагера „Маунтънсайд“, гледаше с невярващи очи Тоби Барбър.

— Искаш да ми кажеш, че си позволил на Тими Моран да напусне лагера снощи с непознат човек?! — попита той.

— Дядо му умира. Дойде да го вземе полицаи — защити се Тоби.

— Защо не ми звънна?

— Звънях ви, сър. Не ми отговорихте.

Със свито сърце Гарет призна, че Тоби е прав. Беше си свалил сакото и на шумното събиране нямаше начин да чуе дали мобилният му звъни.

„Говорих с Лио Фарли вчера — опитваше се да се успокои той. — Наистина се обади от болница. Но ме предупреди, че човекът, убил бащата на Тими, е заплашил да очисти и него, и майка му. Ами ако именно той е отвел Тими?“

Изплашен до смърт Гарет вдигна телефона. Номерът на Лио Фарли лежеше на бюрото пред него. Трябваше да му съобщи дори при най-малка опасност за Тими. Оставаше му единствено да се моли състоянието на Лио наистина да е било критично.

Фарли отговори след първото позвъняване.

— Здравей, Марк — поздрави той. — Как си?

Гарет се поколеба, преди да попита:

— Как се чувстваш?

— Вече съм добре. Тази сутрин ще ме изпишат. Снощи говорих с Тими. Страхотно се забавлява на лагера при вас.

Марк Гарет направо попита:

— Значи не сте изпращали полицаи да го вземе снощи?

На Лио му трябваша няколко секунди, за да възприеме чутото. Кошмарът му се сбъдваше. Единствено Синеокия можеше да е отвел Тими.

— Искаш да кажеш, че въпреки всичките ми предупреждения си допуснал непознат да отведе внука ми?! Как изглеждаше?

Гарет накара Тоби да опише „полицая“.

Лио отчаяно слушаше описанието — поразително съвпаднаше с описанието на възрастната Марджи Блес пред властите преди пет години: среден на ръст, набит...

— Очите му сини ли са били? — попита Лио.

— Питам Тоби. Не е забелязал. Бил е много уморен.

— Глупак! — изкрещя Лио и гневно затвори.

Извади жиците, които следяха сърдечната му дейност. В ума му кълтеше заплахата на Синеокия, която Тими беше чул: *Кажси на майка си, че тя е следващата. После е твоят ред.*

Трескаво набра номера на Ед Пен.

„Ако спази заплахата си, Синеокия ще убие първо Лори. Вероятно се е отправил към нея сега и — моля се на Бога — Тими още да е жив.“

96.

Изтощен и останал без сили, но облечен безупречно в риза, с вратовръзка и леко лятно сако, Робърт Пауъл изслуша встъпителните думи на Алекс. Абсолвентките седяха зад него.

— Господин Пауъл, не по този начин си представях, че ще завършим предаването. Знаели ли сте, или подозирали ли сте някога Джейн Новак като убиец на съпругата ви?

— Не — отвърна Робърт Пауъл измъчено. — Винаги съм подозирал една от абсолвентките. Не знаех точно коя и търсех отговора. Искях да сложа край. *Необходимо ми беше да сложа край.* Вече не съм здрав. Дните ми са преброени. Наскоро научих, че освен другите си здравословни проблеми имам и бързо развиващ се рак на панкреаса. Не след дълго ще съм с любимата си Бетси в рая или в ада. — За момент настъпи тишина. — Възнамерявам да оставя на всяка от абсолвентките по пет милиона долара. По различен начин Бетси и аз сме оцетили всяка от тях.

Извърна се да ги погледне, като очакваше да види изписана по лицата им благодарност.

Вместо това срещна едно и също изражение — презрение и отвращение.

97.

— Време е — побутна го Бруно. — Време е да се обадим на майка ти.

Беше сложил яркосините контакти лещи. Тими погледна очите, които го преследваха от пет години.

— Ти застреля татко — промълви той.

— Да, правилно, Тими. И ще ти кажа защо. Не исках да съм престъпник. Търсех начин да скъсам с бандата. Бях само на деветнайсет. Животът ми можеше да протече по съвършено различен начин. Но принципният ти дядо ме залови да шофирам пиян. Умолявах го да ме пусне — още на следващия ден се готвех да се запиша в армията. Но той ме арестува. После вече отказаха да ме приемат в армията и аз се върнах в бандата. Нахлух с взлом в къща и когато старицата ме видя, получи инфаркт. Почина, а мен ме осъдиха на трийсет години зад решетките. — Лицето на Бруно се изкриви от гняв. — Можех да се занимавам с какво ли не! Да правя компютри. Знам как да проникна във всеки компютър или телефон. Измислих как да си отмъстя на Лио Фарли. Щях да убия любимите му хора — зет му, дъщеря му и теб. Очистих баща ти, но се върнах в затвора по глупаво обвинение за нарушаване на пускане под гаранция. Останах там нови пет години. Сега знаеш всичко, Тими. Време е да звъннем на мама.

Лори и Алекс проследиха с поглед как абсолвентките излизат от кабинета. Робърт Пауъл остана сам. Лори мълчаливо кимна на екипа да събере техниката. Нямаше какво повече да се казва или снима.

Алекс усети телефона в джоба си да вибрира. Обаждаше се асистентът му, на когото бе възложил да разпита за градинаря.

— Алекс? — Гласът прозвуча тревожно. — Градинарят, от когото се интересувахте, не е Бруно Хофа. Казва се Ръсти Тилман, трийсет години е лежал в затвора. Излязъл преди пет години и половина, една седмица преди лекарят да бъде застрелян. Върнали го в затвора за

нарушение при пускане под гаранция и го освободили преди пет месеца. Снимката му...

Алекс изпусна телефона. Вторачи се в Лори. Тя се канеше да излезе на верандата. Чу как звъни нейният телефон.

— Лори, чакай! — извика той.

Тя вече бе на верандата с прилепен към ухото телефон.

— Тими, не ти е позволено да ми звъниш през деня. Какво има, скъпи?

В следващия момент вдигна поглед.

Вратата на павилиона се отвори и Тими, по пижама и халат, излезе, хванал за ръка градинаря. Той държеше пушка насочена към главата на детето.

Лори изпищя и хукна по моравата.

Комисар Ед Пен се придвижваше с бясна скорост към имението на Пауъл.

— Не включвай сирените — нареди той на шофьора. — Не искам да ни усети. Кажи на всички да се отправят към имението.

Полицаят в патрулната кола на задния път получи съобщението. Прекоси бързо горичката и тръгна да преодолява оградата. Макар и добър стрелец, Рон Тески никога не бе стрелял по време на акция. Докато спринтиреше към задния двор, си даде сметка, че вероятно е тренирал за ден като днешния.

Синеокия пусна ръката на Тими, засмя се и го остави да се затича към Лори на около двайсет и пет метра от тях.

Колата с Ед Пен се появи на алеята. Пен, с пистолет в ръка, се прицели в Синеокия. Пропусна целта.

Лори, вече стигнала до Тими, се навеждаше, за да го вземе на ръце. В желанието си да приключи съгласно намеренията си, убиецът се прицели в главата ѝ. Канеше се да натисне спусъка, когато куршумът на Рон Тески го прониза през рамото. Синеокия се завъртя и отново се опита да се прицели в Лори. Пръстът му пак лежеше върху спусъка, когато експлозия раздра гърдите му.

Тялото му се строполи на земята. В този миг се чу звън на счупено стъкло. Куршумът на убиеца бе пробил прозореца на кабинета, където още седеше Робърт Пауъл. С озадачено изражение

Пауъл вдигна ръка към онова, което беше останало от челото му, и се срина.

Секунди по-късно Алекс Бъкли бе притиснал Лори и Тими към гърдите си.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно се състоя нова среща на абсолвентките, този път далеч по-весела.

Алекс предложи да дойдат в апартамента му на Нова година. Животът им се бе променил до неузнаваемост и той ги покани да споделят какво става с тях.

Седяха с коктейл в ръка и приказваха една през друга. В това време Рамон приготвяше вечерята.

Клеър се бе обърнала към терапевт и най-последно можеше да говори за онова, което Робърт Пауъл ѝ бе причинил.

— Вината не е моя — твърдеше сега тя убедено.

Отново бе започнала да се гримира и тайничко се радваше, че не се налага да крие приликата с майка си. Сега хубавата млада жена се смееше заедно с приятелките си и им разказваше за новия си социален живот.

Щом получи парите за участие и предаването, първата реакция на Реджина бе да върне комисионата, платена ѝ от Бриджит Уайтинг. Пазарът на недвижими имоти се раздвижваше. Сега тя бе на път да се обзаведе с нов, по-голям дом, с принадлежащ към него офис. За своя голяма радост научи за развода на бившия си съпруг и рок певицата, съпроводен с доста шум и взаимни нападки. Зак прекарваше почти цялото си свободно време при нея.

Нина и Грант Ричмънд се сгодиха. Доброволно бе прехвърлила своя дял от парите от предаването на майка си при условие двете никога повече да не поддържат какъвто и да било контакт. Типично в неин стил Мюриъл не спираше да разправя наляво-надясно колко много я е обичал Робърт и как възнамерявали да се оженят, но ги сполетял ужасният инцидент, отнел живота му.

Алисън следваше медицина в Кливланд и се прибираше вкъщи след лекции. Шегуваше се със затрудненията си да догонва двайсетгодишните си състуденти, с голяма радост им съобщи, че е

бременна в третия месец. Род я бе смаял с намерението си също да учи. Оказа се, че от години мечтае да е дипломиран фармацевт.

Четирите абсолвентки обсъдиха внезапната смърт на Робърт Пауъл непосредствено преди да изпълни обещанието си да ги възмезди за стореното от него и Бетси. Всичките се питаха дали, ако беше останал жив, щяха да приемат парите му. Щяха — признаха си накрая те — заради всичко, което бяха преживели.

Джордж Къртис също беше поканен на събирането. Слушаше ги и калкулираше наум колко леко се е отървал: Робърт Пауъл никога не го беше заподозрял, Изабел му беше простила... Можеше да си спести тези мъчителни двайсет години, но се бе оказал прекалено голям страхливец...

На масата Джордж се усмихна, докато обмисляше какво ще каже след малко. Робърт Пауъл бе обещал да остави на всяка от абсолвентките по пет милиона долара, но умря, преди да успее да промени завещанието си. Джордж възнамеряваше да даде въпросните милиони, които иначе щяха да дойдат от Пауъл. В душата си бе наясно, че така всъщност се опитва да поправи щетите, нанесени от неговите двайсет години мълчание.

Три от абсолвентките отидоха при комисар Пен със записи на заплахите на Джош, на когото предстоеше да се яви в съда. При обиск в апартамента му откриха откраднатите от Джейн бижута. Джейн ги бе задигнала и сега те представляваха част от имуществото на Бетси. След приключването на делото срещу Джош щяха да бъдат прехвърлени на Клеър и оставаше тя да реши какво да прави с тях.

Алекс слушаше четирите абсолвентки и се възхищаваше на хъса им да се върнат към пълноценен живот. Погледна Лори. За пръв път през шестте години, откакто Грег бе застрелян, тя и Лио бяха оставили Тими при бавачка, тяхна съседка. Виждаше как лицата им се преобразяват, когато ведро се смеят с другите. Намираха за невероятно, че Синеокия е възприел едно напълно рутинно задържане от страна на Лио като причина за провала на живота му. Именно то го бе тласнало да убие Грег и бе принудило семейството на лекаря да живее под заплахата за разправа толкова дълго.

Серийното предаване „Под съмнение“ пожъна голям успех — точно както Лори беше предрекла.

Алекс осъзнаваше, че е прекалено рано да ѝ каже колко силно е влюбен в нея. Трябваше ѝ време да заздравеят раните ѝ.

„Ще чакам — помисли си той. — Ще чакам колкото и дълго да продължи.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.